

20110101
15-94

Ўзбекистон Республикаси Вазирлар Маҳкамаси ҳузурдаги
Тошкент ислом университети

ҚУРЪОНШУНОСЛИК

Ўқув қўлланма

Ўзбекистон Республикаси Вазирлар Маҳкамаси ҳузуридаги
Тошкент ислом университети

ҚУРЪОНШУНОСЛИК

(Ўқув қўлланма)

Тошкент ислом университети
Азбуғот-ресурс кутубхонаси
Инв. № 18153
20 й. о.

“Тошкент ислом университети”
нашриёт-матбаа бирлашмаси
Тошкент – 2011

УДК:297(075)

Мазкур ўқув қўлланма “Қуръоншунослик” фанига бағишланган. Унда Қуръоннинг ўрганилиши, таржималари, Қуръон тарихи, унинг таркибий тузилиши, лаҳжалари, қироат турлари, Қуръон илмлари, Қуръон мавзулари ҳамда тафсир илми ва Мовароуннаҳр муфассирлари ҳақида қимматли маълумотлар келтирилган бўлиб, талабаларнинг бу борадаги билим ва кўникмаларини шакллантиришга қаратилган.

Ўқув қўлланма Тошкент ислом университети ўқув жараёнида фойдаланиш учун мўлжалланган. Ундан исломшунос тадқиқотчилар, талабалар ҳамда Қуръоншунослик фани билан қизиқувчи китобхонлар ҳам манба сифатида фойдаланишлари мумкин.

Тузувчи:

А. Ғ. Абдуллаев – *тарих фанлари номзоди*

Тақризчилар:

И. Усмонов – *тарих фанлари номзоди*

И. Бекмирзаев – *тарих фанлари номзоди.*

Масъул муҳаррир:

З. Исломов – *филология фанлари доктори,
профессор*

Ушбу ўқув қўлланма Тошкент ислом университети Ўқув-методик кенгашининг 2010 йил 20 декабрдаги ва Илмий кенгашининг 2010 йил 29 декабрдаги мажлисида муҳокама этилди ва нашрга тавсия қилинди (2-сонли мажлис баённомаси)

*Ўзбекистон Республикаси Вазирлар Маҳкамаси ҳузуридаги
Дин ишлари бўйича қўмитанинг 2011 йил 26 апрелдаги
830-рақамли тавсияси билан чоп этилди.*

ISBN 978-9943-390-18-8

© “Тошкент ислом университети”
нашриёт-матбаа бирлашмаси, 2011.
© А. Ғ. Абдуллаев, 2011.

Мундарижа

Кириш	5
1-боб. Қуръоншуносликнинг исломшунослик фанлари тизимида тутган ўрни.	8
1.1. Қуръон илмларининг ўрганилиши	8
1.2. Европада Қуръоннинг ўрганилиши ва таржималари	16
1.3. Россияда қуръоншуносликнинг шаклланиши.....	22
2-боб. Қуръон тарихи ва Усмон мусҳафи хусусиятлари.	30
2.1. Қуръон тарихи.....	30
2.2. Усмон мусҳафи ва унинг хусусиятлари	39
2.3. Қуръоннинг босма нашрлари	46
3-боб. Қуръоннинг таркибий тузилиши. Маккий ва маданий суралар	50
3.1. Қуръон сура ва оятлари.	50
3.2. Маккий ва маданий суралар, оятлар	57
4-боб. Етти ҳарф (лаҳжа) ва етти қироат тушунчаси....	64
4.1. Қуръоннинг етти лаҳжада нозил бўлганлиги ҳақидаги ҳадислар таҳлили.....	64
4.2. Қуръон лаҳжалари бўйича қарашлар таҳлили.....	66
4.3. Қироат тушунчаси.....	74
4.4. Етти мутавотир қироат.	77
4.5. Қироат турларининг минтақалар бўйича тарқалиши	81
5-боб. Қуръон илмлари, мавзулари	89
5.1. Сабабун нузул ва муносабат илмлари.....	89
5.2. “Носих ва мансук” ҳамда “ом ва хос” илмлари.....	94
5.3. “Муҳкам ва муташобих” ва “муқаттаъа ҳарфлар” илмлари.....	99

5.4. Куръон мавзулари.....	103
5.5. Куръонда ахлоқий тарбия масалалари ва диний таассубга муносабат	114
6-боб. Тафсир илми ва Мовароуннаҳр	
муфассирлари	120
6.1. Тафсир ва таъвил.	120
6.2. Муҳаммад (с.а.в.) ва саҳобийлар даврида тафсир. Дастлабки тафсир мактаблари.....	124
6.3. VIII–IX асрларда Мовароуннаҳрда тафсир илми.....	133
6.4. X асрда Мовароуннаҳрда тафсир илмининг тараққиёти.....	139
6.5. XI–XII асрларда Мовароуннаҳрда тафсир илми.	143
Хулоса.....	147
Иловалар.....	148
Фойдаланилган манба ва адабиётлар:	158
Глоссарий.....	160

КИРИШ

Биз ҳам фарзандларимизни она Ватанга муҳаббат, бой тарихимизга, ота-боболаримизнинг муқаддас динига садоқат руҳида тарбиялаш учун, таъбир жоиз бўлса, аввало уларнинг қалби ва онгида мафкуравий иммунитетни кучайтиришимиз зарур. Токи ёшларимиз миллий ўзлигини, шу билан бирга, дунёни чуқур англайдиган, замон билан баробар қадам ташлайдиган инсонлар бўлиб етишсин.

И. Каримов

Ушбу ўқув қўлланма “Қуръоншунослик” фанига оид бўлиб, “Қуръоннинг жамланиши”, “Қуръон илмлари”, “Қуръон мавзулари”, “Тафсир илми” каби муҳим мавзулардан иборат.

Қуръоншунослик фанининг мақсади Қуръон тарихи, Қуръон илмлари, тафсир илми ва у билан боғлиқ билимларни холислик, тарихийлик, илмийлик асосида ёритиб беришдир. Бунинг учун қуйидаги вазифаларни амалга ошириш талаб этилади:

– Қуръоннинг тарихи, жамланиш босқичларига оид ривоятлар ва тадқиқотларни таҳлилий ўрганиш;

– мусулмон халқлар орасида Қуръон, қироатларнинг тутган ўрнини аниқлаш;

✓ – Қуръон илмлари яхлит тарзда ўрганилган асарлар, уларнинг муаллифларининг ҳаёти ва фаолиятини билиш;

– Қуръон оятлари маъноларини тўғри талқин этиш ва жамият маънавий тараққиёти учун улардан тўғри фойдаланиш йўллари кўрсатиб бериш;

– турли адашган гуруҳларнинг Қуръон оятларини нотўғри талқин этиш ҳолатларини олдини олиш, диний таассубга қарши моҳиятини очиб бериш.

Қуръон ва унинг тафсирлари Марказий Осиё халқлари ижтимоий-маънавий, ахлоқий-маданий ҳаётида ҳам муҳим ўрин тутиб келади. Миллий ва диний қадриятларнинг тарихан муштараклиги, уларнинг умуминсоний қадриятлар билан уйғунлиги, унга нисбатан тўғри ёндашувни шакллантириш ва жамият учун юксак маънавиятли кадрларни тарбиялаш ҳам ушбу фаннинг асосий вазифаларидан саналади.

/ Юртимизда қадимдан турли дин ва конфессия вакилларининг ўзаро тотувлик, бағрикенглик асосидаги мулоқотини давом эттириш ҳамда динлараро низоларнинг олдини олишда ҳам мазкур фан аҳамиятга эга. Қуръоншунослик фанини билиш талабаларда Қуръон ҳақида холис илмий хулоса чиқара олиш, динийлик ва дунёвийлик муносабатларини асосли таҳлил қилиш каби дунёқарашни шакллантиради.

Қуръоншунослик фанини ўқитишда қуйидагиларга алоҳида эътибор бериш мақсадга мувофиқ:

– Қуръоншуносликдан маъруза, амалий (семинар) машғулотларга тайёргарлик кўриш ва ўтказиш жараёнида фақат ўқув қўлланма, рисоаларда муайян мавзуга оид келтирилган гоё, фикр-мулоҳазалар билан чегараланмасдан, балки ғарб ва араб-мусулмон тадқиқотчиларининг бу борадаги ишлари, шунингдек, Қуръон тафсирига оид асарлар матнларидан фойдаланиш;

✓ – талабаларда Қуръон, унинг маънолари ҳақида тўғри дунёқарашни шакллантириш, олган билимлари асосида воқеа ва ҳодисаларга нисбатан онгли равишда холисона фикрлай олиш кўникмасини пайдо қилиш;

– таълим бериш жараёнида фанга чуқур илмийлик, тарихийлик, холислик билан ёндашиш;

✓ – талабаларнинг диний онг даражасини ҳисобга олиш, уларнинг диний ҳис-туйғуларига эҳтиёткорлик билан муносабатда бўлиш, атеистик қарашлар ёхуд динга таассубона ёндашувларнинг зарарли моҳиятини асосли очиб бериш;

– Ўзбекистон Республикаси Президенти И.А.Каримов ўзбек халқининг маънавий мероси, дини, шу жумладан ислом дини қадриятлари, миллий ғоя, миллий мафкура ҳақида билдирган фикр ва мулоҳазалари, таъриф ва тавсифларини Қуръоншунослик фанини ўрганишда дастуруламал, назарий асос қилиб олиш. ✓

Қуръоншунослик фанини ўқитишда техник воситалар, фан бўйича слайд, харита, схема ва бошқалардан фойдаланиш, шунингдек, аудио, видео, компьютер воситалари ёрдамида Қуръон, унинг қироатлар бўйича ўқилиши, тарихи, муфассирларнинг йўналишлари ва услублари ҳақидаги ўқув фильмларини намоёиш этган ҳолда самарали ташкил этиш кўзда тутилган.

1-БОБ. ҚУРЪОНШУНОСЛИКНИНГ ИСЛОМШУНОСЛИК ФАНЛАРИ ТИЗИМИДА ТУТГАН ЎРНИ.

1.1. Қуръон илмларининг ўрганилиши

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръон илмларининг шаклланиш тарихи, олимларнинг бу борадаги асарлари, ривожланиш босқичлари, ҳозирги давр араб-муслмон олимларининг қуръоншунослик ва Қуръон илмларига доир тадқиқотлари ҳақида билим ва тасаввурни ҳосил қилиш.

Таянч иборалар: Қуръон илмлари, Қуръоншунослик, мусҳаф, расмул-мусҳаф, мажоз ул-Қуръон, иъжозул-Қуръон.

Қуръоншунослик фани ўрта асрларда юзага келган Қуръон илмлари фанини қамраб олади ҳамда унинг замонавий кўриниши. Қуръоншунослик фани Қуръоннинг тарихий тараққиётини ўрганиш, унинг асосини аниқлашда муҳим ўрин тутади.

Қуръон илмлари доирасига Қуръон лаҳжалари, қироатлари, сабабун-нузул (оятнинг нозил бўлиш сабаблари), муносабат (сура ва оятларнинг бир бирига боғлиқлиги), носих ва мансух (оят ҳукмининг бошқа оят билан бекор қилиниши), муҳкам ва муташобих (бир йўналишда мазмун берувчи ва икки ёки ундан ортиқ йўналишдаги мазмунларни касб этувчи оятлар), маккий ва маданийлик каби илмлар киради. Ушбу илмларнинг асослари Муҳаммад (с.а.в.) даврларида юзага келган.

3. Куръон - урматлиги 8 V Тас.

1.1. Куръон илмларининг ўрганилиши

✓ Куръон илмлари Куръон маъноларини тушуниш ва талқин этиш учун босқичма-босқич тараққий этган. Куръон араб тилида нозил бўлгани учун уни саҳобийлар умумий мазмунда тушунганлар, тушунишда қийинчилик сезган ўринлари ҳам бўлган. Саҳобийлар Куръонни жамлаш ишини бошлаганларида "расмуд-мусҳаф" илми юзага келган. Мазкур илм Куръон айрим сўзлар ёзилиши ва ўқийишида бир-биридан фарқ қилишини ўрганувчи илмдир. Ушбу илм араб ёзуви ва ҳаракатлар қўйилиши, қоидалар тараққиёти билан ҳамоҳанг тарзда ривожланди. Шу билан бирга илгаридан мавжуд бўлган сабабун-нузул, маккий ва маданийлик, носих ва мансук, ғарибул-Куръон илмлари ҳамда тафсирга эътибор кучайиб, улар илм сифатида бир-биридан ажрала бошлади. Ушбу илмлар ҳадислар таркибида алоҳида бўлимлар сифатида қайд этиб борилган.

Бу араблардан бошқа халқларнинг исломга киришлари ва исломга оид билимларни эгаллашлари асносида шаклланган.

Олимлар Куръон тафсирига оид асарлар битганлар ҳамда бу саъй-ҳаракат тафсирнинг Куръон илмларидан алоҳида мустақил илм сифатида ажралиб чиқишига омил бўлди. Шунга кўра, Куръон илмлари алоҳида-алоҳида ўрганилган асарлар илк ислом даврида вужудга келган. Ушбу ишлар II/VIII асрдан бошланган бўлиб, Язид ибн Ҳорун (ваф. 117/735), Шуъба ибн Ҳажжож (ваф. 160/776), Вакиъ ибн Жарроҳ (ваф. 197/812), Муқотил ибн Сулаймон (ваф. 150/767) дастлабки Куръон илмлари доирасидаги тафсир бўйича асар муаллифлари бўлдилар.

2. { III/IX асрда Абу Убайда Муаммар ал-Мусанно (ваф. 209/824) "Мажозул-Куръон" асари билан ушбу ном остидаги илмни алоҳида илм сифатида қайд этилишига асос солган. Абу Убайд Қосим ибн Салом (ваф. 224/839) носих ва мансук ҳамда қироат илмларига бағишланган икки асарни яратиб, бу илмларни алоҳида ажралишида муҳим ҳисса қўшган. Имом Бухорийнинг устозларидан бири Али ибн Мадиний

(ваф. 234/848) сабабун-нузул илми бўйича асар яратиб, бу ном остида йўналиш шаклланишига хизмат қилган. Шу билан бирга, Ҳорис ибн Асад Муҳосибий (ваф. 243/857) Қуръоннинг айрим илмларига бағишланган “Фаҳмул-Қуръон” асарини, Ибн Қутайба (ваф. 276/889) “Мушкулул-Қуръон” асарларини ёзганлар.

IV/X асрда Муҳаммад ибн Халаф ибн Марзобон (ваф. 309/921) “Ҳовий фи улумил-Қуръон” асарини яратгани ҳақидаги маълумотларга кўра, у биринчи бўлиб “Қуръон илмлари” атамасини ишлатганини тасдиқлаш мумкин. Чунки бу даврга қадар ушбу атама истифодага кирмаган эди.

Шунингдек, бу даврда Муҳаммад ибн Жарир Табарий тафсирга бағишланган “Жомеъ ал-баён фи улумил-Қуръон”, Муҳаммад ибн Қосим Анборий (ваф. 328/939) Қуръон илмларига бағишланган асарларини ёзганлар. Шу билан бирга, юртимизда Имом Абу Мансур Мотуридий (ваф. 333/944) тафсирга бағишланган “Таъвилот аҳлис-сунна” (“Таъвилотул-Қуръон”) асарини, Абу Лайс Самарқандий (ваф. 375/985) “Тафсир” асарини яратганлар. Айниқса, Абу Лайс Самарқандийнинг асари Қуръон илмларига кенг эътибор қаратилгани билан ажралиб туради. Унда носих ва мансух, сабабун-нузул, қироатлар, маккий ва маданийлик, муҳкам ва муташобих ҳақида кенг сўз юритилган. Шунга кўра ушбу асарни ҳам шу даврдаги Қуръон илмлари жамланган асарлар сирасига киритиш мумкин. ✓

Қироатлар бўйича Ибн Мужоҳиднинг (ваф. 324/935) қироатлар таҳлилига оид “Сабъ фил-қирот” асарида илк бора етти мутавотир қироат турларини ажратиб, ишончлилиги борасида изланиш олиб борилди. У ўз даврида ислом оламида истеъмолда бўлган қироатларни таҳлил этиб, аниқликлар киритган. Унинг қироатларни еттита мутавотирини ажратиб, қолганларини машҳур ва шоззларга бўлиб бериши, қироат илми олимлари учун асос вазифасини ўтаб келмоқда.

Бу даврда яна/Абу Бакр Сижистонийнинг (ваф. 330/944) Қуръондаги тушуниш мушкул бўлган сўзларга бағишланган “Ғарибул-Қуръон”, Абу Бакр Боқлонийнинг (ваф. 403/1012) Қуръон услубидаги инсонларни ожиз қолдирадиган жиҳатларига бағишланган “Иъжозул-Қуръон”, Ибн Ҳабиб Найсабурийнинг (ваф. 406/1015) “Танбиҳ ала фазлулумил-Қуръон”, Али ибн Иброҳим Саъид Ҳавфийнинг (ваф. 430/1039) “Иъробул-Қуръон” асарлари алоҳида соҳалар бўйича дастлабки қадам бўлди. Ҳавфийнинг яна “Бурҳон фи улумил-Қуръон” асари бизгача етиб келган. ✓

Али ибн Иброҳим ибн Саъид Ҳавфий “Бурҳон фи улумил-Қуръон” асарининг номи илгариги асрда кашф этилган атаманинг мақбул бўлганини кўрсатади. Мазкур асар тафсирга бағишланган бўлиб, 30 жилддан иборат, Миср Араб Республикаси фондларида айримлари сақланмоқда, Қуръон илмларини ҳар бир сурага берган тафсири давомида келтириб борган. Бу услуб шу даврга хос хусусият бўлиб, у Қуръон илмларига таъриф бериш асосида назарий жиҳатдан эмас, балки шарҳлаш давомида амалий, татбиқий жиҳатдан қайд этилгани билан ажралиб туради. Яъни у Қуръон илмларини мавзулар остида жамлаб Қуръоннинг турли ўринларидан келтирган ҳолда мисоллар билан қувватлантириб, турларга ажратмаган. Балки, у тафсир ёзишга ихтисослашган бўлиб, муносиб ўринларда Қуръон илмларини қайд этган. Заркаший унинг мазкур асаридан фойдаланган ҳолда қисқача тарзда Қуръон илмларини баён этган.

Ундан кейин эса, Ибнул Жавзий (ваф. 597/1200) томонидан “Фунунул афнон фи уюн улумил-Қуръон” ҳамда “Мужтабо фи улумил-Қуръон” асарлари яратилган. Ушбу асар Ҳасан Зиёуддин Атар томонидан нашрга тайёрланиб, 1987 йилда Байрутда чоп этилган.

VII/XIII асрда Али ибн Муҳаммад Саховийнинг (ваф. 643/1245) “Жамолул-Қурро”, Абу Шома Абдураҳмон ибн Исмоил ибн Иброҳимнинг (ваф. 665/1266) “Муршид ал-

важиз ила улум татаъаллақ бил-Китобил-азиз”, Изз ибн Абдуссаломнинг (ваф. 660/1262) “Мажозул-Қуръон” асарлари таълиф этилди. Ушбу асарлар ҳам Қуръон имлари қисман ўрганилган асарлардир.

VIII/XIV асрда Ибн Қаййим (ваф. 751/1350) “Ақсомул-Қуръон” номли Қуръондаги қасамларга бағишланган асарини ёзган бўлса, бу даврда Қуръон илмларига яхлит тарзда эътибор қаратилган ҳамда янада мукаммал асарлар яратилиши бошланди. Бадруддин Заркаший (ваф. 794/1391) “Бурҳон фи улумил-Қуръон” асарида 34 илмни келтирган бўлиб, Қуръон илмларига оид фанларни келтирмаган. Мазкур охирги асар Қуръон илмлари яхлит тарзда, турларга бўлиниб, алоҳида мавзулар остида ўрганилган дастлабки асардир. Унда таъриф ва мисоллар билан бойитилган ҳолда назарий жиҳатдан ёндашилган. Унда ўз давригача яратилган асарлардан истифода этилган, улардан қисқартириб олинган фикрлар ҳам келтирилган. Шу билан бирга, ўз таҳлилий қарашлари асосида фикрларини баён этган. Ушбу асар Муҳаммад Абул-Фазл томонидан тадқиқ этилиб нашрга тайёрланган.

IX/XVI асрда Жалолиддин Балқиний (ваф. 824/1421) “Мавоқиъ ал-улум мин мавоқиъин-нужум”, Муҳаммад ибн Сулаймон Кофиёжий (ваф. 879/1474) “Тайсир фи қавоид ат-тафсир” асарлари билан Қуръон илмларига доир айрим илмларни ўз қарашлари билан янада бойитдилар.

Юқоридаги асарларда мавзулар чегараланган бўлиб, фақат айрим илмлар ёки бир илмни ўрганишга қаратилган, ёки барча Қуръон илмлари ҳам қамраб олинмаган.

Ушбу давр намояндаларидан Жалолиддин Суютий (ваф. 911/1505) “Итқон фи улумил-Қуръон” номли қомусий асарини яратди. Суютий ўз давригача бўлган Қуръон илмларига бағишланган асарлардан истифода этган ҳолда, мазкур илмлар таърифларини бир жойга жамлаб 80 номдаги Қуръон илмларини зикр этиб, уларга таъриф берган.

Суютий Қуръон илмларини яхлит, мукаммал қамраб олиш масаласига яқун ясади. Чунки ундан кейин алоҳида ажралиб турадиган асар битилгани ҳақида маълумот мавжуд эмас. Ҳозирда ушбу асар кўпчилик араб мамлакатларида Қуръон илмлари фанларида асосий қўлланма бўлиб келмоқда.

XIV/XIX асрга келиб, ғарбда Қуръон, у билан боғлиқ мавзу ва илмларнинг ўрганилиши билан янги босқич юзага келди. Ушбу тадқиқотлар араб-мусулмон тадқиқотчиларининг Қуръон ва унинг илмларига юзага келган муаммолар ва саволлар асосида янгича ёндашувларини талаб этди. Мазкур икки тарафнинг Қуръон атрофидаги изланишлари унинг янада кенгроқ ўрганилишида омил бўлди.

Ҳозирги вақтда Муҳаммад ибн Саломанинг “Манҳажул Фурқон фи улумил-Қуръон”, Манноъ Қаттоннинг “Мабоҳис фи улумил-Қуръон”, Муҳаммад Али Собунийнинг “Тибён фи улумил-Қуръон” ҳамда Муҳаммад Абдулазим Зарқонийнинг “Маноҳилул Ирфон фи улумил-Қуръон”, Муҳаммад Бакр Исмоилнинг “Диросот фи улумил-Қуръон”, Иброҳим Абёрийнинг “Мавсуъатул-Қуръония” асарлари ҳозирги даврда соҳа бўйича муҳим тадқиқот бўлиб турибди.

✓ Айтиб ўтиш лозимки, XIX асрдан қуръоншунослик борасида ғарб тадқиқотлари ҳамда уларнинг Қуръонга нисбатан танқидий ёндашувлари кейинги даврда мусулмон шарқи олимларининг уларга нисбатан раддия беришларига сабаб бўлиб, бу борадаги тадқиқотларга янги мавзулар кириб келишига замин яратди.

Ғарб қуръоншунослиги тадқиқотлари араб-мусулмон олимларининг Қуръонга доир масалаларга янги қараш ва фикрлари билан ойдинлик киритишларига туртки бўлди. Чунки ғарб шарқшунослари Қуръонга доир илмий қарашлари билан бирга танқидий қарашлари бўлганлигидан мусулмон олимлари ва оммаси томонидан тўлиқ тарзда қабул қилинмади. Балки улар танқидий қарашларга раддия бериш, мушкул ўринларга изоҳлар беришга ҳаракат қила бошладилар. Лекин

замонавий араб-мусулмон қуръоншунослиги фақат ғарб қуръоншунослигига раддия бериш билангина чекланмайди. Балки, вужудга келган муаммо ва саволларга замона талабларидан келиб чиққан ҳолда жавоб берувчи изланишлар олиб боришга ҳам ҳаракат қилинади. Муҳаммад ибн Саломанинг “Манҳажул Фурқон фи улумил-Қуръон”, Манноъ Қаттоннинг “Мабоҳис фи улумил-Қуръон”, Муҳаммад Али Собунийнинг “Тибён фи улумил-Қуръон” ҳамда Муҳаммад Абдулазим Зарқонийнинг “Манохилул Ирфон фи улумил-Қуръон”, Муҳаммад Бақр Исмоилнинг “Диросот фи улумил-Қуръон”, Иброҳим Ибёрийнинг “Мавсуъат ал-Қуръония” асарлари ҳозирги даврда соҳа бўйича муҳим тадқиқот бўлиб турибди.

Иброҳим Абёрийнинг “Мавсуъатул-Қуръон”асари 1984 йилда Қоҳирада нашр этилган. Китоб 11 жилдли бўлиб, умумий 14 бобда келтирилган. Улар Муҳаммад (с.а.в.) ҳаётлари, Қуръон тарихи, Қуръон илмлари, Эъжозул-Қуръон, Носих ва мансук, Қуръонмавзулари, Маккий ва маданий оятлар, Қуръон эъроби, Қироат ва қорилар, Қуръон қироатлари, Ғарибул-Қуръон, Тафсир ва муфассирлар, Қуръон тафсири бобларидир. Қуръон илмлари бобида анъанавий тарзда илгариги бу борадаги асарлар йўналишида илмлар санаб ўтилган. Унда 73та илмга таъриф берилган. Шунга кўра, айрим мавзулар Қуръон илмлари доирасида ўрганилиб, кейин алоҳида мавзуга ҳам чиқарилган. Яъни, айрим муҳим Қуръон илмлари – носих ва мансук, қироат, маккий ва маданийлик каби илмлар кенгроқ баён этилган. Сўнгги боб кенг бўлиб, унда 114 сурага оятма-оят шарҳ берилган. Шунга кўра охириги боб алоҳида асар ҳисобланиши мумкин ва унга 9–11 жилдлар бағишланган. Муаллиф Қуръонга шарҳ беришда ўзига хос услуб ишлатиб, тафсир асарларида берилган шарҳларни таҳлил этади.

Ушбу тадқиқот ҳозирги давр тадқиқотлари орасида кенгқамровлиги билан ажралиб туради.

Муҳаммад Бакр Исмоилнинг “Диросот фи улумил-Қуръон” тадқиқоти ўзига хос услубда амалга оширилган. Муаллиф унда Қуръон илмларини 30 та мавзу остида ўрганади. У аввал Қуръон илмлари маъноси, Қуръон илмларининг шаклланиши ва тараққиёти мавзуларини ёритиб беради. Китобнинг охири “Эъжозул-Қуръон” мавзуси билан тугалланади. Унда муаллиф Қуръон илмларини танлаб олган ҳолда ўрганган бўлиб, асосийларига тўхталган. 27 та Қуръон илмлари таърифланган ҳамда ундаги “Қуръон услуби хусусиятлари” мавзуси бошқа қадимги ва замонавий тақиқотларда алоҳида мавзу остида ўрганилмаган. “Таъбир этишдаги гўзаллик”, “Тасвирлашдаги нозиклик”, “Таъсир қуввати” кабилар алоҳида аҳамиятга эга. Шу жиҳатдан ушбу тадқиқот янги мавзуларни кўтариб чиққанлиги билан ажралиб туради.

✓ Манноъ Қаттоннинг “Мабоҳис фи улумил-Қуръон” тадқиқоти замонавий қуръоншуносликда алоҳида ўрин тутиб келмоқда. Ушбу асар ўзига хос тартибда тузилган бўлиб, ҳозирга қадар исломшунослар томонидан муҳим тадқиқот сифатида фойдаланилади. Китоб 29 мавзудан иборат бўлиб, унда 20 дан ортиқ Қуръон илмлари таърифланади. Унда Қуръон қиссалари алоҳида мавзуда ўрганилгани уни бошқа бу йўналишдаги асарлардан ажратиб туради. Тадқиқот “Қуръон” мавзуси билан бошланиб, “Баъзи машҳур муфассирлар таржимаи ҳоллари” мавзуси билан тугалланади.

Муҳаммад Абдулазим Зарқонийнинг (ваф. 1947) “Маноҳил ирфон фи улумил-Қуръон” асари ҳам ҳозирги даврдаги мурожаат этиладиган тадқиқотлардан саналади. Китоб 17 мавзудан иборат бўлиб, “Қуръон илмларининг маъноси” мавзуси билан бошланиб, “Эъжозул-Қуръон” мавзуси билан тугалланади. Унда 10 дан ортиқ илмлар келтирилган. Эътиборли жиҳати, унда Қуръон услубига алоҳида мавзу бағишланган. Бу борада дастлабки Қуръон илмларига оид асарларда аҳамият қаратилмаган.

Демак, замонавий қуръоншунослик тадқиқотларида Қуръон илмлари илгариги асарларидаги каби эмас, балки бошқача таркибларга бўлинган ҳолда ўрганилиши янги мавзуларнинг киритилиши билан фарқланмоқда.

“Қуръон тарихи” номи остида эълон қилинган ишлар орасида Муҳаммад Тоҳир Курдийнинг тадқиқоти аҳамиятга молик. У асосан Усмон мусҳафи хусусиятларини очиб беришга ҳаракат қилади. Ушбу мусҳаф ёзувининг такомиллашувига оид қарашларини ҳам баён этган. Шу билан бирга бошқа мусҳафлар масаласига ҳам тўхталган.

Юқоридаги тадқиқотларда замонавий муаммолардан бўлиши Қуръоннинг бошқа тилларга таржима қилиш масаласи ва қўйиладиган шартлар борасида фикр ва қарашлар ўрин олган.

Шу билан бирга, ғарб қуръоншуносларининг фикр ва ёндашувларига раддия бериш ҳам тадқиқотларда ўрин олмоқда. Ғарб шарқшуносларининг Қуръонга доир барча танқидий қарашларига жамланган ҳолда раддия берилган тадқиқот ҳозирга қадар амалга оширилмаган бўлса-да, лекин бир нечта йўналишлар бўйича раддиялар берилган ишлар эълон қилинган. Бу кўпроқ қироатлар мавзусига доир қарашлар бўйича раддияларни қамраб олади.

1.2. Европада Қуръоннинг ўрганилиши ва таржималари

Қуръоннинг Европа тилларига таржималари борасида олиб борилган тадқиқотларга кўра, энг дастлабки таржима лотин тилига қилинган бўлиб, Петр Достопочтенний (1092-1156) буйруғига кўра, 1143 йилда Петр Толедский, Петр Пуатъе қабилар томонидан ёзиб тугатилган. Бу таржима ўз даври имконият ва талабларига кўра, асосан ислом динига танқидий ёндашув асосида амалга оширилгани тадқиқотларда зикр этилган. Чунки у даврда Ғарб дунёси мусулмонларга нисбатан ҳам адоват, ҳам ҳавас билан қараган эди. Ушбу таржима Европада Қуръонни ўрганиш бўйича

дастлабки қадам бўлди. Бу иш кейинги тадқиқотларга туртки бўлиб, Куръонни ўрганиш жадал суратларда тараққий этди, деб бўлмайди. Фақат XVI асрдан бу борада янги ишлар юзага кела бошлади.

1530 йилда Венецияда Куръон чоп этилди. Бу даврда китоб чоп этиш ихтиро қилинган, усмонли туркларнинг ғарбга юришлари муваффақиятли кечаётган эди. Балда 1543 йил Библиандр Роберт Кеттонский томонидан амалга оширилган Куръоннинг лотин тилига таржимаси нашр этилди. XVII асрда ислом динига қизиқиш янада ортди. 1649 йил Александр Росс томонидан Куръон биринчи бор инглиз тилига таржима қилинди. Ушбу таржиманинг камчилиги унинг араб тилидан эмас, балки француз тилидан таржима қилинганидир. 1698 йилда италиялик Людовик Мараччи томонидан Куръоннинг араб тилидаги наشري, 1734 йилда Лондонда Жорж Сейл тарафидан Куръоннинг янги инглиз тилидаги таржимаси чоп этилди. Унга муаллиф таржима билан бирга изоҳлар ҳам берган, бунда асосан Байзовийнинг шарҳига кўпроқ таянган.

XIX асрда, 1834 йил Густав Флогель томонидан тайёрланган Куръоннинг араб тилидаги наشري ғарб куръоншунослигида мурожаат этиладиган манбалардан бўлди.

Юқоридагилардан кўриниб турибдики, бу даврга қадар Куръонни ўрганиш асосан унинг наشري ва таржимасига эътибор қаратиш юзасидан амалга оширилди.

1843 йил “Муҳаммад пайғамбар (с.а.в.) нинг ҳаёти ва фаолияти” га доир китоб ҳамда “Куръонга тарихий-танқидий муқаддима” номли Густав Вайлнинг тадқиқоти эълон қилинди. Ушбу иш Европада куръоншунослик соҳаси бўйича бу даврга қадар амалга оширилганлари орасида салмоқлироқ бўлди. Унинг шогирдларидан Алойс Шпренгер ва Уильям Мюир ўз устозларидан фарқли равишда Муҳаммад пайғамбар (с.а.в.) ҳаётини ёритишда ишонилмас манбаларга асосланганлик учун уларнинг тадқиқотлари мукамалроқ кўринишга эга бўлди. Шпренгернинг пайғамбар ҳаёти ва таржимаси

Toshkent islom universiteti

Axborot-resurs markazi

117. №

18153

20

yil

”

тадқиқоти 1851 йил Ҳиндистоннинг Аллоҳобод шаҳрида, сўнг 1861–1865 йилларда 3 жилдлик “Муҳаммаднинг ҳаёти ва таълимоти” номли асари немис тилида нашр этилди. Ушбу асарнинг кириш қисми қуръоншуносликка бағишланган бўлиб, унда маккий ва маданий суралар, Қуръоннинг жамланиши борасида сўз юритилган.

Юқоридагилардан ғарб шарқшунослари мусулмонлар қўлларидаги ишончли манбаларга мурожаат этмаганлари, балки турли асарлардан ишончли ва ишончсиз маълумотларни ишлатиш ва илмий муомалада таҳлилсиз фойдаланиш услуби қўлланилгани намоён бўлади. Бу тадқиқотлар асосан Қуръонга танқидий ёндашув кўпроқ устун бўлган даврда юзага келган бўлиб, шунга кўра ислом дини, унинг манбалари, Пайғамбар тарихини ўрганиш анча бошланғич босқичда турган дейиш мумкин. Ушбу услуб ҳозирда ҳам ғарб шарқшунослигида бутунлай йўқ бўлиб кетган деб бўлмайди. Шунинг учун ҳозирга қадар ғарб шарқшунослари мусулмон олим ва тадқиқотчилари томонидан танқидга учраб келадилар. Чунки мусулмон уламолари наздида кўпчилик ишончсиз ривоятларга асосланган маълумотлар, ровийлар ишончилигини аниқлаш анча аввал – ўрта асрларга қадар амалга ошириб бўлинган мавзудир.

Юқорида кўрсатиб ўтилган изланишлар қамровини кенгайтириш мақсадида 1857 йил Париж Ёзма ёдгорликлар ва бадий адабиётлар академияси Қуръонни тадқиқ этишга бағишланган танлов эълон қилди. Бу ҳаракат қуръоншунослик соҳасини янги поғонага олиб чиқди. Танлов иштирокчиларига қуйидаги вазифа қўйилган эди: “Қуръон қисмларининг бошланғич кўриниши, тартиби ҳамда қай йўсинда амалга оширилгани, Муҳаммад пайғамбарнинг ҳаётига оид Қуръонда зикр этилган ўринлар, буни ёритишда араб тарихчилари ва муфассирлари асарларидан фойдаланиш, Қуръоннинг энг дастлабки даврда талаффуз қилинишидан, то унинг ҳозирги кундаги ҳолатигача бўлган даврдаги

ўзгаришларини ўрганиш, қадимги нусхаларни ўрганиш, бунда уларнинг турли қироатларда ўқилишини аниқлаш”.

Ушбу танловда Алойс Шпренгер, италиялик Мишель Амари ҳамда Теодор Нёльдекелар иштирок этдилар. Нёльдеке 1856 йилда Қуръоннинг келиб чиқиши борасида тадқиқотини нашр этган эди. Ушбу танловда айнан у голиб чиқди. 1860 йилда академия маблағи ҳисобидан “Қуръон тарихи” номли кейинги давр тадқиқотлари учун асос бўлган асарини нашр этди.

Лекин ушбу тадқиқот ҳам илгаригидек ишончли ривоятларни ажратиш асосида амалга оширилмаган бўлиб, мусулмон олимлари томонидан танқидга учраб келмоқда.

Т. Нёльдеке 1898 йили ушбу ишнинг иккинчи нашрини тайёрлашни Фридрих Шваллига топширади. Қуръоннинг келиб чиқишига бағишланган қисми 1909 йилда Лейпцигда нашр этилди. Қуръоннинг тузилишига бағишланган иккинчи қисми 1919 йилда чоп этилди. Швалли шу йил вафот этгандан сўнг, учинчи Қуръон матнлари тарихига бағишланган қисми Г. Бергштрассер томонидан ишлана бошланди. Учинчи китобнинг учдан икки қисми 1926 ва 1929 йилларда чоп этилди. У ҳам вафот этганидан кейин китобнинг қолган қисми устида ишлаш энди Отто Претцлга ўтди. Шу тарзда Т. Нёльдеке тадқиқотининг қайта ишланиши узоқ даврни ўз ичига олиб, асосий тўрт шарқшунос олимнинг бу борада қунт билан ишлашига тўғри келди. Китоб биринчи нашридан 68 йил кейин, қайта ишланиши бошлангандан 40 йил кейин тугатилди. Албатта бу давр мобайнида тадқиқот бойитилди. Бу эса ўз навбатида унинг илмий қадрни ортишига замин яратди.

Т. Нёльдеке қуръоншунослик борасида тадқиқотларини давом эттирган бўлиб, “Қуръон тили ҳақида” номли тадқиқотини яратган. 1902 йили Хартвиг Хиршфельд “Қуръоннинг тузилиши ва шарҳлари бўйича янги изланишлар” номли ишини нашр эттирди.

Яна эътиборга молик тадқиқотлардан Йозеф Хоровицнинг “Қуръон тадқиқотлари” номли асари қуръоншуносликда муҳим

аҳамият касб этди. Унда муаллиф Қуръондаги қиссалар ва исмлар борасида изланиш олиб борган. Артур Жефферининг “Қуръонда чет тили лексикаси” номли тадқиқотида бу борадаги изланишларнинг хулосаси берилган.

Шунингдек, Игнац Гольдциернинг “Ислом тафсири йўналишлари” номли тадқиқоти ҳозирга қадар ғарб шарқшунослари томонидан машҳур ва қимматли асар сифатида тан олиниб келинмоқда. У кўплаб масалаларга янгича қарашлари билан муносабат билдирган. Масалан, унинг фикрига кўра, “Қуръон матнларини тузиш қисман шарҳлашни ўз ичига олган”.

XX асрда Ричард Белл, Режи Блашер ва Руди Парет каби олимлар Қуръонни ўрганиш бўйича алоҳида аҳамиятга молик ишларни амалга оширдилар.

Р. Беллнинг тадқиқотлари маърузалар тўплами сифатида 1926 йилда “Исломнинг христиан муҳитида пайдо бўлиши” номи остида нашр этилган. Шу каби Қуръон таржимасига бағишланган асарига унинг тадқиқот натижалари киритилган. Унинг изланишлари тўлдиришлар билан “Қуръоншуносликка кириш” тадқиқотида шогирди Уильм Монтгомери Уотт томонидан нашр этилган.

Р. Блашернинг “Қуръон: сураларни классификациялаш тажрибасига кўра” деб номланган Қуръон таржимасига бағишланган асарининг биринчи жилди фақат кириш қисмидан иборат бўлиб, қимматли тадқиқот сифатида юзага келди. Ушбу тадқиқот 1959 йил алоҳида нашр этилган. У Қуръон матнларини жамлаш тарихи, қироат турлари, хат турлари ва шу каби масалаларга бағишланган.

Р. Паретнинг энг аввало “Муҳаммад ва Қуръон” номли тадқиқоти ва “Қуръон тарихий манба сифатида” мақоласини айтиб ўтиш лозим. Унинг томонидан тайёрланган Қуръоннинг немис тилига таржимаси тўрт нашрда амалга оширилган.

Шубҳасиз, ҳозирги кундаги ғарб тадқиқотлари учун асос вазифасини 1860 йил нашр этилган Т. Нёльдекенинг

“Қуръон тарихи” асари ўтаб келмоқда. Ушбу тадқиқот юқорида айтилганидек, бир неча авлод ғарб шарқшунослари томонидан тўлдирилиб, сайқал берилди ҳамда уч жилдда 1937 йилда мукамал нашр сифатида мутахассисларга ҳавола этилди.

Тадқиқот адабий, тарихий тадқиқотлардан таркиб топган бўлиб, Қуръон матнлари тарихини ўрганиш, уларни инсоният тарихи ҳужжати сифатида тадқиқ этиш йўлини тутади. Биринчи жилд қуйидаги асосий мавзуларни ўз ичига олади: Муҳаммаднинг пайғамбарлик фаолияти ва ваҳий, Қуръон қисмларининг асоси (маккий ва маданий суралар, насх бўлган оятлар). Унда муаллиф томонидан Қуръонни анъанавий тарзда Макка ва Мадина даврларига бўлинган ҳолда ўрганилса-да, маккий суралар услубий ва мазмуний жиҳатдан таҳлил қилиниб яна уч даврга ажратилади. У Макка даврининг биринчи босқичи суралари қисқалиги, кўплаб қасам сўзлари ишлатилиши, пайғамбарлик мазмун-моҳияти ва бу билан мушрикларни қаноатлантиришга эътибори билан ажралиб туришини таъкидлайди. Иккинчи Макка даври сураларида ваъз ва огоҳлантириш услуби устун бўлгани, Аллоҳнинг ваъда ва таҳдидларининг рост эканлигини таъкидловчи маънолар юзага чиқади. Учинчи босқич эса, услуб жиҳатидан олдингисидан кўп фарқ қилмаслиги, кофирларга нисбатан таҳдидларнинг кучайиши билан ажралиб туриши айтилади. Иккинчи жилд қуйидаги асосий мавзуларни ўрганади: Ваҳийнинг Муҳаммад даврида ёзиб борилиши, сураларга бўлиш, расмий бўлмаган Қуръонни жамлаган саҳобийлар, Қуръон нусхалари, Зайд ибн Собитнинг дастлабки жамлаши, Усмон мусҳафидан бошқа мусҳафлар, Халифа Усмон даврида мусҳафнинг шаклланиши, Қуръоннинг муқаддас китоблар билан алоқаси, Муҳаммадийлик манбалари, Қуръоннинг шаклланиши, сура ва оятлар бўйича замонавий христиан тадқиқотлари кўрсаткичи. Унда Зайд ибн Собитнинг Қуръонни биринчи жамлаши, сўнг Усмон мусҳафининг жамланиш тарихи ривоятлар асосида таҳлил этилади ҳамда Усмон мусҳафидан олдинги бошқа

мусхафлар билан қиёсий таҳлил қилинади. Унинг шаклланиш тарихи ва тартиби ривоятлар асосида муфассал ўрганилади. Мусхафнинг айрим ўринлардаги ўзгартиришлар мавжуд деб қабул қилинган ҳолда изланиш олиб борилади.

Учинчи жилд Қуръон матни тарихи, муқаддима ва уч фаслдан иборат: биринчи фасл расм (Усмон мусхафининг ёзилиш шакли), иккинчиси қироат, учинчи фасл Қуръон қўлёзмалари, унда яна Қуръоннинг қадимги қўлёзмалари намуналари бўлими келтирилган. Қуръон матнлари борасида изланиш олиб борилади. Қироатлар ҳамда Усмон мусхафи расми бошқа мусхафларга кўра ўқиш билан қиёсий таҳлил этилади. Қироат илми бўйича фаолият кўрсатган машҳур қорилар, қироат турлари ва хусусиятлари тадқиқ этилади ҳамда ўз давридаги Қуръон қўлёзма нусхалари тўғрисида сўз юритиш билан ниҳояланади.

1.3. Россияда қуръоншуносликнинг шаклланиши

✓ Россияда Қуръоннинг ўрганилиши 1453 йили Усмонли туркларнинг Константинополь (Истамбул) шаҳрини босиб олгандан кейин бошланган. XVII асрларда Россияда ислом дини ва Қуръон бўйича асосий манбалар юнон, лотин, поляк, немис, инглиз, француз ва бошқа ғарб тилларига таржима қилинган асарларни ташкил қилар эди. Ушбу асарларда асосан Қуръон, умуман, ислом динига нисбатан танқидий қараш устун бўлган.

1552 йили Иван Грозний Қозон хонлигини бўйсундиргач, Россиянинг қўшни мусулмон давлатлари маданияти, урф-одатлари, анъаналарини ўрганиши янги босқичга ўтди. XV-XVII асрларда Литвада Қуръоннинг илк бор шарқий славян нусхаси ёки белорус тилидаги таржимаси вужудга келди. Таржима Литва князлари хизматида бўлган бир гуруҳ татар зиёлилари томонидан амалга оширилган.

Пётр I даврига келиб, Россияда Қуръонни илмий ўрганиш, таржима қилиш ва уни тарқатиш кенг қамровли тарзда

амалга оширилди. Бу соҳада у Голландия, Англия, Германия исломшунослик марказлари тажрибаларига таянди. Пётр I буйруғига биноан 1716 йили Петербургда Қуръоннинг рус тилига қилинган илк таржимаси чоп этилади. Рус тилига дипломат ва шарқшунос Андре дю Рие (1580–1660) томонидан амалга оширилган таржимаси ва 1647 йил Парижда, Германияда 5 марта чоп этилган таржима асосида яратилди.

Қуръон бўйича тўлиқроқ ахборотга эга бўлишни ҳоҳлаган Пётр I йирик давлат арбоби, олим, Германия Фанлар академиясининг фахрий аъзоси, Туркияда истиқомат қилиш натижасида ислом динини яхши тушунган, форс, араб, турк тилларини яхши эгаллаган исломшунос олим Дмитрий Кантемир (1673–1723) зиммасига Қуръон мазмунининг батафсил баёнини ва Муҳаммад (с.а.в.)нинг ҳаёт йўлларини холис илмий ёритиб бериш вазифасини юклайди. **Лотин тилидан таржима қилинган Дмитрий Кантемирнинг “Мусулмонлар китоби ёхуд Муҳаммад динининг аҳволи” номли китоби 1722 йили Санкт-Петербургда чоп этилди.**

Шарқда, хусусан, мусулмон ўлкаларида Россия манфаатларининг ўсиши оқибатида махсус кўчма араб шрифтли босмаҳоналар ташкил этилди. XVIII аср ўрталарига келиб, Қуръоннинг моҳиятини очиб берувчи ва илоҳий китоб эканлигини ёритувчи рус тилидаги асарлар, матбуот нашрларида ислом дини ва Қуръон ҳақида ғарб тилларидан таржима қилинган ҳамда асл нусхадан олинган маълумотлар, мақолалар сони кўпайиб борди.

Россия қуръоншунослиги тарихида янги босқич Екатерина II ҳукмронлик қилган давр билан боғлиқдир. Россиянинг турклар билан бўлиб ўтган жанглирида қўлга киритилган ғалабалар, Қрим хонлигининг қўшиб олинishi ва бошқа мусулмон ўлкалари босиб олинганидан сўнг янгича ёндашув зарурати пайдо бўлди. 1783 йили Қрим хонлиги қўшиб олингач, Россия ҳукумати мусулмонларнинг ҳақ-ҳуқуқларини

ҳимоя қилиш бўйича йирик шаҳарлар, мусулмон ўлкаларида татар, форс, араб тилларини ўқитиш бўйича ўқув юртлари ташкил этиш ҳақида қарор қабул қилди. Россия олий ўқув юртлари қошида “Исломшунослик” марказлари ташкил этилиб, Қуръонни ўқиш ва унинг сураларини шарҳлаш бўйича ҳам дарслар киритилди. Натижада, XVIII–XIX асрларга келиб, Россияда исломга, Қуръонга нисбатан илмий ёндашув шакллана бошлади. Бунда Қозон Руҳоний Академияси мусулмон устоз ва талабалари илмий ишлари салмоқли ўрин тутди.

✓1787 йилга келиб Россияда, Петербург шаҳрида Екатерина II буйруғи билан биринчи бора Қуръоннинг арабча, Петербург нусхаси босмадан чиқарилди. Екатерина II фикри билан айтганда бу ҳаракатлар “ислом динига кириш ёки уни тарғиб этиш эмас, балки, мусулмонларни бирлаштириб турадиган ва ўзига тортадиган Қуръонга қўл солиб кўриш” эди. Қуръоннинг юқоридаги арабча нусхаси мулло Усмон Исмоил нусхаси асосида тайёрланиб, 1789–1798-йиллар мобайнида Петербургда 5 маротаба босмадан чиқди. 1802 йил император буйруғига асосан Петербургдаги араб шрифтидаги мусулмон типографияси Қозонга ўтказилди. Европада хусусан, Россия мусулмон ўлкаларида бу нусха Қозон нусхаси номи билан машҳур бўлди.

XVIII аср охирларида М.И.Веревкин Қуръоннинг Дю Гиен томонидан амалга оширилган французча таржимасидан рус тилига ўгириши Россияда фан ва адабиёт ривожига ижобий таъсир кўрсатди. Масалан, А.С.Пушкин, П.Я.Чаадаев, Л.Н.Толстой, В.С.Соловьёв, М.Л.Михайлов асарларида Қуръон таъсири намоён бўлди. ✓

XIX асрнинг иккинчи ярмидан Россияда Қуръонни ўрганиш Германия, Франция, Англиядаги изланиш ва ёндашувлардан фарқ қила бошлади. Бу даврда Россия таркибига киритилган мусулмон ўлкаларининг мавжудлиги масалага ўзгартиришлар киритди. У ҳам бўлса, энди Россияда мусулмон халқлар билан бирмунча келишувга киришиш ва шу орқали ўз таъсирини сақлаб туриш мақсад қилинган эди. Бу даврда энди танқидий

ёндашув билан бирга, илмий холислик асосида қараш пайдо бўла бошлаган эди.

✓ 1859 йилда, Қозон илоҳиёт академияси қошида очилган Шарқ тиллари кафедраси томонидан Қуръоннинг ҳукмий оятлари ҳақида хабар берувчи, ёки Қуръонда адабий, тарихий, ҳуқуқий диний соҳалар бўйича билдирилган оятларни шарҳлашга бағишланган китоб, яъни “Конкорданс” асари нашр этилади. Бу китоб муаллифи Қозон Университетида биринчи Форс кафедрасига асос солган форсшунос олим Мирзо Муҳаммад Али-Ҳожи Қосим ўғли Казембек (1802–1870) бўлиб, унинг Россияда яратган бу иши Россия исломшунослигининг гарбча талқин ва қарашлардан узоқлашишига имкон яратди. ✓

1878 йили Қозон илоҳиёт академиясининг таниқли шарқшуноси, православ эътиқодининг тарғиботчиси Г.С. Саблуков томонидан Қуръон араб тилидан рус тилига ўтирилди. Таржима фақат “Татар исломшунослиги” тажрибасига таянганлигига қарамасдан, миссионерлик, танқидий фикрларга асосланганлиги ва кенгайиб бораётган Чор Россияси манфаатларини, христианликни тарғиб этганлиги учун халқ орасида кенг танилди ва қайта-қайта нашр этилди.

Таниқли рус шарқшунос олими А.Б.Холидовнинг фикрича, бу даврда Россиянинг 8 та энг йирик шаҳарларида араб шрифтига асосланган типографиялар ташкил этилган. Ушбу типографиялар кўмагида 1787 йилдан то 1917 йилга қадар 172 та Қуръон, 191 та Қуръоннинг еттидан бири (ҳафтияк), юздан ортиқ Қуръоннинг алоҳида сураларига бағишланган тафсилларнинг нусхалари нашр этилган. ✓

1917 йилги инқилобдан кейин то 1935 йилларга қадар, Россияда ҳокимият тепасига келган Советлар ҳукумати бу борада Чор Россияси каби маълум маънода мусулмонлар билан келишиш йўлидан борган. Масалан, 1917 йили В.И.Ленин буйруғи билан 1869 йилда Туркистон генерал-губернатори фон Кауфман томонидан Санкт-Петербург халқ кутубхонасига Самарқанддан олиб келинган Қуръоннинг

энг қадимий Усмон мусҳафини ўз диёрига қайтарилишини мисол қилиш мумкин. Шунингдек, инқилобдан кейин ҳам ижодий фаолият олиб борган В.В.Бартольд (1869–1930), Л.Е.Кримский (1871–1941), А.Ф. Шебунин (1867 йилда туғилган), И.Ю.Крачковский асарларида Россиядаги қуръоншунослик ривожига алоҳида бўлимлар ажратилган.

1921–1930-йиллар мобайнида И.Ю.Крачковский Қуръоннинг навбатдаги русча таржимасини яратади. Академик И.Ю.Крачковский 1951 йил вафот этган бўлса-да, таржима 1963 йилда нашр этилди. Мазкур иш араб филологик, тилшунослик нуқтаи назаридан ёритилганлиги учун илмийлик жиҳатдан барча русча Қуръон таржималаридан, қолаверса, бир қатор ғарб таржималаридан ҳам устунликка эга.

80-йиллардан кейин СССР ўз алоқаларини Яқин Шарқ ва Ўрта Шарқ мусулмон давлатлари билан мустаҳкамлашга эътибор қарата бошлади. Эронда содир этилган ислом инқилоби, Яқин Шарқда вужудга келган диний фанатизм, фундаментализм, ваҳҳобийлик ҳаракатларининг сиёсий тус олиши исломга нисбатан ёндашувга бирмунча ўзгартиришлар киритишни тақозо этди. Натижада, К.С.Кашталёва, П.А.Грязневич, М.Б.Пиотровский, С.М.Прозоров, Е.Резванлар каби олимлар етишиб чиқиб, қуръоншунослик бўйича рус исломшунослигининг намояндалари бўлмиш В.В.Бартольд, И.Ю.Крачковский, Л.Е.Кримский йўлларини тутдилар. ✓
✓ Л.И.Климович, В.А.Авксентьев, Р.Р.Мавмонтов, С.И.Жабборовлар эса, Қуръонни атеистик нуқтаи назардан ўрганишга ҳаракат қилдилар. ✓

90-йиллардан кейин, СССРнинг парчаланиши оқибатида, Россия ва Марказий Осиё мусулмон ўлкаларига Эрон Ислом тарғибот маркази, Покистон, Саудия Арабистони, Туркия нашриётларида чоп этилган Қуръоннинг янги арабий босмалари кириб кела бошлади. Натижада ҳозирга келиб, Собиқ Иттифоқ мусулмон ўлкаларида 1990-йилларигача кенг тарқатилган Қуръоннинг Қозон, Тошкент, Коҳира нашрлари

ўрнини ўқиш ва ёдлаш учун қулай бўлган янги нашрлар эгаллай бошлади.

✓ Ҳозирги пайтда Қуръоннинг рус тилидаги таржималари кўп бўлишига қарамасдан, қуйидаги таржималар асосий ўрин тутиб келмоқда:

1. Қуръон таржимаси Дмитрий Николаевич Богуславский томонидан 1871 йилда қилинган бўлиб, араб тилидан рус тилига ўтирилган биринчи таржима деб тан олинди. Таржима кўпроқ бадий услубда амалга оширилган, ўз даврида нашр этишга рухсат берилмаган бўлиб, 1995 йил Москвада нашрдан чиқди.

2. “Қуръон” (мусулмонларнинг қонун китоби)–Гордий Семёнович Саблуков таржимаси 1878 йили Қозонда, кейинчалик 1896, 1907, 1990, 1991 йилларда нашр этилди.

Гордий Семёнович Саблуков (1804–1880) таржимаси асл арабча нусхадан рус тилига ўтирилган иккинчи йирик таржима деб тан олинди. Лекин олим таржимасига миссионерлик нуқтаи назаридан ёндашиши оқибатида, Қуръон моҳиятини ёритишда кўпгина хатоларга йўл қўйган.

3. “Қуръон” – Игнатий Юлианович Крачковский (1883–1951) таржимаси илк бор 1963 йилда Москвада, кейинчалик 1986, 1989, 1990, 1991, 1998-йилларда қайта-қайта нашрдан чиққан. Таржима асл нусхадан рус тилига ўтирилган учинчи таржима бўлгани сабабли сўзма-сўз, маъноларига путур етказилмаган ҳолда қилинган. Таржимада Қуръонга нисбатан билдирилган салбий фикрларни бартараф этиш, холисона ёндашув кўзга ташланади. И.Ю.Крачковский академик ва араб адабиёти, тарихи, маданияти, тилини пухта билувчи филолог ва шарқшунос олим эканлиги учун, унинг таржимаси илмий қиммат ва устунликка эга.

4. “Қуръон” – Валерия Михайловна Порохова таржимаси 1991, 1995, 1997-йиллар китоб шаклида нашр этилган. Таржиманинг бошқа таржималардан фарқли томони, таржимон таржимага шеърӣ услуб жиҳатидан

ёндашганлигидадир. В.М.Порохова яратган таржима биринчи рус муслима аёли яратган таржимадир. 1997 йил Қоҳирада “ал-Азҳар” университети қошидаги Халқаро Исломшунослик Академияси қуръоншунослари бу таржима тўла ислом руҳиятида ёзилганлигини тан олдилар.

5. “Қуръон” – Муҳаммад Нури Усмонович Усмонов таржимаси (1924 йилда туғилган) 1995, 1999-йиллар Москвада нашр этилган. Олдинги таржималардан мусулмон олими ёзганлиги сабабли, ислом манбалари асосида яратилганлиги, илмийлиги, ўтган тафсир соҳаси олимлари тажрибаларига таянилганлиги билан ажралиб туради.

6. “Муқаддас Қуръон” номли таржима 5 йил давомида Эльмир Кулиев томонидан амалга оширилган бўлиб, 2002 йили Саудия Арабистонида, Мадина шаҳридаги Фаҳд Қуръон босмаҳонасида чоп этилган. Ушбу таржима ҳам мусулмон олими томонидан яратилгани сабабли ислом муфассирлари сўзлари ва нақлга асослангани билан ажралиб туради. Таржимон ушбу нашрни яратишда машҳур муфассирлардан Қуртубий, Ибн Касир каби олимларнинг тафсирларига таяниши билан бирга Крачковский ва Усмоновларнинг Қуръоннинг рус тилига таржималаридан истифода этган.

Ҳозирда Россияда Қуръоншунослик борасида кўплаб тадқиқотлар олиб борилмоқда. Уларнинг орасида Қуръонга нисбатан танқидий ёндашувлар ҳам ҳолисона муносабатлар ҳам мавжуд. Қуръоннинг таржималари орасида мусулмон олимлари томонидан амалга оширилганлари ҳам кенг тарқалаётганини кузатиш мумкин. ✓

Саволлар

1. Қуръон илмларига оид қандай асарларни биласиз?
2. Европа қуръоншуносларидан кимларни биласиз?
3. Қуръоннинг рус тилидаги таржималарини сананг?
4. Қуръоннинг инглиз тилига таржималари ва муаллифлар ҳақида нималарни биласиз?
5. Ўзбекистонда Қуръон таржималари бўйича амалга оширилган ишлардан қайсиларни биласиз?

Мустақил иш мавзулари

1. Суютийнинг “Итқон фи улумил-Қуръон” асарида тутган услуби.
2. Р. Белл ва У.М.Уоттларнинг қуръоншунослик бўйича тадқиқотларининг ўзига хос хусусиятлари.
3. Россияда Қуръонни ўрганиш бўйича замонавий тадқиқотларнинг йўналишлари.

Қўшимча адабиётлар

1. Заркаший. *Бурҳон фи улумил-Қуръон*. 4 жилдли. – Қоҳира: Мактаба Дорут турос, 2002.
2. Суютий. *Итқон фи улумил-Қуръон*. 2 жилдли. – Қоҳира: Дорул ҳадис, 2004.
3. Белл Р., Уотт У. М. *Коранистика*. Введение. – Москва-Санкт Петербург: Дия, 2005. -205 б.
- Климович Л.И. *Книга о Коране*. – Москва. Политиздат, 1988. – 284б.
4. Муҳаммад ибн Лутфий Саббоғ. *Ламаҳот фи улумил-Қуръон ва иттижоҳот ат-тафсир*. Байрут: Мактаб исломий, 1990. -357 б.
5. Муҳаммад Бакр Исмоил. *Диросот фи улумил-Қуръон*. Shamelaе-book. 2007.
6. Муҳаммад Тоҳир Курдий. *Тарихул Қуръон*. Shamelaе-book. 2007.
7. Нёльдеке Т. *Қуръон тарихи*. / Араб тилига таржима ва изоҳлар муаллифи Ж. Томар. –Байрут: 2004. -841 б.
8. Обидов Р. *Қуръон ва тафсир илмлари*.-Т: Тошкент ислом университети, 2003. -468 б.

2-БОБ. ҚУРЪОН ТАРИХИ ВА УСМОН МУСҲАФИ ХУСУСИЯТЛАРИ.

2.1. Қуръон тарихи

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръоннинг жамланиш тарихи, босқичлари ҳақида маълумот ҳосил қилиш, бу борада кенг тарқалган қарашларни тақдим этиш.

Таянч иборалар: жамъул-Қуръон, саҳифа, қиртос, китоб, Абу Бакр мусҳафи, мусҳафлар.

Қуръоннинг жамланиш тарихи бўйича бир нечта асар ва тадқиқотлар яратилган. Булар қаторида Суютий, Заркаший ҳамда ўтган асрда Али ибн Сулаймон Абийд, Иброҳим Абёрий, Муҳаммад Шаръий Абу Зайд, ғарб тадқиқотчиларидан Т. Нельдеке, И. Гольдциер, Р. Белл ва В.М. Уотт тадқиқотларини зикр этиш мумкин.

Қуръоннинг жамланиши илк даврда уч босқичда амалга ошган. Биринчи босқичда Муҳаммад (с.а.в.) ҳаётлик чоғларида тери, хурмо дарахти пўстлоғи, тош, суюк каби нарсаларга ёзилган. Иккинчи босқичда Ямома жангидан кейин Умар ибн Хаттобнинг таклифига кўра Абу Бакр буйруғи билан Зайд ибн Собит саҳифаларга ёзиб жамлайди. Учинчи босқичда Ҳузайфа ибн Ямоннинг Усмон ибн Аффонга Қуръоннинг турлича ўқилиши кишилар орасида адоватни кучайтираётгани ҳақидаги хабаридан сўнг Усмон яна Зайд ибн Собит ва бир нечта саҳобийларга Қуръонни жамлаш ишини топширади.

Қуръон тарихи, Қуръон илмларига бағишланган асарларда ушбу давр баъзи фарқланишлар билан кенгроқ баён этишга ҳаракат қилинади. Айтиб ўтиш лозимки, бу даврни ёритиш

борасида анча салмоқли ишлар қилиниши билан бирга, ҳали очиб беришга эҳтиёж бўлган ўринлар ҳам мавжуд. Чунки жамланиш жараёни ёритилган ривоятлар кўпчиликни ташкил этса ҳам, айрим ҳолатлар тўлалигича ёритилмаган. Балки, баъзи масалаларга ойдинлик кирита олиш муаммо бўлиб қолавериши мумкин.

1-босқич. Муҳаммад (с.а.в.) даврларида Қуръоннинг жамланиши. Бу давр Муҳаммад (с.а.в.) ҳаётлик даврларини ўз ичига олиб, Қуръоннинг айрим ашёларга ёзиб борилиши, унинг тарқоқ ҳолда бўлганлиги ҳамда асосан кишиларнинг ёдида сақланганлиги билан ажралиб туради.

Макка давриданок Қуръон саҳифалар ва турли ашёларга ёзиб борилгани қайд этилган ривоятлар мавжуд. Умуман, Қуръоннинг ўзида “китоб”, “қиртос”, “саҳифа” каби сўзларнинг ишлатилгани бу тушунчаларнинг арабларга яхши маълумлиги ва уларда бу нарсаларнинг ишлатилганини билдиради. Масалан:

Ёзув маъносида ишлатилган сўз	Оят	Оятнинг таржимаси	Сура ва оят рақами
Саҳифа	رَسُولٌ مِنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُطَهَّرَةً	Аллоҳ томонидан юборилган пайғамбар пок саҳифаларни ўқимокда	Баййина (98): 2
Ёзиладиган нарса	يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ	У кунда осмонни ёзув учун китоб (қоғозни) ёйиб қўйгандек ёямиз	Анбиё (21): 104
Қиртос	وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ	Агар сизга қоғозда ёзилган ёзув туширганимизда қўллари билан ушлаб кўриб, куфр келтирганлар “бу сеҳрдан бошқа нарса эмас”, дердилар.	Анъом (6): 7

Шунингдек, ҳадис тўпламларида жумладан, Ҳокимнинг “Мустадрок” асарида Макка даврида ёзувлар ва ашёларнинг ишлатилгани тасдиқланган: Умар ибн Хаттобнинг исломни

қабул қилиши ҳақидаги ривоятга кўра, у синглиси Фотиманинг уйида бир саҳифани (тери ёки қоғоз) кўриб қолади ва унда ёзилган оятларни ўқийди. Умар ўша даврда Маккада ўқишни биладиган камчилик кишилардан бири бўлган. Яна бир ривоятда жоҳилият даврида Лабид ибн Рабиъа исмли шоирнинг исломни қабул қилиши ҳам юқоридаги ривоятга ўхшап. Лабиднинг шеърий қасидаси араб шаҳарларида шуҳрат қозонади. Бошқа шоирлар унга тенг келадиган шеър тақдим этолмайдилар. Шунда Қуръондан айрим суралар унинг шеърий қасидаси ёнига илиб қўйилади. Бунга ўқиган Лабид Қуръоннинг инсон сўзи эмаслигини айтиб, исломни қабул қилади. Бу каби ривоятлар исломнинг илк даврлариданоқ Қуръон ёзиб борилганини билдиради.

Ҳижратдан кейинги даврда Қуръоннинг ёзиб борилиши ва жамланишига доир Зайд ибн Собитнинг сўзи эътиборга молик: “Биз Пайғамбар (с.а.в.) ҳузурларида тери бўлақларига Қуръонни ёзар эдик”. (Ҳоким “Мустадрок”). Яна унинг ривоят қилишича, “Расулulloҳ (с.а.в.) ҳузурларида ваҳийни ёзиб борар эдим. У киши менга ёзиб бўлганимдан сўнг “Ўқи!” дер эдилар. Мен ўқир эдим. Агар бирор нарса тушиб қолган бўлса тўғрилар эдилар”. Муслим ривоят қилишича, “Расулulloҳ (с.а.в.): Мендан Қуръондан бошқа нарсани ёзиб борманглар”, деганлар.

Ушбу даврда Муҳаммад (с.а.в.)га котиблик қилганлар Абдуллоҳ ибн Арқам, Зайд ибн Собит, Жаъфар, Умар, Усмон, Муғйра, Муовия, Халид ибн Саъийд ибн Ослар ҳисобланади.

Қуръоннинг тартибланиши ҳам илк даврлардан амалга оширилган. Чунки Усмон (р.а.)дан қилинган ривоятга кўра, Муҳаммад (с.а.в.) нозил бўлган сура ва оятларни қаерга қўйишни кўрсатиб берганлар. (Абу Довуд, Нисоий, Термизий, Аҳмад, Ҳоким). Шу каби Муслим саҳиҳида Абу Саъийд Худрийнинг Муҳаммад (с.а.в.)дан қуйидаги ҳадиси ривоят қилинади:

“Мендан Қуръондан бошқа нарсани ёзиб борманглар. Кимки Қуръондан бошқа нарсани ёзган бўлса ўчириб

ташласин. Менинг сўзларимни (суннатимни) бошқаларга (оғзаки) айтишингизда гуноҳ йўқ...”

Бухорийнинг “Саҳиҳ”идаги ривоятга кўра, Муҳаммад Пайғамбар (с.а.в) ўқиш ва ёзишни кейинчалик ўрганганлар дейиш мумкин. Худайбия сулҳини тузишда “Муҳаммад Расулulloҳ ва Суҳайл ибн Амр томонларидан тузилган шартнома” дейилган ўринга Макка мушриклари эътироз билдириб, “агар Пайғамбар бўлганигда сенга қарши урушмаган бўлар эдик, Муҳаммад ибн Абдуллоҳ деб ёз”, дейишган, шунда бу ерда ҳозир бўлган Али ибн Абу Толибга “Расулulloҳ” сўзини ўчиришни буюрганлар, бироқ Али бунга кўнмаган, сўнг ўзлари ўчириб, яхши ёзишни билмасалар ҳам “Муҳаммад ибн Абдуллоҳ” деб ёзганлар. Ушбу тўпламда ҳам, бошқа ҳадис тўпламларида ҳам мазкур воқеа бироз турлилик билан зикр этилган. Айримларига кўра, ўзлари ёзганлари аниқ ифодаланмаган, Алидан қўлларини ўша ёзув устига қўйишларини сўраганлар, сўнг сўзни ўчирганлар.

Ҳадис тўпламларида юқоридаги ривоятдан ташқари у кишининг бирор хат ёки ваҳийни ёзганлари ҳақида маълумот учрамайди.

Илк даврда Қуръоннинг ёзиб борилиши турли ашёларда, жумладан, қоғозда қайд этилган бўлиб, бироқ унинг яхлит бир китобда жамланиши амалга оширилмаган. Бунга сабаб сифатида, Пайғамбар (с.а.в)нинг ҳаётликлари сабабли унинг нозил бўлиши давом этиши мумкинлиги, насх бўлиш ҳолати эҳтимоли борлиги кабиларни кўрсатиш мумкин.

2-босқич. Абу Бакр (р.а.) даврларида Қуръоннинг ёзма яхлит ҳолга келтирилиши. 632 йил Ямома жангидан сўнг Умар ибн Хаттоб ушбу давр учун янгича ёндашувни кўтариб чиқди. У ҳам бўлса, Қуръонни ёзма равишда жамлаш зарурлиги ғояси эди.

Бухорийнинг “Саҳиҳ”ида келтирилган ривоятга кўра, Умар ибн Хаттоб Абу Бакр ҳузурига келиб, Ямома куни бўлган жангда кўп қорилар ҳалок бўлгани, Қуръонни билган кишиларнинг вафоти уни ёддан кўтарилишига олиб келиши

мумкинлигини айтиб, жамлаш таклифини беради. Сўнг Зайд ибн Собит чақиртирилиб, унга Муҳаммад (с.а.в.)га тушган ваҳийнинг ёзувчиси бўлганлиги учун Қуръонни жамлаш иши топширилади. Зайд ибн Собит бунга тезда розилик бермагандан сўнг Абу Бакр унга “сен бир ёш йигитсан, сени айбламаймиз”, деган. Сўнг у кўниб, дарахт пўстлоғи, тошларда ёзилган ҳамда кишилар ёдидаги Қуръон оятларини саҳифаларга ёзиб, жамлай бошлайди.

Ривоятга кўра, Абу Бакр (р.а.) давридаги дастлабки ёзма жамланишга Қуръонни ёд билганларнинг вафоти, унинг кишилар онгидан кўтарилиш хавфи сабаб бўлган. Чунки Ислом тарихига оид манбаларда ушбу жангда 70 нафар Қуръонни ёд олган кишилар вафот этгани нақл этилади.

Жараён қандай кечганлиги борасида ривоятлар камчиликни тапшил қилади. Уларга кўра, Абу Бакр Умар ибн Хаттоб ва Зайд ибн Собитга масжид олдида ўтиришлари ва Қуръондан деб ҳисобланган оят ва сураларни икки гувоҳ бўлган ҳолатдагина қабул қилиб, жамлашларини буюради.

Айрим ўринларда келтирилган маълумотларга кўра, Зайд ибн Собит “Лақод жаакум...” (Тавба: 128) оятини Хузайма ибн Собит Ансорийдан топгани ва уни Тавба сурасига киритгани, яна бошқа ривоятда “Минал муъминийн рижалун садақу ма ʼаҳадуллоҳа алайҳи” (Аҳзоб: 23) оятини қидириб, Абу Хузайма ал-Ансорийдан топгани ва Аҳзоб сурасига киритгани айтилган.

Агар илгариги даврдаги жамланиш ҳақидаги ривоятларни ҳисобга олинса, тери, тош, пўстлоқ каби турли ашёларга ёзилган Қуръон суралари бу даврда қоғоз саҳифаларга кўчириш ва бир жойда жамлаш иши амалга оширилгани маълум бўлади.

Ушбу жамланма “суҳуф бакрия” – “Абу Бакр саҳифалари” ёки “Абу Бакр мусҳафи” сифатида номланиб, етти лаҳжани ўз ичига олган деб ҳисобланади. Кейинги Усмон мусҳафи эса, умуман олганда, етти лаҳжадан бири Қурайш лаҳжасига кўра ёзилган.

Мазкур мусҳаф аввал Абу Бакрда, унинг вафотидан сўнг Умар ибн Хаттобда, кейин эса, унинг қизи Ҳафсада сақланади.

Чунки Умар (р.а.)нинг ҳаётлигида Усмон(р.а.) унинг ўрнига келиши ҳали аниқ эмас эди.

Умар ҳукмронлиги вақтида (634–644) мазкур саҳифаларга мурожаат этилгани, ёки унга зарурат сифатида масалаларни ечишда таянилгани ҳақида ёзиб қолдирилмаган. Бунинг сабаби сифатида айтиш мумкинки, бу даврда Қуръонни ёдлаган ва яхши билган саҳобийлар етарли бўлганлар. Ихтилофлар чиққан, лекин улар фикҳий масалаларда турлича ҳадисларни келтириш ва саҳобийларнинг ўз фикрларини қўллаб-қувватлашга ҳаракат қилиш доирасида бўлган. Шунинг учун Умар ибн Хаттоб Ибн Масъуд, Ибн Аббос каби олим саҳобийларга ҳадис ривоят қилишни тақиқлаган. Ҳадисдан ихтилоф чиқишига қарши турилган ҳолатда ўз-ўзидан Қуръон ҳақида тортишувнинг ҳам олди олингани келиб чиқади.

Умавий халифа Марвон ибн Ҳакам Абу Бакр мусҳафини Ҳафса бинт Умар ҳаётлигида ундан олиш ва ёқиб юборишга ҳаракат қилади. У мусҳафни топширишга кўнмайди, сўнг вафотидан кейин уйдан олиб ёқиб юборилади. Марвон ибн Ҳакам бу ишини “ундаги ёзувлар Усмон мусҳафига кўчириб сақланиб бўлинган, бундан кейин кишилар шубҳаланиб, яна ихтилофлар чиқмаслиги” учун қилгани билан изоҳлаган.

3-босқич. Усмон (р.а.) даврларида мусҳафда жамланиши. Абу Бакр ва Умар вафотларидан кейин ҳокимият Усмонга ўтгандан сўнг орадан 19 йил ўтиб, 651 йилда Қуръонни яна жамлаш эҳтиёжи туғилди. Бу гал энди, бир нечта лаҳжаларда ўқиб, ҳар бир ўқиш эгаси бошқасини нотўғри ва хато деб ҳисоблай бошлагандан кейин бу муаммо чора кўрилишини талаб этди.

Ривоятга кўра, Ҳузайфа ибн Ямон Озарбайжон ва Армания билан урушда иштирок этиб, мусулмонлар орасидаги бу ихтилофни пайқайди. Ҳузайфа бу ҳолат келишмовчиликлар кучайишига олиб келишини айтди. Чунки кишилар ўз мусҳафлари бўйича ўқишни тўғри, бошқаси хато, деб санашар эди.

Ушбу уруш бўлаётган жойларга кўра, Шом ва Куфадаги саҳобийларнинг ўқиш услублари ва мусҳафлари ўртасида

жиддий тортишув кечган, дейиш мумкин. Ҳузайфанинг ҳам Куфага келиб, турлича ўқиш асосидаги низолар ҳақида сўзлашига кўра ҳам, айнан ушбу шаҳар мусхафининг бошқа яна бир мусхаф билан ўқилишда жиддий ихтилоф бўлган. Бунгача бир нечта саҳобийларнинг мусхафлари мусулмонлар орасида тарқалган бўлиб, минтақаларга қараб улар асосида Қуръон ўқилган. Ҳуммас аҳли Миқдод ибн Асвад, Дамашқ аҳли Убай ибн Каъб, Куфа аҳли Абдуллоҳ ибн Масъуд, Басра аҳли Абу Мусо Апъарий мусхафлари бўйича ўқишар эди.

Сўнг унинг сўзларини саҳобийлар ва кўпчилик тобиийлар маъқуллашади. Фақат Ибн Масъуд шогирдлари бизнинг ўқишимиз хато эмас, деган маънода жавоб беришади. Ибн Масъуд ҳам ўз мусхафини маъқуллайди. Шунда Ҳузайфа бу ердан Мадинага кетади ва зудлик билан Усмонни хабардор қилади.

Усмон олимлар билан маслаҳатлашгандан сўнг, Зайд ибн Собит, Абдуллоҳ ибн Зубайр, Саъийд ибн Ос, Абдурахмон ибн Ҳорисларни чақиради. Ҳафсада сақланаётган саҳифалар асосида китоб шаклидаги, бир хил лаҳжадаги, яъни Қурайш лаҳжасидаги ўқиш услубини китоб шаклига келтириш вазифасини юклайди. Усмоннинг уларга, “агар сизлар Зайд ибн Собит билан ўқишда ихтилоф қилсангиз, унда Қурайш лаҳжасида ёзинг, Қуръон Қурайш лаҳжасида нозил бўлган”, сўзи эътиборга молик.

Суютийнинг Ибн Аштадан хабар беришича, “Котиблар агар бирор оятнинг ўқилишида ихтилоф қилсалар, Расулуллоҳ (с.а.в.) ўргатган кишилар олдиларига, узоқ жойларга бориб бўлса ҳам қандай ўқилиши ҳақида маълумот олиб келганлар”. Шунга кўра, улар илгариги жамлаш каби ёзилган ва ёдаки Қуръонни кишилардан қидириш ва йиғиш йўлидан ҳам борганлар.

Сўнг Усмон бошқа мусхафларни, ёзилган Қуръон ёзувларини ёқиб юборишни талаб этади. Ҳақиқатда бу мусулмонлар орасида Қуръон ўқишни бир хилликка келтириш бўйича жиддий иш бўлди.

Расмий қабул қилинган бу мусхаф ва у билан бирга ўқиш услуби бошқа саҳобийлар наздидаги ўқиш ва тартиблардан фарқ қилса-да, уларнинг ўз ёзув ва китобларини ёқиш ёки йўқ қилиш ҳамда уларнинг юқоридаги ҳолатдан ташқари Усмон тақлиф этаётган расмий мусхафга жиддий қаршилик қилганлари ҳақида маълумот мавжуд эмас. Демак, бунга деярли барча олимлар розилик билдиришган. Абдуллоҳ ибн Масъуднинг унга Усмон мусхафи услубини тарқатиш ва унга ўтиш ҳақидаги буйруқ келганида, ўз мусхафига хиёнат қилмасликка ҳамда бошқаларни ҳам ўз фикрига чақирганини айтиш мумкин. Лекин бу ҳам вақтинча бўлиб, кейин ўз ўқиш услубидан воз кечиб, расмий мусхафни қабул қилгани айтилган. Яна Абу Дардо ҳам айрим сўзларни ўқишда бироз эътироз билдиргани ривоятларда келган. Булардан бошқа ўлкалардаги саҳобийлар ҳам бу каби қабул қилмаслик фикрида бўлган бўлишлари мумкин, лекин буларнинг ҳаммаси жиддий бўлмай, вақт ўтиши билан расмий мусхаф тарқалиши амалга ошди.

632 йилда жамланган Абу Бакр суҳуфлари 651 йил жамланган Усмон мусхафига қадар маълум маънода Қуръон лаҳжаларини сақлаб турди. Усмон мусхафи кейинги даврда чиқиши мумкин бўлган катта ихтилофларга чек қўйди дейиш мумкин. Чунки Қуръонни ўқиш бўйича бундан кейин жиддий ихтилофлар чиққани ҳақида маълумотлар учрамайди. Ҳажжож ибн Юсуфнинг саъй-ҳаракати билан Усмон мусхафини кенг ёйиш ҳамда Ибн Масъуд мусхафи ва ўқиш услубига чек қўйишга ҳаракати ҳам узил-кесил кишилар қўлидаги мусхафларни бир хилликка келтиришга хизмат қилди. Кейинги даврда Абу Бакр ибн Мужоҳиднинг (ваф. 324/935) қироатларни етти мутавотирга чегаралашини айтиш мумкин. Унга қадар, яъни 300 ҳижрий йилларгача қироатларни чеклаш бўйича барчага мақбул, тизимли иш қилингани ҳақида маълумот мавжуд эмас. Бўлган ҳаракатлар ҳам асосан чеклашдан кўра, мавжуд қироатларни қайд этишга асосланган.

Зайд ибн Собит мусхафни тайёрлашда ўзининг илгариги тажрибасига мурожаат этган ҳолда иш олиб борган. Зайд

аввало Абу Бакр сухуфлари асосида ишни амалга оширган. Биринчи мусхаф ўша даврдаги етти Макка лаҳжаларида бўлганлигининг эҳтимоли кўпроқ. Абу Бакр мусхафининг кейинчалик ёқиб юборилгани сабабли мусулмон олимларининг ушбу мусхаф хусусиятини очиб бериш имкониятлари йўқолди.

Биринчи уриниш Қуръоннинг кейинги жамланишида муҳим тажриба вазифасини ҳам ўтаган. Усмон томонидан тайёрланиб, ўлкаларга юборилган мусхафлар ўқишни ягона лаҳжа асосида бўлишини таъминлашдаги асослардан бири бўлиб, ҳар бир мусхаф билан муқриъ – Қуръон ўқитувчилари масъул қилиб юборилгани унинг мавқеини мустаҳкамлаган. Лекин кўпчилик манбалардаги каби Қурайш лаҳжаси тўлиқ тарзда ўқиш услубига айланди, деб бўлмайди. Ҳозирги кунимиздаги Қуръон Усмон мусхафи асосида экан, унинг устида олиб борилган тадқиқотларга кўра, унда бошқа лаҳжалардаги сўзлар ҳам ишлатилган. Демак, Усмон мусхафида Қурайш лаҳжаси асосий ўрин тутган ва бошқалари ҳам қўлланилган деган қараш далил ва исботга эгадир.

Шундай қилиб, **Зайд ибн Собит Мадина мусхафини ўқитишга масъул қилинган бўлса, Абдуллоҳ ибн Соиб Маккага, Муғийра ибн Шихоб Шомга, Абу Абдурахмон Суллаймий Куфага, Омир ибн Абдулқайс Басрага мусхафлар билан ўқитиш учун масъул қилиб юборилганлар.** Улар эса ўз минтақалари бўйича кишиларга Қуръонни ўргатиб, шогирдлар етиштира бошлаганлар.

Машҳур тарихчи Ибн Касир (ваф. 774/1373) ўз давридаги Усмон мусхафи ҳақида маълумот беради: “Усмон мусхафлари орасида энг машҳури Дамашқдаги жомеъ масжидда шарқий рукнида сақланаётганидир. Ушбу мусхаф илгари Табарияда бўлган, сўнг 518/1124 йил Дамашққа олиб келинган. У жуда буюк, улкан, чиройли хатда, тушунарли, сиёҳ билан ёзилган. Фикримча, туя терисига ёзилган бўлса керак”. Бу ҳақда яна Абу Абдуллоҳ Зинжоний Шом мусхафини Ибн Фазлуллоҳ Умрий VIII аср ўрталарида кўрганганини зикр этиб, ушбу мусхаф Санкт-

Петербургдаги Қўлёзмалар фондида бирмунча вақт сақланиб, кейин Британия музейига кўчирилганини тахмин қилади”.

2.2. Усмон мусҳафи ва унинг хусусиятлари

Мавзунинг ўқув мақсади: ҳозирги кундаги Қуръон ёзуви ва ўқилишининг асоси бўлмиш Усмон мусҳафи, ҳақида унинг ўзига хос хусусиятлари, аҳамияти ҳақида билим ва маълумотларни шакллантириш.

Таянч иборалар: мусҳаф, Усмон мусҳафи, мусҳафлар китоби, араб ёзуви, куфий хати, насх хати, эъроб белгилари, эъжом нуқталари.

Мусҳафлар борасида мусулмон олимлари томонидан кўплаб изланишлар олиб борилган. Ушбу ишлар “расмул-мусҳаф” илми деб номланиб, “мусҳафлар китоби” жанридаги асарларда берилган. Ҳижрий II/VIII асрда қатор муаллифлар томонидан бу борада асарлар яратилган. Улардан: Ибн Омирнинг (ваф. 118/736) “Ихтилоф масоҳиф Шом ва Ҳижоз ва Ироқ”, Кисойининг (ваф. 189/805) “Ихтилоф масоҳиф аҳлил-Мадина ва аҳлил-Куфа ва аҳлил-Басра” каби ўнга яқин асарлар номини келтириш мумкин.

Улар орасида фақат Абу Бакр Сижистонийнинг “Китобул-масоҳиф” асари бизгача етиб келган.

“Расмул-мусҳаф” деганда Усмон мусҳафи ёзилган хат назарда тутилади. Ушбу ёзув услуби кейинги даврларда шаклланиб, мукаммаллашган ва ҳозирги кунда ишлатиладиган хатдан фарқ қилади.

Араб ёзувининг шаклланиши. Аслида араб ёзуви ислом пайдо бўлишидан олдинроқ Арабистон ярим оролидаги Ҳижоз воҳасига кириб келган эди. Ушбу ёзувнинг шаклланиши борасида кўплаб тадқиқотлар яратилган. Айрим қарашларга кўра, араб ёзуви ҳимярий ёки жанубий ёзувдан олинган бўлиб, карвон йўллари билан Шомга етиб борган.

Бошқа қарашга кўра, араб ёзуви набатий ёзуви тараққий этиши натижасида шаклланган. Иордания шарқидаги Умму Жамол минтақасида ислом пайдо бўлишидан олдин милодий 250 йилга тўғри келадиган ёзувлар бунини тасдиқлайди. 328 йилга тўғри келадиган Набатийлар ерларидаги Ҳаврон минтақасида жойлашган подшоҳ ва шоир Имруул-Қайс қабртошида битиклар мавжуд бўлиб, ушбу ёзувнинг Ҳаврондан Анбор ва Ҳийрага, сўнг бу ерлардан Думатул-Жандал орқали Ҳижозга кириб келган, деган қарашни таъкидлашга кўмак беради.

Шунга кўра, араб ёзуви асли набатий ёзувидан, у эса оромий ёзувидан олинган. Сўнг эса, икки мактаб – Куфа ва Ҳижоз мактаблари асосида тараққий этган. Куфаникидан фарқли равишда Ҳижоз услуби майин, осон ёзилиши билан ажралиб туради.

Қуръон ушбу ёзув билан саҳобийлар даврида ёзилиб китоб шаклига келтирилган. Унда нуқталар, ҳаракатлар, сураларнинг бошланишини ажратиш, оятларга рақамлар қўйилиши бўлмаган. Шунингдек, Усмон мусхафида сўзлар сатр охирига сиғмаган ҳолларида унинг давоми кейинги сатрга ёзилган. Кейинчалик эса сўзни сатрга сиғдириш, уни бўлмаслик услуби келиб чиқди.

Қуръонга нуқталарни қўйиш уч босқичда амалга оширилган:

Биринчи босқичда эъроб нуқталари қўйилган. Бу босқичда ҳаракатлар ҳозирги кунимиздек бўлмай, нуқталар билан ифодаланган: фатҳани ҳарфнинг устига нуқта қўйиш билан, касра ҳарфнинг остига нуқта қўйиш билан, замма ҳарфнинг ёнига нуқта қўйиш билан амалга оширилган.

Умавийларнинг Ироқдаги волийси бўлган Зиёд ибн Убайдуллоҳ Абул Асвад Дуалийга (ваф. 69/688) сўзларнинг келишигини (марфуъ, мансуб, мажрур) яъни эъробини ажратиш учун белгилар қўйишни буюради. Сўнг Дуалий Қуръонга ҳеч нарса қўшиб бўлмаслигини айтиб бунини рад этади. Сўнг бир кун бир киши “Инналлоҳа барийъун минал мушрикийна ва расулиҳи” деб, яъни “расулаҳу”ни хато ўқигани ва маъно бузилганини эшитиб, қандай қилиб Аллоҳ

ўз пайгамбаридан пок бўлади дейди ва Зиёднинг олдига келиб, сўзларга белгилар қўйишга розилигини билдириб, эъробни ифодалаш мақсадида нуқталар қўяди.

Иккинчи босқичда ҳарфларга нуқталар қўйиш амалга оширилган. Вақт ўтгандан кейин Абдулмалик ибн Марвон Ҳажжожга амр қилиб, Ироқ уламулари ҳарфларни ажратиш учун нуқталар қўйишлари лозимлигини айтади. Бизга маълумки, “ба”, “та”, “са”, “дол”, “зол”, “ра”, “за”, “син”, “шин”, “сод”, “зод”, “то”, “зо”, “айн”, “ғайн”, “фа” ва “қоф” ҳарфлари шакли бир хил ҳарфлар нуқталарсиз ёзилган бўлиб, ёзувлардаги ҳарфлар сиёққа қараб ўқилган. Сўнг Ҳажжож Яҳё ибн Яъмур ва Наср ибн Осимларга (ваф. 90/709) бу ишни амалга оширишни буюради. Ҳарфларга нуқталар қўйиш эъжом нуқталари ёки забт нуқталари деб аталади.

Учинчи босқичда эъроб нуқталари ҳозирги кунимиздаги шаклларга ўзгартирилган. Чунки олдинги босқичларда амалга оширилган нуқталар, яъни эъроб ва эъжом нуқталари бир-бири билан аралашиб кетади. Зеро, ҳарфларни ажратиш учун ҳам, ҳаракатни ажратиш учун ҳам нуқта қўйилган эди. Гарчи Дуалий қизил рангда нуқталар қўйган бўлса-да, ўқувчиларга ҳам, хаттотлар учун ҳам қийинчиликлар туғдира бошлаган эди.

Шундан сўнг машҳур луғавий олимлардан Халил ибн Аҳмад Фароҳидий бу масалани ечиб ҳозирги кунимиздаги ҳолатга келтиради.

Яъни фатҳа ҳарф устига “алиф” ҳарфини кичик ва қия тарзда чизиш билан, касра “алиф” ҳарфини кичик ва қия тарзда ҳарф остига, замма эса ҳарф устига вов ҳарфини кичик тарзда чизилиши билан амалга оширилган. Шу каби, “сукун”ни ифодалаш учун “хо” (ҳарфун хафиф—енгил ҳарф) шаклида чизилган. Ташдидни ифодалаш учун эса “шадда” сўзидан “шин” ҳарфи кичик тарзда ишлатилган.

Сўнг эса мусхаф янада ривожлантирилиб, ҳизблари, жузълари, ўндан бири, бешдан бири, тўртдан бири, саккиздан бири ажратилади.

Шу тарзда куфий хатида Усмон мусхафи ўқиш ва ёзишга қулайлаштириб, осонлаштириб борилган.

Ибн Муқла томонидан насх хати кашф этилгандан сўнг Қуръон ушбу хат тури билан ёзила бошланади. Бундан илгари кашф этилган нуқталар ва ҳаракатлар сақланиб, ҳарфларнинг шакли аниқлаштирилиб, ёзилиши ва ўқилиши осонлашади. Ушбу хат ҳозирда араб тилининг расмий ёзувига айланган.

Илк даврларда Усмон мусхафи кўчириб турли ўлкаларга тарқатилганда ва то ҳарф, ҳаракатлар акс эттирилгунга қадар сўзлар шаклан бир хил бўлган ва оятлар ажратилмаган эди.

Тобийй ва табаъа тобиййлар томонидан ҳатто Мусхафга бирон белгини киритилиши танқид остига олинган эди. Бу масала бир мунча даврдан сўнг ўз кучини йўқотган, шунинг учун ҳам Қуръон ва у билан бирга араб ёзуви такомиллашиб борган.

Усмон мусхафининг ўзига хосликлари. Усмон мусхафи нуқта ва ҳаракатларсиз ёзилгани, бир мунча давр ушбу ҳолатда тургани унинг қироатларга таъсири ва унинг кейинги даврда ўқилишидаги ўрнини ўрганишни тақозо этади.

Бизгача етиб келган Абу Бакр Сижистонийнинг “Китоб ихтилоф масоҳифис-саҳоба”, кейинги даврларда “Китобул-масоҳиф” номи билан танилган асари мусхафлар борасида муҳим манба бўлиб қолмоқда. Ҳозирда тадқиқотчиларнинг ушбу асар ва бошқа манбалардаги мавзуга доир қарашларини ўрганишлари натижасида маълум маънода юзага келган муаммоларга ойдинлик киритилган.

Мазкур асар ва бошқа тадқиқотларга кўра Усмон мусхафининг қуйидаги хусусиятларини келтириш мумкин:

1. Эъроб ҳаракатлари ва эъжом нуқталарининг мавжуд бўлмаганлиги. Бу даврда бу қулайликлар кашф этилмаган эди. Масалан, Хужурот (49) сураси 6-оятидаги **فَتَّبِئُوا** сўзи **فَتَّنَبُوا** шаклида ҳам ўқилган. Бунга сабаб эъроб ҳаракатлари ва эъжом нуқталарининг илк даврда бўлмаганлиги ва иккала қироатни қамраб олиш назарда тутилганидир. Бу сўз Усмон мусхафида қуйидагича бўлган:

فنسوا

2. Ҳазф. Яъни ҳарф тушириб қолдириш қоидаси. Алифнинг “ё” нидо ҳарфи ва “ҳо” танбиҳ ҳарфидан тушириб қолдирилиши. Масалан:

يَأْتِيهَا النَّاسُ ; هَأَنْتُمْ هَؤُلَاءِ

Барча музаккар ва муаннасадаги тўғри кўпликлардан “алиф”нинг тушириб қолдирилиши; танвинли ноқис феъллардан ясалган фоиллардан “ё”нинг тушириб қолдирилиши; тўртта ўринда ноқис феъллардан охирги “вов” ҳарфи тушириб қолдирилган.

3. Феълнинг кўплик шаклида охирига “алиф”нинг қўшилиши. Ҳозирда араб тилида ушбу қоида тўлиқ амал қилинади.

4. Ҳамзанинг айрим ўринларда ҳарфсиз сатрнинг ўртасига ёзилиши.

5. “Вов” ҳарфининг айрим сўзларда талаффуз этилмаса-да, қўшилиши.

6. “Фасл” ва “Васл” қоидаси, “ан” ва “ин” ҳарфлари кейинги ҳарфлар билан қўшилишида баъзан ажратилиши ва баъзан қўшилиши.

7. Икки қироатни қамраб олиш мақсадида сўзлардан “алиф”нинг тушириб қолдирилиши, “та марбута”нинг “та” шаклида ёзилиши.

8. Тарқатилган мусхафлардан бирига мос келувчи ўқиш услубининг мавжудлиги ва мусхафларнинг турли қироатларни қамраб олиши мақсадида бир сўзнинг уларда турлича ёзилган сўзларнинг мавжудлиги.

Шу билан бирга, Усмон мусхафи шакллангангунга қадар саҳобийлар қўлларида ўзлари фойдаланадиган мусхафлар бўлган. Ушбу мусхафлар Али ибн Абу Толиб, Абдуллоҳ ибн Масъуд, Убай ибн Каъб, Абдуллоҳ ибн Аббосларга тегишли. Нусхалардаги сура ва оятлар тартиби бир-биридан фарқ қилади. (5-илова).

Суралар тартиби ижтиҳодий деган фикрни илгари сурган олимлар ўз даврида Али ибн Абу Толиб, Убай ибн Каъб, Абдуллоҳ ибн Масъуд ва Абдуллоҳ ибн Аббос томонларидан тақдим этилган тўрт мусхафда суралар кетма-кетлиги бири-биридан фарқли эканини ҳужжат қилиб кўрсатадилар. Шунингдек, улар Али (р.а.) мусхафи билан боғлиқ ушбу воқеани ҳам далил сифатида талқин этадилар: Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг вафотлари яқинлашганида одамларнинг дин борасида беқарорликка тушиб қолишганини кўриб, Қуръонни тўпламагунча ридоларини ечмасликка қасам ичадилар ва уч кун уйларидан чиқмай Қуръон сураларини тўплайдилар. Бу – Қуръон жамъ бўлган дастлабки мусхаф эди.

Ибн Надим ўзининг “Фихрист” асарида мазкур мусхаф кейинчалик Жаъфар оиласида сақланганини зикр этиб: “Мен ўз замонимда Абу Яъли Ҳамза қўлларида бир мусхафни кўрдим, унда Али ибн Абу Толиб (р.а.) хатлари билан ёзилган бир қанча саҳифалар йўқолган эди, бу мусхафни Ҳасан ўғиллари замонлар оша сақлаб келаётган эдилар, бу – ўша мусхафга кўра суралар тартибидир”, деб сура тартибини келтиради.

Аҳмад ибн Абу Яъқуб Яъқубий (III/X аср) “Фихрист”-нинг иккинчи қисмидан тушиб қолган ривоятларни келтиради: “Али ибн Абу Толиб (р.а.) Расулуллоҳ (с.а.в.) вафот этган вақтда Қуръонни жамъ қилиб бўлган эдилар ва уни туяга ортиб олиб келдилар. Сўнг дедилар: Бу – Қуръон. Мен уни тўпладим. У зот Қуръонни 7 жузъга бўлган эдилар. Улар – Бақара, Оли Имрон, Нисо, Моида, Анъом, Аъроф, Анфол жузълари бўлиб, ҳар бир жузъ мазкур сураларнинг бири билан бошланар эди”.

Яна бир ривоятга кўра, Али мусхафи Қуръоннинг нозил бўлиши ва носихнинг мансухдан кейин келиши тартибига кўра тузилган эди.

Убай мусхафи ҳақида ибн Надим дейди: “Фазл ибн Шозон айтади: Бир ишончли ровий дўстимиз айтди: Убай ибн Каъб қироатига кўра суралар таълифи Басрадан 2 фарсах келадиган “Ансор” қишлоғида яшовчи Муҳаммад ибн Абдумалик Ансорий

қўлида сақланар эди. У бизга бир мусхафни кўрсатиб деди: “Бу – Убай мусхафидир. Биз уни ота-боболаримиздан ривоят қилганмиз”. Мен уни кўздан кечирдим, ундан дастлабки сураларни, сўнгиларини ва оятлар сонини кўриб чиқдим. Кейин у (Ансорий) сураларни шу мусхафда келган тартибда сўзлаб берди”.

Абдуллоҳ ибн Масъуд мусхафи ҳақида ҳам Ибн Надим Фазл ибн Шозондан ривоят қилиб, дейди: “Абдуллоҳ ибн Масъуд мусхафида суралар кетма-кетлигини қуйидаги тартибда кўрганман” деб айтди. Кейин Ибн Надим мазкур тартибни илова қилади.

Ибн Надим сўзида давом этиб дейди: “Фазл ибн Шозон айтди: Ибн Сирин айтди: Абдуллоҳ ибн Масъуд мусхафида Муъаввизатайн (Фалақ ва Нос) ҳамда Фотиҳа суралари ёзилмаган эди”.

Ибн Надим айтади: “Ибн Масъуд тузган дейилган кўплаб мусхаф нусхаларини кўрдим, улар орасида икки бир-бирига ўхшаш мусхафни учратмадим, қолаверса, уларнинг аксари кўп нусхали пергамент (олий навли қоғоз)ларда битилган эди. Тахминан 200 йилча илгари ёзилган бир нусхасида эса Фотиҳа сураси ҳам бор эди”.

Абдуллоҳ ибн Масъуд мусхафидаги суралар кетма-кетлиги эса Муҳаммад ибн Абдулкарим аш-Шаҳрстонийнинг (ваф. 548/1153) “Мафотиҳул-асрор ва масобихул-аброр” номли тафсирида зикр этилган.

Абдуллоҳ ибн Масъуднинг Фотиҳа, Фалақ ва Нос сураларини ўз мусхафига киритмагани унинг бу сураларни Куръон мусхафига киритилмайдиган худди “Дуои кунут” каби ҳисоблаганидан бўлиши мумкин.

Шу ўринда Усмон мусхафининг расми, яъни ёзилиши Муҳаммад (с.а.в.) томонларидан ўрнатилганми ёки саҳобийларнинг ижтиҳодлари асосида ёзилганми? деган савол тортишувли бўлганлигини айтиб ўтиш ўринли. Кўпчилик биринчи қарашни қўллаб-қувватлаганлар. Ижтиҳода сосида ёзилган деган қараш эса, юқорида айтилган ёзилиш услубидаги

хусусиятларидан келиб чиқиб айтилган. Қоидаларнинг айримлари ҳар доим ҳам қўлланилмаган бўлиб, истисно тарзида қоидадан чиқилган ҳолатлар ҳам мавжуд.

2.3. Қуръоннинг босма нашрлари

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръоннинг ҳозирги кунда нашр этилиши, унинг хусусиятлари, асосланилган қироат ҳақида атрофлича билимни шакллантириш.

Таянч иборалар: Мухаллотий мусхафи, Қоҳира мусхафи, Мадина Қуръон нашриёт мажмуаси, “Усмон расми (ёзуви)”.

✓ Қуръон босмаҳоналар ташкил этилиши билан яна янги босқични босиб ўтди. Мусулмон олимлари ва оммаси томонидан дастлаб бу масалага иккиланиш ва шубҳа билан қаралди. XIX аср бошларида Истамбулда Усмонли турк султонининг сазъ-ҳаракатига қарамасдан муфтийнинг расмий фатвоси фақат Қуръондан ташқари бошқа диний китобларга чиқарилди. Натижада, Қуръон маълум муддат хаттотлар томонидан кўпайтирилиши давом эттирилди.

Шунинг учун Қуръоннинг матбааларда босилиши дастлабки даврда фақат Европа давлатларида амалга оширилган, Венецияда 1537–1538-йилларда Қуръоннинг биринчи нашри босмаҳонадан чиқарилган бўлса, сўнг Гамбургда 1694-йилда нашр этилди.

Айрим қарашларга кўра, Римда, тахминан 1499–1538 йиллар оралиғида, амалга оширилган томон мавҳум ҳолда яна бир нашри чоп этилган. Лекин ушбу нашр Усмон мусхафига мос эмаслиги ва сифатсиз қоғозга нашр этилгани сабабли мусулмон ўлкаларининг эътирозига учради, сўнг шу туфайли Рим Папаси томонидан мазкур нашрни ман этишга буйруқ чиқарилган.

1125/1694-йил нашр этилган Гамбург нусхаси протестантлик оқимиغا мансуб Эбрахам Хинклман томонидан нашр этилган бўлиб, бунда араб тили ва ислом билан яқиндан танишиш мақсади кўзда тутилган. Ушбу нусха 560 саҳифада бўлиб,

ҳар бир бетда 17-19 сатрда, қора сиёҳда чоп этилган. Нашр сураларнинг исми, ҳарфларда имловий хатоларга йўл қўйилгани натижасида сўзларнинг маъноси ўзгариб кетган. Нусха Дорул-кутуб ал-Мисрия фондида сақланмоқда (масоҳиф № 176).

Рим нашри 1698 йил амалга оширилган бўлиб, у икки қисмдан иборат: биринчи қисми Қуръон матни ва таржимаси, иккинчисида иловалар берилган. Ушбу нашр италиялик руҳоний Людвико Мараччи томонидан амалга оширилган бўлиб, илгаригилардан ҳарфларни аниқ ифодалаш каби бир мунча сифати яхшиланганини кўрсатади.

Қуръон Россияда 1787 йил Санкт Петербургда Мавло Усмон бошчилигида, сўнг 1848 йилда Қозонда Муҳаммад Шоқир Муртазо ўғли томонидан 466 саҳифада чоп этилган. Унда Усмон мусҳафига риоя этилган бўлиб, оятлар рақамлари қўйилмаган. Вақф қоидалари сатр тепаларида қўйилган. Нашрда хатоларга йўл қўйилган, бироқ улар китобнинг охирида илова тарзида келтирилган.

1834 йилда шарқшунос Флюгель томонидан Лейпцигда чиқарилган Қуръон нашри кўпчилик шарқшунослар томонидан яхши қабул қилинган бўлса-да, мусулмон олимлари томонидан Усмон мусҳафига тўлиқ мос келмаслиги учун танқидга учраган.

Шу каби, Эронда 1244/1828 йил Техронда, 1248/1833 йил Табризда, 1887 йилдан кейин Ҳиндистон матбааларида нашр этилди.

Юқоридаги нусхалар ҳам Усмон мусҳафига кам ўринларда мос келиб, замонавий имло қоидалари асосида ёзилган эди.

1308/1890 йилга келиб, Қоҳирада Ризвон ибн Муҳаммад Мухаллалотий Усмон мусҳафи қоидаларига риоя этган ҳолда, Қуръоннинг босма нашрини амалга оширган. У тўлиқ вақф ўринларига “то”, кифоя вақф ўринларига “коф”, вақф ҳасан ўринларига “ҳо”, солиҳ вақф ўринларига “сод”, жоиз вақфларга “жим” ҳарфларини қўйган. Шу каби кириш қисмида Имом Донийнинг “Муқний”, Абу Довуднинг “Китобут-танзил” асарлари асосида ёзувни таҳрир этганлигини зикр этиб, илк даврда Қуръон ёзилиш тарихига тўхталган.

Ушбу мусҳаф “Мухаллалотий мусҳафи” номи билан танилган. У мусҳаф олдинги нашрлардан устун бўлса-да, варақларининг сифатсизлиги ва тошбосма нашрнинг қониқарли бўлмаганлиги учун Азҳар раҳбарияти томонидан бир нечта кишидан иборат гуруҳ тузилиб, уни кўриб чиқиш иши, яъни Усмон мусҳафи қоидаларига мослик даражаси, Ҳафснинг Осимдан қилган ривоятига мувофиқлигини кузатиш, “Китобут-Тароз” асари асосида Харрознинг қўйган белгиларини текшириб, Андалус ва Мағриб ўлкалари белгиларини Халил ибн Аҳмад Фароҳидий ишлаб чиққан эъжом ва эъроб белгилари билан ўзгартириш каби ишлар топширилади. **Азҳар нашри илк бора 1342/1923 йил, сўнг яна бир бор қироат илмига оид асосий китобларга солиштирилган ҳолда, айрим тузатишлар киритилиб, бир йилдан кейин иккинчи марта чоп этилади ҳамда мусулмон ўлкалари томонидан мамнуният билан қабул этилади.**

Ҳозирги кунимиздаги мусҳафларга “Усмон расми” асосида ёзилган деган ёзув мавжуд. Бу юқорида кўрасатиб ўтилган хусусиятлар акс эттирилгани ва айнан саҳобийлар давридаги мусҳафлар орасида Усмон мусҳафи асос қилинганини кўрсатади.

1984 йил Саудия Арабистонида ташкил этилган Мусҳаф нашрига мўлжалланган матбаа томонидан Қуръон асосан Ҳафснинг Осимдан қилган ривояти бўйича чоп этиб келинмоқда. Ушбу мусҳаф хаттот Усмон Тоҳа (1934 йил туғилган) томонидан ёзилган намуна асосида тайёрланган бўлиб, асосий хусусияти унда ҳар бир бетнинг охирида оят тугайди.

Ҳозирда Ҳафснинг Осимдан ривояти асосида оятларни ҳар бир бетда тугамай кейинги бетга ўтадиган шаклда ҳам тайёрланган. Шу билан бирга, ушбу матбаада Варшнинг Нофеъдан қилган ривояти асосидаги мусҳаф ҳам нашр этилган.

Ҳозирда мазкур матбаа томонидан бир йилда 10 миллиондан ортиқ нусха чоп эттириш йўлга қўйилган бўлиб, ислом оламида Ҳафс ривояти бўйича ўқиш услуби тарихда мисли кўрилмаган ҳолда тарқалмоқда.

Такрорлаш учун саволлар

1. Қуръоннинг Муҳаммад (с.а.в.) даврларидаги жамланиши ҳақида нималарни биласиз?
2. Усмон мусхафининг жамланиши қайси сабабларга кўра амалга оширилган?
3. Усмон мусхафи хусусиятлари нималардан иборат?
4. Ҳозирда Қуръоннинг нашр этилиши ҳақида нималарни биласиз?
5. Жаҳондаги қайси кўлөзма фондларида Усмон мусхафи сақланмоқда?
6. Усмон мусхафининг Тошкент нусхаси ҳақида нималарни биласиз?

Мустақил иш мавзулари

1. Т.Нёльдекенинг “Қуръон тарихи” асарига кўра дастлабки даврда Қуръон жамланиши.
2. Суютийнинг “Итқон фи улумил-Қуръон” асарида Қуръоннинг жамланиш тарихининг ёритилиши.
3. Р. Белл ва У.М.Уоттларнинг қуръоншунослик бўйича тадқиқотларида Усмон мусхафи бўйича қарашларнинг акс этиши.
4. Тошкентдаги Усмон мусхафи тарихи оид тадқиқотлар.

Қўшимча адабиётлар

1. Заркаший. *Бурҳон фи улумил-Қуръон*. 4 жилдли. – Қоҳира: Мактаба Дорут турс, 2002.
2. Суютий. *Итқон фи улумил-Қуръон*. 2 жилдли. – Қоҳира: Дорул ҳадис, 2004.
3. Белл Р., Уотт У. М. *Коранистика*. Введение. – Москва-СанктПетербург: Дия, 2005. -205 б.
4. Муҳаммад Бақр Исмоил. *Диросот фи улумил-Қуръон*. Shamela e-book. 2007.
5. Муҳаммад Тоҳир Курдий. *Тарихул Қуръон*. Shamelae-book. 2007.
6. Нёльдеке Т. *Қуръон тарихи*. / Араб тилига таржима ва изохлар муаллифи Ж. Томар. –Байрут: 2004. -841 б.
7. Обидов Р. *Қуръон ва тафсири илмлари*. –Т: Тошкент ислом университети, 2003. -468 б.

3-БОБ. ҚУРЪОННИНГ ТАРКИБИЙ ТУЗИЛИШИ. МАККИЙ ВА МАДАНИЙ СУРАЛАР

3.1. Қуръон сура ва оятлари.

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръоннинг сура ва оятлари, унинг тузилиши бўйича қарашлар, таҳлиллар ҳақида билимни шакллантириш.

Таян иборалар: Қуръон, сура, оят, ваҳий, сабъ тувол, миъун, масоний, муфассал.

Ислом динининг муқаддас китоби “Қуръон” деб номланади. Араблар ва жами мусулмонлар “ал-Қуръонул-карим” деб номлашади. Немислар “Koran”, инглизлар “The Holy Quran”, французлар “Coran”, руслар “Коран” сифатида қабул қилганлар.

Қуръон ва унинг таркибий тузилиши бўйича бир нечта манба ва тадқиқотларда изланиш олиб борилган. Жумладан, Заркаший, Суютий, Манноъ Қаттон, Т. Нельдекеларнинг илмий асарларини зикр этиш мумкин.

Қуръон ислом динининг асосий манбаси бўлиб, ақида, шариат қонун-қоидалари, тарихий қиссалар, одоб-ахлоқ масалалари акс этган китобдир. У кейинги даврларда ислом динига оид турли илм ва фан йўналишларининг ажралиб чиқишига ижобий таъсир кўрсатган.

“Қуръон” сўзи “қараъа” – “ўқимоқ” сўзининг ўзаги бўлиб, у “мафъул” бўлиб, “ўқиладиган нарса” маъносини билдиради. Истилоҳий маъноси сифатида “Аллоҳнинг Муҳаммад (с.а.в.)га туширган, саҳифаларга ёзилган, тавотурлик даражасида нақл этилган, тиловати билан ибодат қилинадиган сўзидир”, деб

таъриф берилган. У яна Қуръонда “Китоб”, “Фурқон”, “Зикр”, “Калом”, “Қавл”, “Танзил” номлари билан ҳам аталган. “Қуръон” сўзи 70 дан ортиқ оятларда келгани учун муқаддас китобнинг асосий номига айланган. Қуръон жамлангандан кейин “мусҳаф” деб ҳам атала бошланди.

Қуръон билан боғлиқ ибора “ваҳий” бўлиб, унинг луғавий маъноси “тез суръатда, махсус, махфий тарзда тегишли кишига (ёки томонга) билим ва маълумотни билдириш”. Қуръонда “ваҳий” сўзи “васваса” маъносида жин ва шайтонларнинг бир-бирларига махфий тарзда маълумот бериши ҳамда “илҳом” маъносида Аллоҳнинг асалариларга йўл-йўриқ кўрсатганида, “амр” маъносида Исо ҳаворийларига нисбатан имон келтиришга буюрилганларида ишлатилган. Лекин “ваҳий” сўзи асосан Аллоҳ томонидан пайғамбарларга билдирган сўзларига нисбатан ишлатилган бўлиб, юқоридаги ҳолатларда илҳом ва васваса сифатида шарҳ берилган. Исломда ваҳий Пайғамбарга тушида ёки уйғоқлигида қалбида маънога эга сўзнинг фаришта кўринмаган ҳолда жо этилиши, Жаброил воситасида Пайғамбарга сўзлаши тушунилади.

“Сура” сўзи араб тилида “юқорилик”, “баландлик” маъноларини билдиради. Унинг келиб чиқиши бўйича турлича қарашлар мавжуд. Баъзилар унинг иврит тилидаги “шурах” (қатор) сўзидан келиб чиққанини айтганлар. Яна бошқа қарашга кўра, бу сўз сурия тилидаги “шурта” “сурта” (ёзув) сўзларидан келиб чиққан.

“Сура” сўзи “бошланиш, тугалланиш ва номларга эга камида уч оятдан иборат Қуръон қисмлари”га нисбатан қўлланилади.

“Оят” сўзининг маъноси эса, “белги” “аломат”, “мўъжиза”, “ҳужжат” маъноларини билдириб, “Қуръоннинг алоҳида, олдинги ва кейингиларидан узилган, бошланиши ва тугаши бўлган бўлаклари”га айтилади. Оят кўпинча бир жумлани ўз ичига олади. Шунингдек, оятда бир нечта жумла

бўлиши ёки бир нечта оят бир жумлани ифодалаши мумкин. Оятларнинг белгиланиши ваҳий асосида бўлган деган қараш кўпчилик уламолар томонидан қабул қилинган. Ривоятга кўра, саҳобийлар Пайғамбар (с.а.в.)дан ваҳийни тинглаётганларида бироз тўхташ ва каломни вақтинча узишларидан билиб борганлар. Шунга биноан “оят” атамаси Қуръонда каломнинг ўзидан олдинги ёки кейингисидан узишда белги-аломат асосида бўлганидан келиб чиққан.

Ваҳийнинг тушиши баъзан муайян вақт кетма-кетлигида, баъзан узилишлар билан, баъзан бирор саволга жавоб сифатида, баъзан масала юзага келган ҳолатда, баъзан сабабсиз нозил бўлган.

Масалан: Масжидул-ҳаром зиёрати вақтида Умар ибн Хаттоб Мақоми Иброҳимда намоз ўқишни жорий қилиш ҳақида Муҳаммад (с.а.в.)дан сўраганида, бу борада оят тушади ҳамда Мақоми Иброҳимда намоз ўқиш ҳар бир зиёратчининг умра ва ҳаж амалларини бажаришларида жорий этилади.

Оятлар ўнта, бешта, ёки ундан кам ёки кўпроқ ҳажмда тушган. Баъзан бир оятнинг ярми тушиб, кейин қолгани нозил бўлган. Узун суралардан Мурсалот, Сафф, Анъом суралари тўлиқ ҳолда тушган.

Ҳадис тўпламлари ва тафсир асарларида оятларнинг нозил бўлиш сабаби ҳақидаги ривоятнинг бир ёки бир нечта оятларга тегишли эканлиги уларнинг бир ёки бир нечта оят тарзида тушганини тасдиқлайди. Агар кўпчилик оятлар бир вақтда тушганда сабабун-нузул ҳақидаги ривоятларда улар зикр этилган бўлар эди.

Қуръон суралардан, улар эса, оятлардан таркиб топган. Сурага “боб” сифатида ҳам таъриф берилади. Лекин бу аниқ, равшан ифода эмас. Қорилар томонидан ёдлаш ва эслаб қолишга осон бўлиши учун қисмларга бўлинган. Рубъ (чорак), ҳизб (бўлим) ва жузъ (пора)ларга бўлиниб, Қуръон 240 рубъ, 60 ҳизб, 30 жузъдан иборат. 1 жузъ

ҳозирги энг кўп тарқалган Мадина мусҳафида 20 бетни, 1 ҳизб 10 бетни, 1 рубъ 2,5 бет ва ундан ортиқроқни ташкил қилади. Қуръонни айнан шундай тақсимлаш кўпчилик томонидан ишлатилади.

Шу каби бундан бошқа тақсимлаш ҳам мавжуд. Масалан: суралар ҳажмига кўра 4 қисмга бўлинади:

1. Сабъ тувол–Етти узун суралар. Улар: Бақара, Оли Имрон, Нисо, Моида, Анъом, Аъроф, Тавба.

2. Миънун–Юзликлар. Улар: Етти узун сурадан кейинги юзга яқин оят ёки ундан ортиқ суралар. Юнус сурасидан Намл сурасигача бўлган қисм.

3. Масоний. Юзликлардан кейинги туркум суралар. “Иккиликлар” маъносидаги бу туркумнинг номланишига сабаб уларда икки жиҳатнинг, яъни мўминларга неъмат ваъди (ваъдаси) ва имон келтирганларга ваъийд (яъни азоб ваъдаси) маъносидаги оятлар биргаликда келишидир. Бу “Қасас” сурасидан “Ҳужурот” гача бўлган қисмни қамраб олади.

4. Муфассал (“узилган”). Масонийлардан кейинги туркум суралар. “Муфассал” деб номланишининг сабаби сураларнинг қисқалиги учун “басмала” билан тез-тез узилиб туришидандир. Ушбу суралар туркумининг бошланиши “Қоф” сурасидан то “Нос” сурасигачадир.

Яна бошқа ривоятларда ўзгача таркибга бўлингани ҳақида ҳам қарашлар мавжуд. Абу Довуд ва Ибн Можа сунанларида Авс ибн Ҳузайфадан шундай ривоят қилинади: “Саҳобийлардан Қуръонни қандай тарзда қисмларга бўласиз, деб сўрадим. Улар: 3 та, 5 та, 7 та, 9 та, 11 та, 13 та сураликка сўнг эса муфассал қисмга бўламиз дейишди”. Шунга кўра, 48 та сура бўлингандан сўнг, алоҳида муфассал деб аталган сураларга бўлиниши айтилмоқда. 48-сура “Ҳужурот” сураси билан тугайди. 49 – “Қоф” сурасидан 114 – “Нос” сурасигача муфассал қисмини қамраб олади.

Қуръон сураларининг ҳар бирининг номи бор, айримларининг номи икки ва ундан ортиқ. Кўпчилигига фақат биттадан ном берилган. (1-илова).

Сураларнинг номланиши ўзига хос услубда амалга оширилган. Масалан, энг узун сура бўлмиш “Бақара” (“Сигир”) сурасида сигир ҳақидаги воқеа бир ўринда зикр этилган. Шу каби “Наҳл” (“Асалари”) сурасида асалари бир ўринда ва у билан боғлиқ хабар бир нечта оятлардагина зикр этилган.

Қуръондаги суралар сони 114 та бўлиб, (Ҳафснинг Осимдан қилган ривоятига кўра) жами оятлар 6236 та. Сўзлар 77937 та, ҳарфлар эса, 323015 тани ташкил қилади. Энг узун сура “Бақара” сураси бўлиб, 286 оятдан иборат, энг қисқаси эса, 3 оятдан иборат “Кавсар” дир. Энг узун оят “Бақара” сурасининг 282-оятибўлиб, унда 128 тасўз, 540 таҳарфишлатилган. Энг қисқаси “Ваз-зуҳа” (Зуҳо: 1) ва “Вал-фажр” (Фажр:1) оятларидир, иккаласида 5 тадан ҳарф, ёзилишда 6 та.

Энг биринчи нозил бўлган оят “Алақ” сурасининг дастлабки 5 ояти, энг охириги нозил бўлган оят “Бақара” сурасининг 281-оятти. Шу каби энг сўнги нозил бўлган оят “Тавба” сурасининг охириги 128–129- оятлари деган қараш ҳам, “Моида” сурасининг 3-оятти, деган қараш ҳам мавжуд.

Суралар Қуръонда ҳажмига кўра тартибланган. Узун суралар Қуръоннинг бошларида, қисқалари кейинги ўринларда жойлаштирилган. Лекин бу мутлақ ёндашув бўлмай, айрим истиснолар мавжуд. Масалан, 13, 14-суралар жойлашган ўрнига нисбатан анча қисқа, яна 40 дан 46 рақамгача “ҳомим” (ҳавомим) ҳарфлари билан бошланган суралар бир жойда жамлангани боис бўлса керак, уларнинг орасидаги ҳажми кичик бўлган 44, 45-суралар жойлашган ўрнига нисбатан анча қисқа бўлиб, кейинги ўринлардаги узунроқ суралардан олдинга чиқарилган.

Сураларнинг тартибланиши саҳобийларнинг ижтиҳоди билан ёки Пайгамбар (с.а.в.) томонларидан белгиланганлиги олимлар томонидан баҳс-мунозара қилинган. Биринчи қарашга

кўра, ҳозирги суралар тартиби ваҳий асосида белгиланган. Лекин айрим сураларнинг тартиби аниқ бўлмаганлиги саҳобийларга мансуб ривоятларда келган. Шунга кўра, бу қараш кўпчилик олимлар томонидан қабул қилинмаган.

Иккинчи қарашга кўра, айрим суралар тартиби ваҳий асосида, кўпчилиги саҳобийлар ижтиҳодига кўра амалга оширилган. Муфассир Ибн Атийянинг қарашига кўра, етти узун сура, 2 дан 9 гача ва еттита “ҳомим” билан бошланувчи 40–46 рақамли суралар, муфассал қисмини қамраб олувчи 49 дан 114 гача суралар Пайғамбар (с.а.в.) даврларида кетма-кетлиги аниқ бўлган. Муҳаддис Байҳақий қарашига кўра, “Анфол” ва “Тавба” сураларининг жойлаштирилиши ҳақидаги ривоят мавжудлигига кўра, фақат шу икки сура тартиби саҳобийлар ҳукмига ҳавола қилинган. Суютий ушбу тартиб қисман Пайғамбар (с.а.в.) томонларидан, қолгани саҳобийлар ижтиҳоди асосида амалга оширилган, деган қарашни қўллаб-қувватлаган.

Учинчи қарашга кўра, барча сураларнинг тартибланиши саҳобийларнинг ижтиҳоди билан бўлган. Бу Имом Молик ибн Анас ва бошқа айрим уламолар қарашидир.

Сураларнинг нозил бўлиш тартиби ҳозирда таяниладиган Усмон мусҳафи тартибидан фарқ қилади. (2-илова).

Қуръон сураларидаги оятлар сони қироат соҳибларининг наздида турлича бўлиши мумкин. Оятлар сони турлилигига кўра уч қисмга бўлинади:

1. Суралардаги оятлар сонининг умумий ва тафсилий жиҳатдан фарқланмаслиги қисми. Бунга 40 та сура киради. Бу сураларнинг оятлари сони барча қорилар наздида ихтилофсиз бир хил. Яъни оятларнинг бўлинишида ҳам ихтилоф қилинмаган (3-илова).

2. Тафсилий жиҳатдан фарқланиб, жами сони қорилар наздида тенг ҳисобланган суралар. Яъни суралардаги оятларни бўлишда турлича ёндашувларни қамраб олади.

1). Қасас (88 оятдан иборат) сурасида Куфа қорилари (Ҳамза, Кисойй, Осим) “То син мим” ни оят, қолган қорилар унинг ўрнига “Умматум минан нос ясқун” (Қасас: 22) ни алоҳида оят қилиб ажратганлар.

2). Анкабут (69 оятдан иборат) сурасидаги “алиф лам мим” ни Куфа қорилари оят деб қабул қилганлар, басралик қорилар унинг ўрнига “мухлсийна лаҳуд дийн” (Анкабут: 65) ни алоҳида оят деб қабул қилганлар, шомлик қорилар (Ибн Омир) эса, “ва тақтаъунас сабийл” ни алоҳида оят санаганлар.

3). Жин (28 оятдан иборат) сурасидаги “Лан южийруний миналлоҳи аҳад” (Жин: 22) оятини маккалик қорилар оят деб ажратганлар, қолганлар эса унинг ўрнига “Лан ажиду мин дунихи мултаҳидан” (Жин: 22) алоҳида оят деб қабул қилганлар.

4). Аср (3 оятдан иборат) сураси бўйича Мадина қориларидан (Нофеъ) ташқари ҳамма қорилар “вал аср” ни алоҳида оят деганлар. Мадина қорилари “ва тавасов бил ҳаққ” ни алоҳида оят деганлар.

3. Тафсилий ва умумий сон жиҳатидан ихтилоф қилинган суралар турига 70 та сура киради. Масалан, Фотиҳа сураси кўпчилик қорилар томонидан 7 оятдан иборатлиги таъкидланган. Куфа ва Макка қорилари “басмала” ни бу сура таркибига киритиб, “анъамта алайҳим” ни алоҳида оят санамайдилар. Қолганлари эса бунинг аксини қиладилар. Сурадаги оятларнинг умумий сони бўйича Ҳасан уни 8 оятдан иборат деб, “басмала” ни ҳам, “анъамта алайҳим” ни ҳам алоҳида оят сифатида ҳисоблайди. Яна баъзи қорилар юқоридагиларни алоҳида оят санамай, уларнинг сони 6 та деганлар. Яна баъзилар юқоридаги иккитани ва “ийяка наъбуду” ни ҳам алоҳида оят санаб, сура 9 оятдан иборат дейдилар.

Шу каби қорилар ўртасида сураларнинг оятлари сонидан ихтилофлар юзага келган бўлиб, бунда баъзи қорилар наздида

бир ёки икки оят ортиқ ёки кам деб эмас, балки сурадаги оятларни бўлиш ва тақсимлашдаги турлилик тушунилади (3-илова).

3.2. Маккий ва маданий суралар, оятлар

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръоннинг Макка ва Мадина шаҳарларида тушиши, даврларнинг ўзига хосликлари, маккийлик ва маданийликка бўлиш бўйича турли қарашларни ёритиб бериш.

Таянч иборалар: маккий, маданий, ҳижрат, тавҳид, ҳукм.

Қуръоннинг нозил бўлиш даврлари мавзуси ўрта аср олимлари томонидан кенг ўрганилган ҳамда ҳозирги давр тадқиқотчиларининг ҳам диққат-эътиборларида бўлиб келмоқда. Манба ва тадқиқотларда ваҳийнинг нозил бўлиш даврларига алоҳида бўлимларнинг бағишланиши бунга мисол бўла олади. Лекин тадқиқотларда маккийлик ва маданийлик масаласи Қуръоннинг даврларда нозил бўлиши жиҳатидан ўрганилиб, унга жой ва муҳит нуқтаи назаридан ўрганишга камроқ эътибор берилган.

Ислол манбаларида Қуръоннинг нозил бўлиши Муҳаммад (с.а.в.) 41 ёшдаликларида 17 рамазон 611 йилдан бошлангани ҳамда вафотларига 10 кундан 80 кунгача қолганига қадар давом этгани айtilган.

Қуръоннинг аввал асосий қисми Маккада, сўнг Мадинада нозил бўлган. Маккада “Алақ” сурасининг биринчи бешта ояти нозил бўлиши билан бошланган. Сўнг ваҳй 3 йил давомида тўхтаган, кейин Нун, Муззаммил, Муддассир суралари билан давом этган.

Шунга кўра, **Қуръон икки даврда: биринчи Макка даврида 12 йил 5 ой 13 кун, Мадина даврида эса, 9 йил 9 ой 9 кун, жами 22 йил, 2 ой 22 кун давомида нозил бўлган.** Бироқ, Қуръон биринчи ваҳий тушгандан кейин уч йил давомида

тўхтагани айирилса, 19 йил давомида нозил бўлгани келиб чиқади.

Қуръон сураларининг кўпчилиги кундузи ва Муҳаммад (с.а.в.) Макка ёки Мадинада муқим бўлиб, сафарда бўлмаган ҳолатларида нозил бўлган.

Маккий ва маданий суралар Қуръон илмларида алоҳида ўрин тутади. Қисқача таъриф бериб айтилганда, маккий суралар асосан яккахудоликка чақириш, тавҳид мавзусини қамраб олган бўлса, маданий сураларда шаръий ҳукмлар асосий ўрин тутади.

Мусулмон олимлари томонидан маккий, маданий сура ва оятлар ажратилган. Бу илмнинг эътибор бериб ўрганилишининг сабаби Макка давридаги сура ва оятларни билиш насх ҳолатини аниқлашда кўмак бериши учундир.

Шу боис, ислом динининг илк даврларидан бу илмни билиш, оят ва сураларнинг нозил бўлиш жойи, замонига қараб ажратишга эътибор қаратилган. Муҳаммад (с.а.в.) томонларидан сура ва оятларнинг маккий ва маданийлиги ҳақида айтилган ривоятлар мавжуд эмас. Бироқ бу билим саҳобийларнинг айтган сўзлари ва қарашлари асосида шаклланган.

Маккий ва маданийлик ҳолати бўйича асосан қуйидаги таърифлар мавжуд:

1. Маккий сура ва оятлар ҳижратдан олдин тушганларини, гарчи айримлари Маккада нозил бўлмаган бўлса ҳам қамраб олади. Маданий суралар эса, ҳижратдан кейин нозил бўлган барча сураларни, гарчи Макка фатҳи вақтида нозил бўлган бўлса ҳам қамраб олади.

2. Маккий сура ва оятлар ҳижратдан кейин нозил бўлса ҳам нозил бўлиш жойига қатъий риоя этган ҳолда маккий саналади, маданий эса барча Мадинада нозил бўлган ваҳийни қамраб олади. Макка деганда, унинг атрофи ҳам, Мино, Арафот, Муздалифалар ҳам киради. Маданийга унинг атрофидаги Бадр, Уҳуд кабилар ҳам киради.

3. Маккий деганда Макка аҳлига хитоб қилинган суралар, маданий деганда эса, Мадина аҳлига хитоб қилинган суралар тушунилади.

Юқоридаги қарашлар орасида ҳижратгача ва ҳижратдан кейин нозил бўлиши нуқтаи назаридан маккийлик ва маданийликка ажратиш кўпчилик уламолар томонидан қабул қилинган ҳамда бу тасниф мантиқан мақбул бўлгани учун кейинги даврларда қабул этилди.

Энг кенг тарқалган қарашга кўра, маккий суралар 86 та, маданий суралар 28 та. Маккий оятлар 4603 та, маданий оятлар 1633 та. Шунга кўра, Қуръоннинг деярли тўртдан уч қисми Маккада, тўртдан бир қисмидан ортиқроғи Мадинада нозил бўлган. Фоиз ҳисобида тақрибан 74% –26%.

Маккий ва маданий суралар ҳақида ҳадис тўпламларида маълумотлар мавжуд. Ушбу ривоятларда баъзан бир нечта суралар, баъзан айримлари қаерда нозил бўлганлиги зикр этилади.

Суютий “Итқон” асарида Ибн Аббос ривоятини келтиради: “Мадинада Бақара, Оли Имрон, Нисо, Моида, Анфол, Тавба, Ҳаж, Нур, Аҳзоб, Муҳаммад, Фатх, Ҳадид, Мужодала, Ҳашр, Мумтаҳина, Сафф, Тағобун, Талоқ, Таҳрим, Фажр, Лайл, Қадр, Баййина, Зилзила, Наср суралари нозил бўлган”.

Шу каби ривоятларда бу борада турлича сўзлар нақл этилган бўлиб, кўпчилик қарашларни таҳлил этиш, уларнинг ровийларини аниқлаш орқали ҳозирги кунимиздаги тўхтамга келинган.

Маккий ва маданий оят, сураларни ажратиш ривоят асосида ҳамда уларнинг қамраб олган мавзуси, услубига қараб ажратилади. Шунинг учун бу борадаги рақамлар қисман тахминийдир. Аслида барча уламолар томонидан маданийлиги бир овоздан маъқулланган суралар 18 та, улар: Бақара, Оли Имрон, Нисо, Моида, Анфол, Тавба, Нур, Аҳзоб,

Фатҳ, Ҳужурот, Ҳадид, Мужодала, Ҳашр, Мумтаҳина, Жумъа, Мунофиқун, Талоқ, Таҳрим.

Маданийлиги бўйича уламолар ўртасида ихтилофли бўлган 21 сура қуйидагилар бўлиб, ушбу сураларнинг ҳаммасини устида ҳам жиддий баҳс-мунозара бўлмаган:

Фотиҳа, Раъд, Наҳл, Ҳаж, Анкабут, Муҳаммад, Раҳмон, Сафф, Тағобун, Инсон, Абаса, Мутаффиқун, Фажр, Лайл, Қадр, Баййина, Залзала, Наср, Ихлос, Фалақ, Нос.

Қолган 75 суранинг маккийлиги баҳс-мунозарасиз қабул этилган.

Манбаларда нозил бўлиш жойи аниқ кўрсатилмаган суралардан: Раъд, Муҳаммад, Раҳмон, Сафф, Тағобун, Инсон, Баййина, Залзала, Наср, Фалақ ва Нос суралари кейинги тадқиқотларда маданий суралар сифатида қабул қилинган. Шунда Маккада 86 та ҳамда қуйидаги 28 сура Мадинада нозил бўлганлиги аён бўлади:

№	Сура номи	Сура рақами	№	Сура номи	Сура рақами
1.	Бақара	2	15.	Ҳадид	57
2.	Оли Имрон	3	16.	Мужодала	58
3.	Нисо	4	17.	Ҳашр	59
4.	Моида	5	18.	Мумтаҳана	60
5.	Анфол	8	19.	Сафф	61
6.	Тавба	9	20.	Жумъа	62
7.	Раъд	13	21.	Мунофиқун	63
8.	Ҳаж	22	22.	Тағобун	64
9.	Нур	24	23.	Талоқ	65
10.	Аҳзаб	33	24.	Таҳрим	66
11.	Муҳаммад	47	25.	Инсон	76
12.	Фатҳ	48	26.	Баййина	98
13.	Ҳужурот	49	27.	Залзала	99
14.	Ар-Раҳмон	55	28.	Наср	110

Юқоридаги ихтилоф ва мунозаралар туфайли кўпчилик Қуръон илмларига оид асарларда турли рақамлар келтирилади. Уларнинг орасида маккий ва маданий суралар нисбатини

85/29, 87/27 деган қарашлар ҳам бир нечта уламолар томонидан қўллаб-қувватланган.

Қуръоннинг маккий сураларида маданий оятлар ҳамда аксинча маданийларида маккий оятлар мавжуд. Маккада нозил бўлган суралар таркибига маданий оятларнинг киритилиш ҳолати кўпроқ бўлиб, аксинча, Мадинада нозил бўлган суралар таркибига маккий оятлар камроқ киритилган. Бу ҳолатлар бир нечта оятлар устида кечаётганини гувоҳи бўлишимиз мумкин (4-илова).

XIX асрда европалик олимлар бу борада янгича қарашни илгари сурганлар. Айниқса, Т. Нельдеке ўзининг тадқиқотида Макка ва Мадинада нозил бўлган сураларни мусулмон олимларининг анъанавий услуби каби ажратган бўлса-да, у Макка даврини яна уч даврга бўлади. Унга кўра, биринчи даврга асосан қасам билан бошланган сураларни киритади. Иккинчи даврга биров узунроқ сураларни киритиб, Аллоҳнинг барча нарсага қодирлиги баён этилган суралар, қиссалар, Муҳаммад (с.а.в.) нинг фаолияти бошқа пайғамбарлар каби эканлиги, унга эргашганларнинг ҳолати бошқа пайғамбарлар эргашувчилари каби эканлиги айтилади. Учинчи даврда илгариги суралар хусусиятлари янада аниқроқ баён этилади, пайғамбарлар қиссалари такрорланиб, қўшимчалар қилинади.

Бундай бўлишда у асосан сураларнинг услубларига таянади ҳамда унинг тадқиқотида маккий суралар орасида маданий оятларнинг бўлиши ёки маданий суралар таркибида маккий оятларнинг бўлиши истисно ҳолатларда эканлиги таъкидланади.

Маккий ва маданий сураларни ажратиш ривоятлар асосида аниқланиши билан бирга, уларнинг услублари бўйича ҳам ўрганилади. Мусулмон уламолари томонидан бу борада айрим қоидалар ишлаб чиқилган:

1. Сажда ояти мавжуд суралар маккий.
2. “Калло” сўзи ишлатилган суралар маккий.
3. Бақарадан ташқари пайғамбарлар қиссаси ва ўтган қавмлар ҳақидаги қиссалар мавжуд суралар маккий.

4. Бақарадан ташқари Одам ва Иблис зикр этилган ҳар бир сура маккий.

5. Ҳаж сурасидан ташқари “Я айюҳаллазийна оману” ояти бўлмай “Я айюҳаннос” сўзлари мавжуд суралар маккий.

6. Агар сурада фикҳий ҳукмлар, қоидалар келган бўлса у маданий.

7. Агар сурада мунофиқлар ҳақида сўз юритилган бўлса, у маданийдир. Фақат маккий “Анкабут” сурасининг 1 дан 11-оятгача бўлган қисмида мунофиқлар зикр этилган бўлиб, ушбу оятлар Мадинада нозил бўлган.

8. “Я айюҳал лазийна оману” сўзлари билан бошланган сура маданий.

9. Маданий суралар узун бўлади.

10. Маданий суралар сўзлари осон ва кўпинча кам ишлатиладиган сўзлар келмайди.

11. Аҳли китоблар билан баҳс-мунозараларда кучли ҳужжатлар келтирилиши ва босиқлик услуби суранинг маданийлигини билдиради.

Қуръон нозил бўлиши тартибига кўра эмас, балки нозил бўлган оятлар мажмуаси ёки оятлар кўрсатма асосида ҳамда қисман саҳобийлар ижтиҳоди билан тартибга солинган. Натижада, Усмон мусҳафи ва у асосда ҳозирги кунимиз мусҳафи тартиби шаклланган.

Маккий, маданий сура ва оятларни аниқлаш илк даврлардаги ривоятларда тўлиқ ва мукамал зикр этилмагани боис, бу борада ҳозирга қадар ҳам айрим тадқиқотларда ихтилофлар юзага чиқиб туради. Ҳозирги кундаги Мадинада чоп этилаётган Мусҳаф маккий ва маданий сураларни ажратиш бўйича бир тўхтама келишда кўмак бермоқда.

Такрорлаш учун саволлар

1. Қуръон қандай номдаги қисмларга бўлинади? Ҳозирда қандай бўлиниш кенг тарқалган?

2. Жузь, пара, сура, оят деганда нимани тушунасиз?

3. “Ваҳий” сўзининг маъноси ва таърифи ҳақида нималарни биласиз?

4. Қуръоншуносликда “маккий” атамаси нима маънони англатади? “маданий” сўзичи?

5. Маккийлик ва маданийлик тушунчалари ҳақида қандай қарашлар мавжуд?

Мустақил иш мавзулари

1. Замонавий тадқиқотларда Қуръоннинг сура ва оятлари ҳақидаги қарашлар.

2. Суютийнинг “Итқон фи улумил-Қуръон” асарида маккийлик ва маданийлик тушунчаси

3. Ғарб қуръоншунос олимларининг маккийлик ва маданийлик тушунчасига доир қарашлари.

Қўшимча адабиётлар

1. Заркаший. *Бурҳон фи улумил-Қуръон*. 4 жилдли. - Қоҳира: Мактаба Дорут турс, 2002.

2. Суютий. *Итқон фи улумил-Қуръон*. 2 жилдли. - Қоҳира: Дорул ҳадис, 2004.

3. Белл Р., Уотт У. М. *Коранистика*. Введение. - Москва-Санкт Петербург: Диля, 2005. -205 б.

4. Муҳаммад Бакр Исмоил. *Диросот фи улумил-Қуръон*. Shamela e-book. 2007.

5. Муҳаммад Тоҳир Курдий. *Тарихул Қуръон*. Shamelae-book. 2007.

6. Нёльдеке Т. *Қуръон тарихи*. / Араб тилига таржима ва изоҳлар муаллифи Ж. Томар. -Байрут: 2004. -841 б.

7. Обидов Р. *Қуръон ва тафсир илмлари*. -Т: Тошкент ислом университети, 2003. -468 б.

8. Муҳаммад Шафоат Раббоний. *Маккий ва маданий*. -Shamela e-book. 2007.

4-БОБ. ЕТТИ ҲАРФ (ЛАҲЖА) ВА ЕТТИ ҚИРОАТ ТУШУНЧАСИ

4.1. Қуръоннинг етти лаҳжада нозил бўлганлиги ҳақидаги ҳадислар таҳлили

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръоннинг етти (ҳарф) лаҳжада нозил қилингани ҳақидаги ҳадис ва ривоятлар, уларнинг талқини ҳақида билимни шакллантириш.

Таянч иборалар: етти ҳарф, етти лаҳжа, араб қабилалари.

“Қуръоннинг етти лаҳжаси” илк ислом давридан буён олимлар ва тадқиқотчиларнинг доимий эътиборидаги мавзу бўлиб келмоқда. Ғарб шарқшуносларининг “Қуръон лаҳжалари бўйича мусулмон олимлари ҳали ҳануз қониқарли, аниқ жавоб бера олмаётдилар” деган танқидларига жавобан мусулмон олимлари янги изланиш ва таҳлилларини тақдим этмоқдалар.

Қуръон илмларини умумий тарзда ўрганган Суютий, Заркашийлар асарларида бу мавзу мухтасар тарзда ёритилган бўлса, алоҳида асарлари билан эътибор қаратган олимлар ҳам мавжуд.

“Қуръоннинг етти ҳарфда нозил бўлганлиги” ҳақидаги ҳадислар мазмунидан кўпчилик олимларнинг фикрига кўра, унинг “етти лаҳжа (шева)да нозил бўлгани” тушунилади. Бу борада ривоят қилган саҳобийлар сони 20дан ортиқ бўлиб, кўпчилиги ишончли ва мутавотир саналади.

Қуйидаги ҳадислар бу борада муҳим маълумотларни беради:

Бухорий, Муслим, Термизий, Абу Довуд, Нисойлар Умар ибн Хаттобнинг қуйидаги ривоятини келтирганлар: “Пайгамбаримиз ҳаётлик чоғларида Ҳишом ибн Ҳакимнинг Фурқон сурасини у киши менга ўргатмаган турли лаҳжаларда ўқиётганини эшитиб қолдим. Унинг намозини бузишимга сал қолди. Сўнг сабр қилиб туриб, намозни тугатиши билан кийимидан тортиб, бу сурани сенга ким ўргатди, дедим. У: Расулуллоҳ ўргатганлар, деди. Мен унга ёлғон гапирдинг, менга у киши бошқа ҳарф (лаҳжа)да ўргатганлар, дедим. Сўнг Пайгамбар (с.а.в.) ҳузурларига етаклаб олиб бориб: мен мана буни сиз менга ўргатмаган ҳарф (лаҳжа)да ўқиётганини эшитдим. У киши: уни қўйиб юбор, дедилар. Сўнг унга қани ўқи эй Ҳишом, дедилар. У мен олдинроқ эшитганимдек ўқиди. Сўнг у киши шундай нозил бўлган, дедилар. Сўнг менга, эй Умар ўқи, дедилар. Мен ўргатганларидек ўқидим. Сўнг у киши шундай нозил бўлган, дедилар. Бу Қуръон етти ҳарф (лаҳжа) да нозил бўлган. Муяссар бўлганча ўқингиз, дедилар”.

Сўнг шунга ўхшаш ҳолат Убай ибн Каъб ва икки киши орасида ҳам кечади. Ушбу ривоятга кўра, учала саҳобий уч хил лаҳжада ўқишган ва Пайгамбар (с.а.в.) ҳузурларига боришган. Бу ҳадис Муслим “Саҳиҳи”да келган.

Бу ўқишдаги турлилик борасидаги баҳс-мунозараларга оид ҳадис бўлиб, бошқаларида Пайгамбар (а.с.) га кишиларга ўқишларида қулайлик бўлиши учун етти лаҳжада Қуръон нозил бўлгани зикр этилади. Муслим ва Нисой тўпламларида бу борада ҳадислар келган:

Ибн Аббос шундай дейди: “Расулуллоҳ дедилар: Жаброил менга бир ҳарфда (лаҳжада) ўқитди. Мен ундан кўпайтиришни сўрадим, у кўпайтирди, охири етти ҳарфга етди”.

Термизий Убай ибн Каъбнинг қуйидаги ривоятини келтиради: “Расулуллоҳ Жаброил (а.с.)ни кўрдилар ва унга: Мен ўқиш ва ёзишни билмайдиган умматга юборилдим, уларнинг орасида қариялар ва болалар бор. У деди: Уларнинг олдига бор, Қуръонни етти ҳарфда ўқисинлар”.

Юқоридаги ҳадислардан етти лаҳжада нозил қилинишининг сабаби Қуръонни кишиларга, қария ва болаларга енгиллик бўлиши учун, ҳамма лаҳжада ўқиш мумкинлиги, саҳобийларнинг билмаганларидан бир-бирларининг ўқишларини рад этганлари ҳақидаги мазмунлар келиб чиқади.

Қуръон тушган етти лаҳжа илк ислом уламолари томонидан аниқлашга ҳаракат қилинган: айрим олимлар етти лаҳжа сифатида қурайш, ҳузайл, тамим, азд, рабиъа, ҳавозин, Саъд ибн Бакрларни кўрсатган бўлсалар, бошқалар бу ҳузайл, кинона, қайс, зибба, таймур-рибоб, Асад ибн Ҳузайма, Қурайшлардир, деганлар. Лекин ҳозирги давр тадқиқотчилари Қуръон қироатларида еттитадан кўп лаҳжалар ишлатилганини таъкидлайдилар.

4.2. Қуръон лаҳжалари бўйича қарашлар таҳлили

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръон лаҳжалари ҳақидаги кўпчилик мусулмон олимларининг фикр ва қарашлари ҳақида билим ва маълумотлар бериш, унинг қироат боғлиқлигини тушунтириш.

Таянч иборалар: зиёда ва нуқсон, тақдим ва таъхир, лаҳжаларнинг хусусиятлари.

Етти ҳарфдаги турлилик нималарни қамраб олишини аниқлашда уламолар ихтилоф қилганлар. Баъзилар уни етти лаҳжа ҳақиқий адад эмас, балки у бир нечта турдаги ўқиш услубларини қамраб олиб осонлик, қулайлик яратилганини билдиради, деганлар.

Яна баъзилар, у етти қироатни қамраб олади, деганлар. Лекин Қуръонда бир сўзнинг айнан етти хил ўқилгани жуда камчиликни ташкил қилади. Аксарияти 3-4 хил ёки мутавотирдан бошқа ривоятларни ҳам қўшиб ҳисоблаганда еттитадан ортиқ турда ўқилган. Етти мутавотир қироатлар

бўйича эса, турли ўқилган ўринларда кўпчилик қориларнинг 2 ва ундан ортиқлари бир хил ўқиганлар. Қироат бўйича асарлар ва тафсирга оид манбаларда камчилик ҳоллардагина бир қорининг бошқалардан ажралиб, фарқли ўқиганини кўришимиз мумкин. Яна бошқа қарашларга кўра, бир сўзни ўқиш 2 хилдан 7 хилгача ўқилади. Лекин бу қараш ҳам ҳақиқатга яқин эмас, Қуръонда айрим сўзлар борки, мутавотир қироатлардан ташқари бошқа қироатларни ҳам қўшилганда улар етти хилдан кўпроқ услубда ўқилган. Масалан, “абадат тоғута” ва “уфф” сўзлари 7 тадан ортиқ турларда талаффуз этилган.

Шу каби “етти ҳарф”ни шарҳлашда турлича қарашлар юзага келган. Кўпчилик унга лаҳжа сифатида таъриф берганлар, бу ҳолда синоним сўзларни ишлатиш, талаффуздаги турлилик тушунилади.

Етти ҳарф бу – амр ва наҳй, ҳалол ва ҳаром, муҳкам ва муташобих ҳамда масаллардир, деган қараш ҳам, улар: ваъд ва ваъид, ҳалол ва ҳаром, мавъиза ва масаллар ҳамда ҳужжат келтириш йўналишлари деган фикр ҳам ёки улар: муҳкам ва муташобих, носих ва мансух, хос ва ом ҳамда қиссалар дейилган тахминлар ҳам мавжуд.

Баъзи олимлар араб тилидаги сўзнинг қабилалар томонидан турлича ифодаланиши, деган қарашни илгари сурганлар. Масалан: асадийлар “таъламун” сўзини “тиъламун” тарзида, ҳузалийлар “ҳатта ҳийн”ни “ъатта ҳийн” деб талаффуз этганлар. Тамимликлар одатда ҳамзани талаффуз этганлар, қурашийлар эса уни талаффуз этмаганлар. Бу йўналишдаги ихтилофлар эса, Усмон мусҳафига қадар давом этган, сўнг бекор қилинган.

Суфён Саврий, Табарий, Таҳовий каби фақиҳ ва муҳаддислар араб тилидаги сўзнинг қабилалар томонидан синонимларини ишлатишлари сифатида тушунганлар. Масалан: “ҳалумма”, “ақбил”, “таъала”, “ажжил”, “асриъ”,

“қасдий”, “наҳвий” сўзлари “кел” маъносидаги синоним сўзлардир.

Ушбу қарашни Абдуллоҳ ибн Масъуд, Убай ибн Каъбларнинг мусҳафларидаги синонимларни ишлатилиши қўллаб-қувватлайди.

Масалан: Убай мусҳафида

سَعَوْا تَارِزِيْدًا مَشَاوًا كَلِمًا اَضَاءَ لِهَمِّ مَشَاوًا فِيْهِ
ўқиши ҳамда Ибн Масъуднинг

اَمْهَلُوْنَا يَوْمَ يَقُوْلُ الْمُنَافِقُوْنَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اَمْهَلُوْنَا
сўзини тарзида ўқигани мисол бўла олади.

Ушбу фикр тарафдорлари ҳам бу йўналишдаги ихтилофли сўзларнинг Усмон мусҳафи юзага келгандан сўнг бекор қилинганини эътироф этишган.

Шу каби бошқа қарашга кўра, тиловатдаги нутқ сифатида таъриф берганлар ҳам бор. Бунга кўра, етти лаҳжа идғом ва изҳор, тафҳим ва тарқиқ, имола ва ишбоъ, мадд ва қаср, ташдид ва таҳфиф, талйин ва таҳқиқни қамраб олади.

Лекин бу қараш лаҳжалардаги ихтилофнинг фақат нутқ талаффузи бўйича жиҳатини қамраб олиб, қолган жиҳатларидан чекланиб қолган.

Қуръон қироатлари лаҳжаларнинг қуйидаги синфлар бўйича ихтилофларини қамраб олган:

1. Қуръон лаҳжаларида сўзларни иштиқоқ қилишдаги ихтилофлар. Масалан, Ҳамза, Кисойй, Халафлар “яъкифун” сўзидаги “коф” ҳарфини касра қилиб қилиб ўқиганлар, бу Асад қабиласининг лаҳжасига мосдир. Юқоридаги учала қорилар ҳам куфалик бўлганлари уларнинг ўқиш услублари ушбу лаҳжа таъсиридан бўлганини тасдиқлайди. Қолган қорилар “яъкуфун” шаклида ўқиган бўлиб, бу қолган лаҳжалар қабул қилган иштиқоқдир. “Ла тақнату” сўзини ҳам шунга ўхшаш, Абу Амр, Кисойй, Яъқуб, Халафлар “Ла тақниту” сифатида ўқиганлар, бу ҳижозликлар ва Асад қабиласи лаҳжасига мувофиқ, қолганлар “ла тақнату” деб ўқиганлар.

Бу ҳам иштиқоқ масаласига доирдир. Шу каби “юбашширука” сўзи Ҳамза, Кисойлар томонларидан “ябшурука” тарзида ўқилган. Қолган қорилар “юбашширука” деб Ҳижоз лаҳжасига мос тарзда ўқиган бўлсалар, олдингиларнинг ўқишлари Тиҳома лаҳжасига мувофиқ. Ушбу иккала қироатнинг ҳам маъноси бир хил.

Сарф этиш нуқтаи назаридан Қуръон лаҳжаларидаги ихтилофлар. Масалан, “Қарҳ” сўзини Шуъба, Ҳамза, Кисой, Халафлар “Қурҳ” тарзида ўқиганлар. Қолганлар “Қарҳ”, деб ўқиганлар. Бу икки сўзнинг маъноси “жароҳат” дир. “Руъб” сўзини Ибн Омир, Кисой, Абу Жаъфар, Яъқублар “руъуб” сифатида ўқиганлар, бу Қурайш лаҳжасига мос. Қолганлар “руъб” деб ўқиганлар, бу Тамим, Асад, Қайс қабилаларининг лаҳжаларига мувофиқ. Иккала лаҳжага кўра маъноси “қўрқув”.

2. Товуш жиҳатидан лаҳжалар орасидаги ихтилофлар. Масалан, ҳамзани талаффуз этиш ва этмаслик лаҳжалар ўртасида ихтилофли масала саналади. Бунда ўзидан олдинги ҳарф ҳаракатига мадд тарзида ўтади: “ал худа иътина” – “ал худатина” сифатида алиф қилиб ўқилади, “аллазий иътамана” – “аллазийтамана” ё ҳарфи билан, “яқулу иъзин лий” – “яқулузин лий” вов ҳарфи билан ўқилади. Ҳижоз, Ҳузайл, Мадина аҳллари каби айрим қабилалар ҳамзани талаффуз этмайди. Лекин шу билан бирга ушбу услуб араб қабилаларида умумий тарзда тарқалган бўлгани учун муайян қабилага хос қилиш ҳам нисбий тушунчадир. Фатҳ ва имола масаласи ҳам лаҳжаларга хос ихтилоф бўлиб, Арабистон ярим оролининг ғарбидаги қабилалардан Қурайш, Сақиф, Ҳавозин, Кинона “фатҳ” қилиб ўқиган. Имола тарзида ўқиш эса, Арабистон ярим оролининг маркази ва шарқидаги Тамим, Қайс, Асад, Тай, Бакр ибн Воил, Абдулқайс қабилаларининг хусусияти ҳисобланади. Қироат соҳибларидан имолани кўп ишлатганлар: Варш, Абу Амр, Ҳамза ва Кисойлар бўлиб, фатҳ қилиб, яъни имоласиз

ўқиганлар: Қолун, Ибн Касир, Ибн Омир, Осим, Абу Жаъфар, Яъқублардир. Фатҳ қилиб ўқиш деганда унли фатҳани фатҳа қилиб ўқиш, имола эса фатҳани касрага яқин қилиб ўқиш, алифни ё ҳарфига яқин қилиб ўқиш кабилар тушунилади.

3. Қуръон лаҳжаларини далолат этиш нуқтаи назаридан ихтилофлари. Бунда маълум лаҳжада ишлатиладиган сўзнинг Қуръонда акс этиши. Илгари айтилганидек, Қуръонга араб қабилалари лаҳжаларида ишлатиладиган сўзларнинг кўпчилиги киритилган. Бунда қироат соҳиблари муайян лаҳжа услубига таянмаганлар, балки Усмон мусҳафи бир нечта лаҳжани қамраб олгани учун, ҳар бир қироатда бир нечта лаҳжада қабул қилинган сўзлар ишлатилган.

Юқоридагилар ушбу лаҳжаларнинг Қуръонда акс этиши кўрсатиб берилган фақат айрим мисоллар бўлиб, бу борадаги асарлар ва тадқиқотларда мавзу янада очиб берилган.

Ибн Қутайба бу ҳақда шундай дейди:

1. Сўзнинг эъробида ёки ҳаракатларида ихтилоф бўлиб, бунда унинг расмидаги ҳолати ва маъноси ўзгармайди. Масалан:

هَوَاءَ بَنَاتِي هُنَّ أَطْفَرُ لَكُمْ (هود: ٧٨) — وَأَطْفَرُ لَكُمْ

يَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبَخْلِ (النساء: ٣٧) - بِالْبَخْلِ

2. Сўзнинг эъробидаги ёки ҳаракатларидаги ихтилоф бўлиб, унинг расмидаги ҳолати ўзгармай, маъноси ўзгаради. Масалан:

رَبَّنَا بَاعِدْ بَيْنَ أَسْفَارِنَا (سبأ: ١٩) — بَاعِدْ

إِذَا تَلَفَتْهُ بِالْأَسْتَيْتِكُمْ (النور: ١٥) - تَلَفَتْهُ

3. Ихтилофнинг сўз ҳарфларида бўлиб, эъробида бўлмаслиги. Бунда маъноси ўзгаради ва сурати ўзгармайди. Масалан:

وانظر إلى العظام كيف نُثْبِرُهَا (البقرة: ٢٥٩) — نُثْبِرُهَا

حَتَّىٰ إِذَا فُزِعَ عَنِ أَقْدَابِهِمْ (سبأ: ٢٣) - فُرِعَ

4. Сўздаги ихтилоф бўлиб, бунда расмида ўзгариб, маъноси ўзгармайди: Масалан:

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَنِحَةً وَاحِدَةً (يس: ٢٨) - زُقْيَةً وَاحِدَةً

كَالْعَيْنِ الْمَنْفُوشِ (القارعة: ٥) - كَالصُّوفِ الْمَنْفُوشِ

5. Сўздаги ихтилоф бўлиб, бунда расми ҳам маъноси ҳам ўзгаради. Масалан:

وطلّعَ مَنْضُودٌ (الواقعة: ٢٩) - طَلَحَ

6. Оятдаги сўзларнинг тақдим ва таъхиридаги ихтилоф:

وجاءت سكرة الموت بالحق (ق: ١٩) - وجاءت سكرة الحق بالموت

7. Сўзлардаги зиёда ва нуқсонлар бўйича ихтилоф. Масалан:

وما عملت أيديهم (يس: ٣٥) - وما عملته أيديهم

إن الله هو الغني الحميد (لقمان: ٢٦) - وإن الله الغني الحميد

Машҳур муфассир Имом Фаҳрур-Розий қўллаб-қувватлаган фикрга кўра, қуйидаги етти жиҳат бўйича ихтилофларни қамраб олади:

1. Сўзларнинг бирлик, иккилик, кўплик, муаннас ва музаккардаги ихтилофи. Масалан:

والذين هم لأماناتهم وعهدهم راعون

сўзи *لاماناتهم* шаклида, бирликда ҳам ўқилган.

2. Феълларнинг тусланишида, яъни ўтган замон, ҳозирги-келаси замон ва буйруқ майлида ўзаро ўзгариши асосида юзага келган ихтилоф. Масалан:

فقالوا ربنا باعد بين أسفارنا

باعد буйруқ майлидаги *باعد* тарзида, ўтган замон шаклида ҳам ўқилган.

3. Эъробдаги ихтилоф. Масалан:

ولا يضارُّ كاتبٌ ولا شهيدٌ

بِضارِّ سўзи بَضارُّ тарзида рафъ ҳолатида ўқилган. Шунда “ла” инкор ҳарфидан кейин музореъ феъли рафъ ҳолатда, агар “ла” наҳй ҳарфи музореъдан кейин сукун бўлиб, бу ҳолатда иккиланган феълларда охири фатҳали бўлади.

Юқоридаги ҳолатларда Усмон мусҳафи ёзувиға мувофиқ келиб, унинг доирасидаги ихтилофлар саналади.

1. Нуқс ва зиёдадаги ихтилофлар.

وأعد لهم جنات تجري تحتها الأنهار

وأعد لهم جنات تجري من تحتها الأنهار

Юқоридаги ҳолатда “мин” ҳарфи қўшилган. Ушбу иккала ўқиш мутавотир саналади. Чунки Усмон мусҳафининг Маккаға юборилган нусхасида бу ўринда “мин” ҳарфи бўлган. Қолган мусҳафларда “мин” бўлмаган.

Шу ўринда айтиш лозимки, агар қироат Усмон мусҳафларининг бирортасиға мувофиқ келмаса, у ҳолда у қироатлар эътиборға олинмаган.

2. Тақдим ва таъхирдаги ихтилоф.

وجاءت سكرة الموت بالحق (ق: ١٩)

وجاءت سكرة الحق بالموت

Иккинчи қироат Усмон мусҳафиға мос келмагани учун қабул қилинмаган. Усмон мусҳафи расмий Куръон сифатида эълон қилингандан сўнг юқоридаги ҳолатлардаги турлиликларға чек қўйилган.

3. Сўз ҳарфларининг алмаштирилишидаги ихтилофлар.

وانظر إلى العظام كيف نُثِّسُهَا (البقرة: ٢٥٩) — نُثِّسُهَا

Бу иккала қироат мутавотирдир.

4. Фатҳ ва имола, тарқиқ ва тафҳим каби сўзнинг нутқи ва талаффузидаги ихтилофлар. Бунга “ата” сўзининг “атеъ” шаклида “Мусо” сўзининг “Мусей” шаклида ўқилишини мисол қилиш мумкин. Бу араб қабилалари ўртасидаги лаҳжалардаги фарқлар доирасидадир. Бу йўналишдаги ихтилофлар доимо Усмон мусҳафига мос келади. Чунки, ёзувда бир хил кўринишда ёзилади.

Етти ҳарф ҳақидаги ҳадисни Қуръоннинг етти лаҳжада нозил бўлганини билдиришини таъкидлаш ўринли. Агар ҳадисларни таҳлил этилса, бунга далил кучаяди. Қуръон нозил бўлган вақтда арабларнинг ўз лаҳжаларига кўра ўрганишлари осон бўлиши учун етти лаҳжада нозил қилинган. Шунда бошқа лаҳжаларда сўзлашувчи каттаю кичик Қуръон ўқувчилари уни осонроқ ўргандилар.

Бу борадаги ривоятлар зоҳиран Мадинада айтилган сўзлар асосида шаклланган. Чунки Пайғамбар атрофларидаги яқин саҳобийларнинг Қуръоннинг бошқа лаҳжалардаги ўқилишини эшитиб, ишонқирамай у кишининг олдиларига борганлари ва саволни аниқлаганлари бунга далил бўла олади. Масалан, Умар Маккада исломни қабул қилган бўлиб, бундай турлиликни билмаган бўлиши эҳтимолдан йироқ.

Умуман, лаҳжалар масаласини ёритиш бўйича олимлар томонидан турли фикрлар билдирилиб, 35 хил қараш вужудга келди. Уларнинг айримлари ҳақида юқорида тўхталинди. Айримлари эса, мақсаддан узоқлашиб кетгани учун кейинги даврларда ривожлантирилмади.

Қуръоннинг етти лаҳжада нозил бўлгани саҳиҳ, мутавотир даражадаги ҳадисларда ўз аксини топиши билан бирга, унинг лаҳжаларда қандай ўқилгани аниқ тарзда келмаган. Яъни, ҳадисларда “Қуръон бу лаҳжада мана бундай ўқилади, у лаҳжада бундай ўқилади” дейилган ўринлар топилмайди. Лекин нодир ҳолатларда бу борада саҳобийларнинг бир-бирлари билан баҳс-мунозаралари баён этилган ўринларни кўриш мумкин. Масалан, ривоят қилинишича, Анас ибн Молик Музаммил (73) сураси 6-оятидаги:

إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْءًا وَأَقْوَمُ قِيلاً

“Ақваму қийлан”ни “Асвабу қийлан” деб ўқиган, унга “Ақваму қийлан” деб ўқилади дейилганда, “аҳнау”, “асвабу”, “ақваму” бир хил”, деган.

Айнан шу турлилик Усмон даврида Қуръонни ягона ўқиш услубига келтиришга туртки бўлган ҳамда у юқорида айтилганидек, Қурайш лаҳжасига кўра Қуръонни ёздирган. Бунда Қуръонда бир-бирига қарама-қарши қироатлар мавжуд деган тушунча чиқмайди, албатта. Чунки, бу лаҳжалар асосида маъноси бир хил турли қабилалар ишлатган синоним сўзлар қўлланилган.

Етти ҳарф етти лаҳжа деган маънодан келиб чиқиб, араб лаҳжаларининг қироатларга таъсирини исботлаш мумкин. Аслида, Муҳаммад (с.а.в.) даврларида қироат турлари ҳақида сўз юритилмаган. Балки лаҳжалар ҳақида сўз юритилган. Гарчи қироатлар асли Пайғамбарга мансуб қилинса-да, илк даврларда бу ибора айнан ишлатилмаган.

Юқорида етти ҳарф ҳақидаги қарашларни умумлаштириб, айтиш мумкинки, кўпчилик манба ва тадқиқотлар ундан мурод лаҳжалар эканлиги, нутқ ва талаффуз этиш ҳам, сўзларнинг синонимларини ишлатилиши кабилар лаҳжаларга кўра ихтилофларни қамраб олишини тасдиқлайди.

4.3. Қироат тушунчаси.

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръоннинг қироати (ўқилиши) даги турлилик, унинг мазмун моҳияти, лаҳжалар билан боғлиқлиги ҳақида билим ва тасаввур ҳосил қилиш.

Таянч иборалар: қироат, қори, қурро, муқриъ.

“Қироат” сўзи ўзак бўлиб, “ўқимоқ” маъносини билдиради. “Қори” (кўплиги “қурро”) сўзи “ўқувчи” маъносида бўлиб, қуръоншуносликда “Қуръонни ўз ўқиш услубига эга ўқувчиси ва шу услубга кўра ўргатувчиси”,

“қироат” эса ривоят асосида ўқиш услуби маъносидадир. Қироат турлари лаҳжалардан бошқа маънода бўлиб, лекин иккиси бир-бири билан боғлиқлигини таъкидлаш лозим. Кам тарқалган “етти лаҳжадан мурод етти қироатдир”, деган қараш манбалар ва тадқиқотларда рад этилган. Кўпчилик Қуръон илмлари бўйича фаолият кўрсатган олимлар етти лаҳжа ва етти қироат бошқа-бошқа нарсалар, деганлар. Лаҳжалардаги сўзлар ва услублар етти қироатнинг ҳар бирида маълум маънода жамланган бўлиши мумкин.

“Қуръоннинг етти ҳарф (лаҳжа)да нозил бўлиши” ҳақидаги ривоятларнинг таҳлили унда қироатларга ҳам таъсир этган ўринлар мавжудлигини кўрсатади. Ибн Масъуднинг Хузайл қабиласидан бўлгани унинг лаҳжасини куфалик қори Осим ибн Абу Нажуд қироатига таъсири мавжудлиги тадқиқотларда айtilган. Шунга кўра, Усмон мусҳафи айрим ўринларда лаҳжаларни ҳам ҳисобга олган ҳолда жамланган.

Шундай қилиб, “Қуръон қироатлари” деганда Қуръон сўзларининг ҳарфлари ва ҳаракатларини Усмон мусҳафи имконияти доирасида ривоятга асосланган ҳолда турлича ўқиш маъноси келиб чиқади. Шу ўринда айтиш лозимки, Қуръон тўлиқ, ҳар бир сўзи ва ҳарфи қорилар томонидан турлича ўқилмаган. Балки, баъзи сўзлар турлича ўқилган ҳамда нутқ этишда фарқланади. Шу билан бирга, икки ёки ундан ортиқ қорилар бир хил ўқишни ривоят қилишлари ҳам жуда кўп учрайдиган ҳолат. Қуръон сўзини бир қорининг бошқа бир ёки ундан ортиқ қорига мос тарзда ўқимаслиги жуда камдан кам учрайдиган ҳолатдир.

Бошқа жиҳатдан сўз ва ҳарфлар ҳаракат бир хил бўлганда ҳам уни талаффуз этиш (имола, фатҳ каби) турлича бўлиши мумкин. Бу эса айнан қориларнинг маълум маънода лаҳжаларга боғлиқлигини кўрсатиб берувчи яна бир далолатдир. Чунки, қорилар ўзлари ўрганган ўқиш услуби маълум қабилага тегишли талаффуз қилиш асосига ҳам таянади. Бунда маъно ҳам, ҳарфлар ҳам ўзгармайди.

Умуман, қироатлар мавзуси ҳозирги давримизда кенг очиб берилишга муҳтож бўлган йўналишлардан. Унинг шаклланиш тарихи ва босқичлари, маълум қироатнинг тарқалиш сабаблари, мутавотир қироатларда ҳам айрим сўзларни ўқишда заиф ривоятларга таяниш сабаблари каби саволларга аниқлик киритилиши тадқиқотчилар олдиларида турган вазифалардан.

Қориларнинг яшаган даврлари бир-бирига жуда яқин бўлгани бир даврнинг ўзида бунга катта эътиборнинг юзага келганини кўрсатади. Қуръоннинг дастлабки ёзма нусхаларида диакретик ҳаракатлар ва нуқталарнинг бўлмаганлиги бизга маълум. Абул Асвад Дуалий (ваф. 688), икки шогирди Наср ибн Осим (ваф. 707), Яҳё ибн Яъмурлар (ваф. 746) томонидан ундош ҳарфларни ажратиш учун нуқталар қўйиш ва унли ҳарфларни ҳаракатлар қўйиш билан ажратиш амалга оширилган. Кўриниб турганидек, ривоятга асосланган қироатга кўра ҳаракат ва нуқталар қўйилган. Бунда Қуръонни китобдан эмас, балки қорилар томонидан ўқитилиши асос бўлгани учун катта қийинчиликлар чиқмаган, дейиш мумкин. Яъни Усмон мусҳафи расмий нусха ҳамда уни қори томонидан ўқитиб, ўргатилган.

Шарқшунос олимлардан Т. Нельдеке ва И. Гольдциерларнинг фикрича, Усмон мусҳафидаги нуқталар ва ҳаракатларнинг қўйилмаганлиги кейинги даврда уни турлича ўқишга сабаб бўлган. Бу фикрга мусулмон олимлари раддия берганлар. Манбалардаги маълумотларга кўра, Қуръон фақат Усмон мусҳафи асосида эмас, балки авлоддан авлодга ёдаки тарзда ҳам ўтиб борган, силсилалар билан илк давр машҳур саҳобийларига етиб борадиган қироатлар асос вазифасини ўтаган. Айрим олимларнинг қарашларига кўра, қориларнинг Қуръондаги маълум сўзни ўқиш услубини танлашда ижтиҳод қилган ўринлари мавжудлигидан унинг турлари кўпайган. Бу қараш ҳам агар тасдиғини топса, жуда кам ўринларга нисбатан қўлланилган.

Шу каби кўпчилик мусулмон олимлари томонидан қироат соҳиблари ўз қироатларини саҳобийлардан ва улар Муҳаммад (с.а.в.)дан олганлари қайд этилган. Шунинг учун дастлабки Қуръон илмлари бўйича фаолият кўрсатган олимлар мутавотир қироатларни 25 та, 20 та, 7 та, 10 та каби турлича талқин этилишини кузатиш мумкин. Ушбу қироат турларининг кўпайиб кетишига қориларнинг ўз ўқишларини тузишда бошқа қорилар қироатларидан олар эканлар, бир қоридан бир сўзнинг ўқиш услубини олсалар, бошқа ўринда яна бошқасидан олганлар. Шу тарзда маълум маънода қорилар ўз қироатларини тузишда турли қироатлардан терма қилиш йўлидан ҳам борганлар.

4.4. Етти мутавотир қироат.

Мавзунинг ўқув мақсади: Етти мутавотир қироат, уларнинг соҳиблари, ровийлари ҳақидаги билим ва тасаввурни шакллантириш, Ҳафснинг Осимдан қилган ривояти асосидаги ўқишнинг ҳозирда кенг тарқалгани бўйича маълумот ҳосил қилиш.

Таянч иборалар: мутавотир, машхур, оҳод, шозз.

Қироатларнинг кўпайиши Қуръон ҳақида турли нотўғри қарашлар чиқиши мумкинлигидан бўлса керак, Абу Бакр Аҳмад ибн Мусо ибн Аббос ибн Мужоҳид (245–324/859–935) уларнинг сонини имкон қадар камайтириш ва Қуръоннинг етти ҳарфда нозил бўлгани ҳақидаги ҳадисга мос тарзда қироатларни ҳам еттита эканлигини таъкидлайди. Ҳақиқатда ҳам унинг етти қироатни ажратиб бериши, ўз давридаги бу борадаги муаммони ҳал этиб, кейинги даврлар учун ҳам ечим берди. Чунки камида еттитадан кейинги учта қироат ҳам мутавотирликда қолишмаслиги олимлар томонидан эътироф этилган.

Қироатларни аниқлашда ривоят асос қилинган, чунки агар Усмон мусхафидаги нуқталар ва ҳаракатларнинг қўйилмаслиги қироатларни юзага келтирган бўлса, у ҳолда ўша даврнинг

ўзида қироатлар ҳозиргидан ҳам ниҳоятда кўпайиб кетган бўлар эди. Чунки араб тилидаги музорий ҳарфлар нуқталарини маънога таъсир кўрсатмаган ҳолда турлича қўйиш, ёки сўз нуқталарини ўзгартириш билан умуман бошқасига айланиб кетиши, ҳаракатлар бўйича, маълум ва мажҳул нисбатларда ўзгаришлар кўпайиб кетиши каби ҳолатларни ҳисобга олинса, бу равшан бўлади. Бунга қўшимча қилиб, фирқа ва оқимларнинг ўз йўналишларига Қуръонни мослаштиришга уринишларини бошидан ўтказган қироатларнинг саломат сақланиб қолиши жиддий эътибор натижасидан эканлиги келиб чиқади. Шунинг учун ривоят асосида қироатлар шаклланган деган қараш ҳақиқатга яқинроқдир.

Қироатларнинг турлилигига кичик бир мисол тарзида “Фотиҳа” сурасида бир сўзнинг турлича ўқилишини айтиш ўринли. Сурадаги “مَلِكٌ” – “مَلِكٌ” яъни “молики” – “малики” тарзида ўқилган. Бунга сабаб иккала ўқишнинг Муҳаммад (с.а.в.)дан ривоят қилингани ва Усмон мусҳафи имконияти доирасида турли қироатни қамраб олганлигидир. Мусҳафда алифсиз ёзилган.

Қироатлар бўйича дастлабки изланишни Абу Убайд Қосим ибн Салом (ваф. 224/638) олиб борган бўлиб, 25 турдаги қироат бўйича сўз юритган. Ундан кейин яна олимлар чиқиб, қироат турларини 20 ва ундан ортиқ санаб асарлар ёздилар. Сўнг Абу Бакр Аҳмад ибн Мусо ибн Аббос ибн Мужоҳид ушбу қироатларни 7 тага чегаралади. Ундан кейинги олимлардан Абул Хайр Муҳаммад ибн Муҳаммад (ваф. 833) 10 тага етказди. 7 тага қўшимча учта қироат соҳиблари сифатида Язид ибн Қаъқоъ (Мадина), Яъқуб Ҳазрабий (Басра), Халаф Баззор (Куфа) тан олиндилар:

	Минтақа	Қорилар	Биринчи ровий	Иккинчи ровий
1	Куфа	Осим ибн Абу Нужуд Баҳдала (ваф. 128/744)	Хафс (ваф. 805)	Шуъба (ваф. 809)
2	Куфа	Ҳамза ибн Ҳабиб (ваф. 156/774)	Халаф (ваф. 843)	Халлод (ваф. 835)

4.4. Етти мутавотир қироат

3	Куфа	Али ибн Ҳамза ал Кисойй (ваф. 189/804)	Дурий (ваф. 860)	Абул Ҳорис (ваф. 854)
4	Мадина	Нофеъ ибн Нуъайм (ваф. 169/785)	Варш (ваф. 812)	Қолун (ваф. 835)
5	Макка	Абдуллоҳ ибн Касир (ваф. 120/737)	Баззий (ваф. 854)	Қунбул (ваф. 903)
6	Дамашқ	Абдуллоҳ ибн Омир (ваф. 118/736)	Ҳишом (ваф. 859)	Ибн Зақвон (ваф. 856)
7	Басра	Абу Амр ибнул Ало (ваф. 154/770)	Дурий (ваф. 860)	Сусий (ваф. 874)

Манбаларда ушбу етти мутавотир қироатдан кейин қуйидаги учта қироат машҳур қироат сифатида номланади:

	Минтақа	Қорилар
1	Мадина	Абу Жаъфар (ваф. 130/747)
2	Басра	Яъқуб Хазрамий (ваф. /820)
3	Куфа	Халаф (ваф. /843)

Юқоридаги ўнтадан кейинги 4 қироат қуйидагилар:

	Минтақа	Қорилар
1	Макка	Ибн Муҳайсин (ваф. 123/740)
2	Басра	Язидий (ваф. 201 /817)
3	Басра	Ҳасан Басрий (ваф. 109 /728)
4	Куфа	Аъмаш (ваф. 147/765)

Қироатларнинг ишончлилиги қуйидаги талаблар асосида ажратилган:

1. Қироат араб тили жиҳатларига мувофиқ келиши;
2. Усмон мусҳафига мос келиши;
3. Қироат тавотурлик даражасида нақл этилган бўлиши керак. Кўпчиликнинг кўпчиликка нақл этган бўлиши лозим.

Ушбу шартлар жамланган ҳолда қироат қабул этилган ҳамда мутавотир қироат деб қаралган.

Шартлардан биттаси адо этилмаган ҳолатда ҳам ушбу қироат “шозз қироат” деб аталади. “Шозз”нинг маъноси

“ҳақиқий бўлмаган”, “жамоатдан ажралган”, “яккаланган” бўлиб, қироатда “саҳиҳ бўлса-да, якка тартибда ривоят қилинган қироат” деб тушунилади. Шу каби “шозз қироат” атамасига бир нечта шарҳлар берилган бўлиб, асосан, араб тилига мос келадиган, аммо Усмон мусҳафига мос келмайдиган қироат тушунилади ва унга “тафсирий қироат” деган ном ҳам берилган. Юқоридагилардан унинг мутавотир қироатнинг тескариси эканлиги аён бўлади.

Қироат соҳибларига қироатни мансуб қилиш деганда, албатта улар биринчи бўлиб, ушбу ўқишни ўйлаб чиқарганлар деб тушунилмайди. Балки, ушбу ўқишни ривоят асосида ўзларига қадар етиб келган турли ўқиш услубларидан танлаш ишини амалга оширганликлари тушунилади.

Юқоридаги жадвалдан кўриниб турибдики, ҳар бир қироат имомининг иккитадан ровийлари мавжуд. Агар Осимни мисол тарзида оладиган бўлсак, унинг икки шогирди: Ҳафс ибн Сулаймон ва Абу Бакр Шуъбалар зикр этилган. Унинг икки шогирди орасида ҳам қисман фарқлар мавжуд. Масалан, Шуъбада 9 та имола, Ҳафсда 1 та имола қилиб ўқилган ўрин мавжуд. Шу каби, Ҳафс ривояти Абу Бакр Шуъбадан афзалроқ экани манбаларда зикр этилган. Осимнинг икки хил услубга ўргатганининг сабаби сифатида Усмон мусҳафи бўйича ўқишни тарғиб этиш учун Куфага келган Абу Абдурахмон Суллаймининг ўқишини Ҳафсга, ушбу ўлкага илгарироқ келган Абдуллоҳ ибн Масъуд ўқишини Шуъбага ўргатган, деган қараш мавжуд. Осим ўз ўқишини тузишда Абу Абдурахмон Суллаймидан олар экан, Абдуллоҳ ибн Масъуд ўқишига кўра ўрганганларини қиёслаб борган.

Айтиб ўтиш лозимки, ушбу қироатлар ўртасида ақидавий ва фикҳий масалалардаги устувор тамойилларда фарқлар мавжуд бўлмай, балки жузъий турлиликни қамраб олади. Қироатлар ўртасидаги фарқлар натижасида фирқа ва оқимлар юзага келмаган. Балки айрим ҳолларда фирқа ва оқимлар мутавотир ривоятларга хилоф равишда ўз йўналишларига

мос тарзда ўқишга ҳаракат қилганлар. Бу каби ўринлар айрим ҳоллардагина бўлиб, фақат маълум оқим доирасидагина қолиб кетган. Масалан, мўътазилийлар “калламаллоҳу Мусо таклиман” “Аллоҳ Мусога гапирди” оятини ўз ақидаларига мос келмагани учун “калламаллоҳа Мусо таклиман” “Мусо Аллоҳга гапирди” сифатида “Аллоҳ” сўзини фатҳа қилиб, тушум келишигида, насб ҳолатда ўқишганлар. Чунки, мугавотир қироатдаги ўқиш уларнинг Аллоҳнинг инсонларга гапирмаслиги ҳақидаги ақидаларига мос келмайди.

4.5. Қироат турларининг минтақалар бўйича тарқалиши

Мавзунинг ўқув мақсади: Қироат турларининг тарқалиш тарихи, ҳозирги кундаги ҳолати, Ҳафснинг Осимдан ривоят қилган қироатининг минтақалар бўйича тарқалиши ҳақида билим ва тасаввур ҳосил қилиш.

Таянч иборалар: қироат турлари, қорилар, мушфафлар.

Қироат турларидан бири ёки бир нечтаси маълум ўлка ва минтақада, маълум даврларда тарқалган. Бу сиёсий ҳокимиятнинг ўзгариши, яъни бир ўлкадан бошқа ўлкага юриш, мазҳаб, у билан бирга қироатнинг бир ердан бошқа жойга кўчиши каби ҳолатлар таъсирида амалга ошган.

Ҳозирги кунда Ҳафс ибн Сулаймоннинг Осимдан қилган ривояти асосидаги қироат энг кенг тарқалган бўлиб, кейинги ўринда Варшнинг Нофеъдан қилган ривояти асосидаги ўқиш услуби туради. Шу билан бирга, бошқа қироатлар ҳам мусулмон ўлкаларида маълум маънода тарқалган.

Ҳафс Дурийнинг Абу Амр Басрийдан ривоят қилган қироати Сомали, Судан, Чад, Нигерия ҳамда умумий тарзда Африка марказида тарқалган. Араб мағриби ўлкаларида Варшнинг Нофеъдан қилган ривояти асосий ўқиш услуби сифатида тан олинган. Қолган мусулмон ўлкаларида Ҳафснинг Осимдан қилган ривояти бўйича Куръон ўқилади.

Қироатларнинг тарихи бўйича ғарб шарқшунослигида ўзига хос қараш мавжуд. Унга кўра қироатларнинг тарихи 6 даврга бўлиниб кўрилади. Улар:

1. Усмон мусҳафига қадар дастлабки мусҳафлар даври;
2. Ўлкаларга тарқатилган Усмон мусҳафлари бўйича ўқиш даври;
3. Қироатларни эркин танлаш даври;
4. Етти ёки ўнга қироат бўйича ўқиш услубининг тўлиқ эгаллаган даври;
5. Ўнга қироатнинг орасидан ўқиш услубини танлаш даври;
6. Ҳафс қироатининг кенг тарқалиш даври ҳамда бу чоп этилган мусҳаф нусхаларининг кенг тарқалиш даври ҳамдир.

Қироат турларининг минтақалар бўйлаб тарқалиши ўзига хос тарихга эга. Айрим қироатлар маълум бир даврда асосий қироатни ифода этиб турган бўлса, вақт ўтгандан кейин ушбу минтақа мусулмонлари бошқа қироатга ўтганлар. Бунда мазҳаб, сиёсий ҳокимиятнинг маълум қироатни устун қилиши таъсир этган. Юқоридаги қироатлар орасида Нофеъ, Абу Амр, Ибн Омир ва Осимдан Ҳафс ривояти бўйича ўқишлари узоқроқ вақт ва кенгроқ тарқалган.

Мисрлик Варшнинг Мадиналик Нофеъдан ривоят қилган қироати V/XI асрга қадар араб мағриби ўлкаларида (ҳозирги Жазоир, Марокаш, Мавритания) ҳамда Африка ғарбида (Сенегал, Нигер, Мали, Нигерия), шунингдек, Миср, Ливия, Чад, Туниснинг ғарби ва жанубида тарқалган. Бу қироат илк даврларда Мисрда ва бу ердан юқорида зикр этилган ўлкаларга тарқалган. Сўнг Мисрда Абу Амр Басрий қироати устун бўла бошлаган ва бу ердан араб мағриби ўлкаларидан ташқари қолганларига тарқалган. Мисрда XII/XIX асрга қадар асосий қироат сифатида эътироф этилган. Сўнг эса Ҳафснинг Осимдан қилган ривояти унинг ўрнини эгаллай бошлади.

Қолуннинг Нофеъдан ривоят қилган қироати Ливияда расмий қироат сифатида ҳамда Туниснинг аксарият қисмида тарқалган.

Ҳафснинг Осимдан ривоят қилган қироати ҳанафий мазҳабидаги усмонли туркларнинг саъй-ҳаракати билан асосан XIX асрдан ислом машриқи ўлкаларида ҳамда Жазоир ва Мисрда тарқалган. Баъзи қарашларга кўра ҳанафий мазҳаби вакиллари АбуҲанифанинг Осимдан қироатни олган деб қарашлари туфайли ушбу қироатни тарқатганлар.

Илк даврларда, яъни Усмон мусҳафи ўлкаларга тарқатилганда Шомга юборилган Муғийра ибн Абу Шиҳоб унга кўра ўқишни тартибга сола бошлаган. Муғийранинг ўқиш услуби бу ерда итоат тарзида қабул этилиб, унга кўра ўқишга ўтилган. Шом аҳли бунгача саҳобий Абу Дардонинг қироат услуби бўйича ўқишар эди. Унинг айрим мулоҳазалари баён этилган. Масалан, тарихчи Ибн Асокирнинг айтишича, Лайл (92) сураси 3-оятини Абу Дардо “вама холақоз закара вал унсо”ни “ваз закара вал унсо” шаклида ўқиган экан.

Бу ерда Усмон мусҳафи асосидаги қироат шакллангандан сўнг, унинг асосидаги – етти мутавотир қироат ровийларидан Ибн Омирнинг услуби тарқалди. Ибнул Жазарийнинг “Нашр фил қироъотил-ашр” китобида келтирилишича, 500/1100 йилларгақадар (VI/XII аср) Дамашқдан то Фурот дарёсигача (Ироқ) бўлган ҳудудда Ибн Омир қироати билан ўқилган. Кейин эса, бир ироқлик моҳир қорининг бу ерга келиши ва Абу Амрдан Ҳафс Дурий ривояти бўйича қироатни тарқатиши натижасида илгариги қироат ўрнини эгаллай бошлаган. Бу ҳам Усмонли турклар саъй-ҳаракати билан Ҳафснинг Осимдан ривоят қилган қироатини расмий ўқиш услуби сифатида тарқатгунларига қадар давом этган.

Басрада Абу Мусо Ашъарий қироати билан бирга, ҳижозий қироатлар бўйича ўқилган. III/IX асрда Басрада Абу Амр қироати ҳамда басралик Яъқуб қироатлари асосий ўқиш услуби сифатида ёйилган бўлган. 500/1100 йиллардан бошлаб Абу Амр қироати то Ҳафс қироати тарқалгунга қадар Басра ва кўпчилик мусулмон ўлкаларида асосий ўқиш услуби бўлиб

турган. Маълумки, бу ерлик олимларнинг саъй-ҳаракатлари туфайли қироат илмининг илк асослари қўйила бошланган. Наҳв илмига тамал тошини қўйган ва мусҳафга ҳаракатлар қўйишни кашф этган Абу Асвад Дуалий (ваф. 69/688), Ҳажжож буйруғига кўра мусҳафни шакллантирган ва ҳарфларга нуқталар қўйиб ажратган Наср ибн Осим (ваф. 90/708), Яҳё ибн Яъмурлар, биринчи бўлиб нуқталар ва ҳаракатлар қондасини тартибга солган ва китобларга киритган Халил ибн Аҳмад Фароҳидий (ваф. 170/786) каби олимлар алоҳида ўрин тутадилар.

Куфа аҳли исломга доир илк илмларини саҳобий Абдуллоҳ ибн Масъуд Ҳузайлийдан олганлар. Унинг Ҳузайл қабиласи лаҳжасига кўра Қуръон ўқигани ва Умар ибн Хаттоб томонидан бундан қайтарилиб, Қурайш лаҳжасига кўра ўқиши таъкидлангани ҳақида ҳадис тўпламларида зикр этилган. Кейинчалик Усмон томонидан расмий мусҳаф тайёрлангандан сўнг у бир мунча иккиланишлардан сўнг Усмон мусҳафига кўра ўқиш услубига ўтгани ҳам баён этилган.

Бу ерда Усмон мусҳафи услубини тарқатишга юборилган Абу Абдураҳмон Суллабий бўлган ҳолида ҳам Ибн Масъуд қироати кишиларнинг эътиборидан тушмаган. Бу борада Ибн Мужоҳид ўзининг “Етти қироат” китобида шундай дейди: “Сулаймон Аъмаш (ваф. 148/765) деди: Мен сизларда Абдуллоҳ ибн Масъуд қироатини худди куфаликларда Зайд қироати (Усмон мусҳафи) каби жуда кам тарқалганини кўрдим. Зайд қироати куфаликларда бир ёки икки киши биладиган даражада”. Абу Абдураҳмон Суллабий Усмон мусҳафи Алининг ўқиш услубига ҳам мослигини келтириб, уни тарқатишга ҳаракат қилган, Ҳажжож ибн Юсуф (40–95/660–714) ҳокимият тепасига келгандан сўнг Ибн Масъуд мусҳафи бўйича ўқиш услубини истеъмолдан чиқариш ҳаракатини давом эттирган. У Басрада алоҳида ҳайъат тузиб, Усмон мусҳафига хилоф бўлган ҳар қандай мусҳафни 60 дирҳамга сотиб олиб, йўқ қилиш ишини

топширган. Унинг бу иши кўпчилик уламолар томонидан қўллаб-қувватланган. Ҳажжожнинг ўзи қироатларни яхши билгани манбаларда ёзиб қолдирилган.

Куфа аҳли Ибн Масъуд ва Али ибн Абу Толиб қироатлари бўйича ўқишар эди. Али ҳижозлик, Ибн Масъуд Нажддаги Бани Тамим қабиласи лаҳжасига яқин бўлган Ҳузайл қабиласидан бўлган. Лекин Ҳажжожнинг ўтказган зулмлари Куфа аҳлида ёмон таассурот қолдиргани боис, улар унга хилоф равишда Ибн Масъуд қироатини йўқотмасликка ҳаракат қилган бўлишлари эҳтимолдан йироқ эмас.

Сўнг Осим қироати Куфада тарқала бошлади. У Усмон мусхафи асосида Абу Абдурахмон Сулламийдан, у эса Алидан олган. Унинг услуби Али ва Абдуллоҳ ибн Масъуд қироатлари асосида тузилган. Чунки унда қурайшликларда учрамайдиган ҳолат, яъни ҳамзалар ифодаланган. Шу тарзда вақт ўтиши билан кўпчилик томонидан ушбу қироат қабул этила борди. Сўнг Ҳамза қироати ҳам тарқалди. У ҳам Али ва Ибн Масъуд қироатлари асосида шаклланган қироатдир. Лекин унинг қироати Осим қироати каби кўпчилик томонидан қабул қилинмади. Ушбу давр машҳур олимларидан Молик ибн Анаснинг Ҳамза қироатига муносабати ижобий бўлмагани ривоят қилинган. Ибн Мужоҳид Осим қироати ҳақида шундай дейди: “Куфаликларнинг ҳаммалари ҳам унинг қироатини олмадилар. Шунда ҳам улар унинг шогирдларидан Абу Бакр ибн Иёш ривояти асосидаги қироатни олдилар. Ҳозирги кунимизда эса, (яъни 300 ҳижрий йилларда) кўпроқ Ҳамза қироати тарқалган”. Яъни, Ҳамза қироати кейинчалик тарқалган. Куфалик қироат ровийларидан Кисоий ва Халаф ҳам асосан Ҳамза қироатига мос тарзда ўқиганлар.

Сўнг эса, Абу Амр Басрий (ваф. 154/770)нинг шогирдларидан Ҳафс Дурий қироати Басрадан Куфага келиб, вақт ўтиши билан бу ерда ҳам, бутун мусулмон шарқида ҳам кенг тарқалди. Бу ҳолат ҳам усмонли туркларнинг Ҳафснинг

Осимдан ривоят қилган қироатини тарқатгунларига қадар давом этди. Ҳатто бу минтақадаги шиалар ўртасида ҳам ушбу қироат кенг тарқалди.

Африка шимоли ва Андалусда дастлаб Ибн Омир қироати асосий мавқеда турган. Чунки Шомда яшаган умавийлар бу ерларда ҳокимиятларини ўрнатишга келганларида ўзлари билан бирга Ибн Омир қироатини олиб келганлар. Бу ўлкаларда бир аср давомида Ибн Омирнинг шогирди Ҳишом қироати асосий ўринда турди. Кейин эса, аббосий волийлар билан бирга Ҳамза қироати бўйича қорилар Бағдод ва Куфадан келишлари натижасида ушбу қироат ва у билан бирга ҳанафийлик мазҳаби бир мунча тарқалди. Сўнг Ғозий ибн Қайс (ваф. 199/814) Нофеъ қироати ва Имом Моликнинг “Муваатто” асарини олиб кирди. Андалус ва араб мағрибида Варшнинг Нофеъдан ривоят қилган ўқиш услуби ва моликийлик мазҳаби бир-бирига боғлиқ ҳолда тарқала бошлади. Шу билан бирга имом Молик ҳам Нофеъ қироатига таянгани уни моликийлик мазҳаби қироатига айлантирган. Кейинчалик моликийлик мазҳаби уламоларидан Абу Азҳар Абдуссамад Атакий каби олимларнинг тутган мавқелари туфайли улар таянган Варшнинг Нофеъдан ривоят қилган қироати асосий ўринни сақлаб турди. Шу тарзда ҳозирга қадар бу ўлкаларда мазкур қироат асосий қироат вазифасини бажармоқда.

Ибн Омир қироати Ҳафснинг Осимдан ривоят қилган қироатидан илгари ислом оламида кенг тарқалган бўлиб, кўпчилик муфассирлар ҳам унинг қироатини асос, қолганларини қиёсий келтирган ҳолда шарҳ ёзганлар.

Ҳозирги кунда Ҳафснинг Осимдан ривоят қилган қироатининг кенг тарқалиш сабабларидан бири ушбу қироатни адо этиш осонлиги, унда имоланинг фақат бир ўринда борлиги; ҳатто бошқа куфалик Ҳамза, Кисоий, Халаф каби қориларда ҳам бу кўп учрайдиган ҳолат. “Ҳамза” да сукут қилиш ундан

олдинги ҳарфнинг сукукли бўлишида амалга оширилишининг бошқа қироатларда кўп учраши, Ҳамза ва Ҳишом каби ҳамзада вақф қилиш ҳолати, Кисойи каби муаннас “ҳо” да имола қилиниши, Варшнинг Нофеъдан қилган ривоятига кўра маддалардаги хусусиятлар, кўплик мимига ҳарф кўшилиши ва сукун қилиниши, Қолуннинг Нофеъдан ривояти каби мадд қоидалардаги мураккабликлар, Сусийнинг Абу Амрдан ривояти каби ўхшаш ва яқин ҳарфларда катта идғомларнинг кўп келиши, Нофеъ, Ибн Касир, Абу Амр, Ибн Омир қироатлари каби кетма-кет ҳамзалар бир сўзда бўлса ҳам икки сўзда бўлса ҳам алоҳида қоида асосида ўқилиши каби хусусиятлар ушбу қироатлар орасида Ҳафсни алоҳида ажратиб туради. Ҳамда унинг мазкур вазиятлардаги ўқиш услубларининг осонлиги ҳам қабул этилишида муҳим ўрин тутди.

Шунингдек, Усмонли туркларнинг ушбу қироатни тарқатишга эътибор беришлари ҳам бошқа қироатлардан устун бўлишидаги сабаблардан биридир.

Ҳозирда ҳам Ҳафс қироати бўйича мусҳафларнинг доимий тарзда нашр этилиши ҳам ушбу қироатнинг кенг тарқалишида муҳим омил саналади.

Биринчи магнитли лентага Куръон тиловати Маҳмуд Халил Ҳусарий томонидан Ҳафс ривояти асосида ёзилгани ҳам ушбу қироатнинг қабул этилишида кўмак берган омиллардандир.

Такрорлаш учун саволлар

1. Етти ҳарф нимани англатади?
2. Қироат ва лаҳжалар орасида қандай фарқлар бор?
3. Етти мутавотир қироат соҳибларининг номларини биласизми?
4. Мутавотир қироатлар орасида қандай фарқлар мавжуд?
5. Ҳафс қироати деганда нимани тушунасиз?

Мустақил иш мавзулари

1. Абу Бакр ибн Мужоҳиднинг қироатларни саралашдаги ўрни.

2. Суютийнинг “Итқон фи улумил-Қуръон” асарида қироат ва лаҳжалар масаласига оид қарашлари.

3. Ғарб қуръоншунослигида қироат илми масаласи.

Қўшимча адабиётлар

1. Заркаший. *Бурҳон фи улумил-Қуръон*. 4 жилдди. – Қоҳира: Мактаба Дорут турос, 2002.

2. Суютий. *Итқон фи улумил-Қуръон*. 2 жилдди. – Қоҳира: Дорул ҳадис, 2004.

3. Белл Р., Уотт У. М. *Коранистика*. Введение. – Москва-Санкт Петербург: Диля, 2005. -205 б.

4. Муҳаммад Бақр Исмоил. *Диросот фи улумил-Қуръон*. Shamelaе-book. 2007.

5. Муҳаммад Тоҳир Курдий. *Тарихул Қуръон*. Shamelaе-book. 2007.

6. Нёльдеке Т. *Қуръон тарихи*. / Араб тилига таржима ва изоҳлар муаллифи Ж. Томар. –Байрут: 2004. -841 б.

7. Обидов Р. *Қуръон ва тафсири илмлари*.-Т: Тошкент ислом университети, 2003. -468 б.

8. Абу Бақр ибн Мужоҳид. *Сабъа фил қироот*. / Шавқий Зайф таҳрири остида. <http://adel-ebooks>.

5-БОБ. ҚУРЪОН ИЛМЛАРИ, МАВЗУЛАРИ

5.1. Сабабун нузул ва муносабат илмлари.

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръон илмларидан сабабун-нузул, муносабат илмлари ҳақида билим ва тасаввурни шакллантириш, уларнинг Қуръонни тўғри шарҳлашдаги аҳамиятини очиб бериш.

Таянч иборалар: сабабун-нузул, муносабат.

Қуръон илмлари тўлиқ тарзда Суютий, Заркаший каби олимлар томонларидан ўрганилган бўлса, унинг доирасидаги мавзулар бўйича ҳам алоҳида асарлар яратилган. Жумладан, сабабун-нузул, носих ва мансух кабилар кенг ўрганилган мавзулар сирасига киради.

1) **Сабабун-нузул илми.** Сабабун-нузул Қуръон нозил бўлаётган вақтда бирор саволга жавоб, ёки бирор воқеа-ҳодисага боғлиқ бўлиб, ундан кейин нозил бўлган ҳолатда вужудга келади ҳамда тафсирга оид асарлар ва ҳадис тўпламларида саҳобий ёки тобиийлардан ривоят тарзида келади.

Оятни тафсилотлар ва уни нозил бўлиш вақтидаги ҳолатни билиш Қуръонни тўғри талқин этиш ва шарҳлашда асосий ўрин тутаяди. Муфассирлар оятнинг нозил бўлиш сабабини очиб берувчи ривоятларни келтириб, қийин ўринларни тушунарли қилиб, маъноларни кенгроқ очиб берадилар. Шунга кўра, оятларнинг нозил бўлиш сабаби, яъни унинг мазмунини очиб берувчи воқеа-ҳодисаларни билиш лозимлиги, акс ҳолда ўзгача шарҳлаш мумкинлиги уламолар тарафидан таъкидланган.

Айниқса, фирқа ва оқимлар томонидан сабабун-нузул илмининг эътиборга олинмаслиги оятнинг муродини ўзгача шарҳлашларига олиб келган. Буэса, ўз-ўзидан маънони

чеклаб турувчи омиллардан тобора узоқлаштирган. Ҳозирда ҳам турли экстремистик ва террористик оқимларнинг фаолиятларида бу ҳолат мавжуд.

Қуръонда турли мавзуларда жумладан, фикҳий ҳукмларни қамраб олувчи оятларнинг бирор масалага жавоб тарзида, ёки воқеа кетидан тушиш ҳолатлари учрайди. Шу сабабли Қуръон оятлари нозил бўлиш сабабига эга ва эга бўлмаганларга бўлинади.

Шу каби сабабун-нузул бўйича олиб борилган тадқиқотларда уни билишнинг моҳияти, бир нечта нозил бўлиш сабабига эга оятлар ва унга муносабат, бир сабаб учун нозил бўлган оятлар масаласи, лафз умумий тарзда баён этилган ҳолатда сабабнинг махсуслиги каби мавзулар ўрганилиб, ойдинлик киритишга ҳаракат қилинган.

Сабабун-нузулга доир ривоятларни қуйидаги асосий 3 турга бўлиш мумкин:

1. Оятнинг мақсади ўша ривоят, уни билмай оятни шарҳлаб бўлмайдиган қисм. Масалан: Мужодала сураси 1-оятда:

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ

وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ

“Аллоҳ эридан баҳс-мунозара қилаётган ва Аллоҳга шикоят қилинаётган сўзни эшитди. Албатта, Аллоҳ эшитгувчи билгувчи” жумласини очиб берувчи воқеани билмай, уни тўлиқ тушунилмайди. Бухорий ривоятига кўра, Авс ибн Сомит исмли саҳобий умр йўлдоши Хавла бинт Саълабани “менга онам кабисан”, деб арабларга хос сўз ифодаси билан “зиҳор” қилган. Бу ибора билан исломгача бўлган даврда араблар ўз аёлларини талоқ қилганлар. Шундан сўнг Хавла Муҳаммад (с.а.в.)нинг ҳузурларига бориб, эрининг бу қилмишидан шикоят қилган. Сўнг оят тушиб, аёлларнинг эрларига она бўлмасликлари, балки бу сўздан қайтиш лозимлиги каби ҳукмлар туширилади.

2. Мужмал мазмундаги оятларни тушунтириб берувчи ривоятлар бўлиб, турлигча маънолар келиб чиқишини олдини олади. Аниқ бўлмаган оятнинг муроди сабабун-нузул зикр этилган ривоят асосида бошқа тахминлардан ажралади. Бу аввалги турга яқин ва ўхшашдир. Масалан:

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

“Кимларки, Аллоҳ нозил қилган нарса билан ҳукм чиқармас эканлар, бас улар кофирдирлар” (Моида: 44) оятида “ман” (“ким”) мавсул исми маънони умумий, мужмал қилган бўлиб, шунга кўра оятнинг аҳли китоблар ҳақида нозил бўлгани ёки умумий барчага тегишли эканлиги ажратилмаган. Агар оятнинг нозил бўлиш сабаби ҳақидаги ривоят келтирилса, унинг насронийлар ҳақида нозил бўлгани билинади ҳамда “ман” сўзи “қайсики” маъносида бўлиб, “нозил қилинган Инжил билан ҳукм юритишни тарк этганлар, Муҳаммадга ҳам куфр келтиришлари ажабланарли эмас” деган маъно келиб чиқади. Бу маънони ушбу оятдан олдинги ва кейинги келганлари ҳам қўллаб-қувватлайди.

3. Оятнинг маъносини янада кенгроқ тушунишда кўмак берувчи ривоятлар. Масалан:

إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ

“Дарҳақиқат, Сафо ва Марва (тепаликлари) Аллоҳнинг шиорларидан. Кимки, Аллоҳ уйига Ҳаж ёки Умра қилганида, улар орасида тавоф (саъй) қилса, унга гуноҳ йўқдир” ояти сабабун-нузулга оид ривоятсиз ҳам тушунарли мазмунни касб этса-да, лекин қуйидаги ривоят оятни янада кенгроқ тушунишда кўмак беради. Оишадан қилинган ривоятга кўра, исломдан аввал Сафо тепалигида Исоф бути, Марва тепалигида Ноила бути турган ва араблар уларга илтижо қилишган. Шунинг учун мусулмонлар у иккиси орасида

саъй қилишни гуноҳ санашган, шундан сўнг ушбу оят тушиб, уларнинг орасида саъй қилиш кераклиги баён этилган.

2) **Муносабат илми** (Сура ва оятларнинг бир-бири билан боғлиқлиги илми). Муносабат илми оятларнинг кетма-кетлиги, тартиби, уларнинг сиёқи, ўзаро боғлиқлиги, мувофиқлиги, мослигини ўрганувчи илмдир. Бу боғлиқлик ҳолатлари ақлий, ҳиссий, умумий, хусусий, хаёлий тарзда бўлиши мумкин. Бунда оятлар кетма-кетлигидаги ҳикмат юзага чиқади, мазмун- моҳияти янада тушунарли бўлади.

Лекин ушбу ҳолатга кўпчилик муфассирлар томонидан эътибор берилмайди. Агар мусулмон муфассирлар бу йўналишга кўпроқ эътибор қаратганларида, Қуръоннинг янги қирралари кенг ёритилган бўлар эди.

Мисол тарзида, Қуръонда келган ҳукм кетидан ваъд ёки ваъид сўзлари келишини айтиш мумкин. Улардан сўнг эса, одатда тавҳидга оид сўзлар келади, бу билан амр қилувчининг улугворлиги намоён этилади.

Кўпчилик суралар ўзидан кейинги сура билан маълум маънода боғлиқ бўлади. Масалан, “Фотиҳа” сурасидаги “Тўғри йўлга ҳидоят этгин” ояти “Бақара” бошидаги “Бу китобга ҳеч қандай шубҳа йўқдир” ҳамда ундан кейинроқдаги “... ана ўшалар Раббиларининг ҳидоятидадирлар” оятлари билан боғлиқ, чунки бунда тўғри йўлни топишда асос бўлган китоб ва имон келтириб, яхши амал қилганларга ҳидоятда эканликлари айтилмоқда.

Сураларнинг бошланишидаги ҳуруф муқаттаотлар ўша сурада кўп ишлатилган сўзлардаги ҳарфлардан иборат, масалан, қоф билан бошланган сурада қоф ҳарфли сўзлар кўп ишлатилган, улардан: қалб, Қуръон ва ҳ.к. “Алиф лам мим сод” билан бошланган сурада, қисса, садр ҳамда унда одам ва бошқа пайғамбарлар қиссалари баён этилган. Ҳамда кўпчилик шу каби ҳарфлар зикр этилгандан кейин кетидан “Қуръон” сўзи келади. Масалан: “Алиф лам мим заликал китаб”, “Қоф

вал Қуръон”, “Сод вал Қуръон”. Бу “Анкабут”, “Рум” ва “Нун” сураларидан ташқари.

Шу каби, охиратда айнан катта азоб (азобун азим)нинг берилиши Пайгамбарларни ўлдирганлар, ёки ноҳақ мўмин-мусулмонларни ўлдирганлар, ёки ер юзида фасод, бузғунчилик қилганлар ҳақида сўз юритилганда зикр этилади. “Катта азоб (азобун азим)” сўзи кам ҳолатларда қўлланилгани ва асосан юқоридаги ҳолатларда ишлатилишидан мазкур гуноҳларнинг оғир эканлиги назарда тутилган.

Қолган ҳолатларда, яъни кўпинча куфр келтирганларга нисбатан асосан “аламли азоб (азобун алийм)” сўзи қўлланилади.

Яна жаннатнинг номлари зикр этилган бўлиб, улар “Фирдавс”, “Адн”, “Наъим” жаннатларидир. Фирдавс жаннати 2, Адн жаннати 5, Наъим жаннати 7 маротаба зикр этилган. Фирдавсдан ташқари “Адн” ва “Наъим” жаннатлари ҳақида сўз юритилганда уларнинг сифатлари зикр этилади. Адн жаннати ҳақида сўз юритилганда, остиларидан дарёлар оқиб туриши, унга кирганлар тилла тақиб юришлари, ипак кийимда юришлари, истаганларида мевалар берилиши, туну кун зиёфат қилиниши ва ҳ.к. Ҳамда бу жаннатга эришиш 2 та ўринда “буюк ютуқ” деб ифодаланади.

“Наъим” жаннати ҳақида сўз юритилганда, бир маротаба остиларидан дарёлар оқиб туриши, оқ рангли ичимлик қадахларда берилиши, мевалар берилиши, парранда гўштлири берилиши, сарирларда суяниб ўтиришлари зикр этилади.

Адн жаннати ҳақида сўз юритилганда имон келтирган ва яхши амаллар қилганлар зикр этилиши билан бирга тақводорлик сифати баён этилади. Фирдавс жаннати зикр этилганда имон келтирган ва яхши амаллар қилганлар зикр этилиши билан бирга, намоз, закот, ҳаромдан қайтиш кабилар ифодаланади. Наъим жаннати зикр этилганда, имон келтирган ва яхши амал қилганлар, тақво қилганлар зикр этилади.

Шу тарзда суралар, оятларнинг бир-бирига боғлиқ ҳолда, бир-бири билан алоқадорлиги бўйича кўплаб мисоллар келтириш мумкин.

5.2. “Носих ва мансух” ҳамда “ом ва хос” илмлари.

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръон илмларидан носих ва мансух ҳамда ом ва хос ҳақида билим ва тасаввурларни ҳосил қилиш.

Тягч иборалар: носих, мансух, ом, хос.

Қуръон илмлари – носих ва мансух бўйича ҳам алоҳида асарлар битилган. Шу билан бирга умумий тарзда Қуръон илмлари бўйича асарларда алоҳида мавзу остида ўрганилган.

1) **Носих ва мансух илми.** Қуръонда бир ҳукмнинг бекор қилиниши ва ўрнига бошқа ҳукмнинг келтирилиши мавжуд ҳолатдир. Камчилик олимларнинг қарашларига кўра Қуръонда насх мумкин бўлмаган ҳолат, ҳисобланади. Лекин кўпчилик мусулмон олимлар насх ҳолатини мавжуд деб қараб, унинг турлари ҳақида сўз юритганлар. Шу каби насх ҳолатига алоҳида мавзу ва асарлар бағишланган.

“Насх” сўзи “ўчириш”, “бекор қилиш” ва “кўчириш” маъноларида ишлатилади. Қуръонда “ўчириш”, “бекор қилиш” маъносида ишлатилган.

مَا نَنْسَخُ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا

“Агар бирор оятни бекор қилсак ёки эсингиздан чиқарсак, унинг ўрнига худди ўшандай ёки яхшироқ оятни туширурмиз” (Бақара: 106) ояти ушбу масалага оиддир.

Шариатда “Қуръон оятида келган ҳукми бошқа оятда келган ҳукм билан бекор қилиш” тушунилади. Қуръонда насх ҳолати маълум бир вақт ишлатилган бирор ҳукми кишиларга қийинчилик туғдирмаслиги учун бошқа ҳукм билан алмаштириш ҳолатлари мавжуд. Суютий кўпчилик

олимлар томонидан иттифоқ қилинган насх ҳолатининг 21 та эканлигини санаб ўтган.

Насх уч турда бўлиши манбаларда айтилган:

1) Ҳукми мансух бўлган ва тиловати қолган оятлар.

2) Тиловати ва ҳукми мансух бўлган оятлар.

3) Ҳукми қолган ва тиловати мансух бўлган оятлар.

1. Муфассирлар томонидан асосий эътибор бериладиган қисм бу ҳукми мансух бўлган ва тиловати қолган оятлардир.

Кўпчилик уламолар томонидан насх содир бўлган деб иттифоқ қилинган оятларга жумладан қуйидагилар киради:

	Носих оят	Сура ва оят рақами	Мансух оят (Ҳукми бекор қилинган оят)	Сура ва оят рақами
1.	لَا يَكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا	Бақара: 284	وَإِنْ تُبْدُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ يُحَاسِبِكُمْ بِهِ اللَّهُ	Бақара: 286
2.	فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ	Талоқ: 16	يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ	Оли Имрон: 102
3.	وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ	Тавба: 75	وَالَّذِينَ عَقَدَتْ آيَاتُكُمْ فَاتَوْهُمْ نَصِبَهُمْ	Нисо: 33
4.	الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَقَدَّمُوا بَيْنَ يَدَيْ جُؤَاكِمِ صَدَقَاتٍ فِإِذْ لِيُمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقْبِمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ	Мужодала: 13	يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَاجَرْتُمْ الرُّسُولَ فَقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ جُؤَاكِمِ صَدَقَةً	Мужодала: 12
5.	قَوْلٍ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ	Бақара: 115	فَأَبْتَمَا تُولَّوْا فَنَمَّ وَجْهَ اللَّهِ	Бақара: 144

Насхга оид тўлиқ маълумотни мавзуга доир китоблардан, хусусан, Абулқосим Ҳибатуллоҳ ибн Саломанинг (ваф. 410/1019) “Ан-Носих вал-Мансух” асаридан ёки тафсир китобларидан олиш мумкин.

Кўриб турганимиздек, носих ва мансух оятларнинг барчаси вазият тақозоси билан шаръий ҳукмларнинг ўзгаришига мувофиқ тарзда қисмларга бўлинган ҳолда нозил бўлган, уларнинг нозил бўлиши бир вақтда юз бермаган.

2. Эмикдошлик масаласида нозил қилинган “хамсу разаъотин”, “ъашру разаъотин” оятлари ҳукми ҳам, тиловати ҳам мансух бўлган оятларга киради. Ушбу оятларда эмикдошлик ўн марта, кейин эса, беш марта она сутидан истеъмол қилинганда содир бўлиши назарда тутилган. Сўнги оятларда юқоридаги оятлар бекор қилиниб, 2-3 ёшгача бўлган гўдакларда бир ёки икки марта бир она сути истеъмол қилинса ҳам эмикдошлик содир бўлиши баён этилган. Шу асосда эмикдошларнинг бир-бирлари билан никоҳлана олмасликлари ўрнатилган.

3. Айрим оятларнинг илк ислом даврида вақтинча ишлатилиб, сўнг ўқиш бекор қилингани ва кишилар ёдидан чиқарилгани ҳақида ривоятлар мавжуд бўлиб, уларда айтилишича, саҳобийлар Бароат (Тавба) сурасига ўхшаш узун сурани ўқиганлари, сўнг эсларидан чиқиб кетгани ҳамда яна бир мусаббиҳот сураларига ўхшаш сурани ўқиганлари, ҳамда эсларидан чиқиб кетгани айтилган. Ҳозирда Қуръонда мавжуд бўлмаган ўша сура оятларидан қуйидагилар ҳақида ҳадис тўпламларида маълумотлар мавжуд. Муслимнинг “Саҳиҳ”ида қуйидаги ҳадислар келтирилади:

لَوْ كَانَ لِابْنِ آدَمَ وَادِيَانِ مِنْ مَالٍ لَابْتَغَىٰ وَادِيَا نَالِثًا وَلَا يَمْلَأُ جَوْفَ ابْنِ آدَمَ إِلَّا التُّرَابُ

“Агар одам боласининг икки тоғдек молу дунёси бўлса, учинчисини хоҳлайди, одам боласининг бўғзини фақат тупроқ тўлдирур”.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ فَبُكِبْتُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ فَبُكِبْتُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ فَبُكِبْتُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

عَنْهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ

“Эй имон келтирганлар, қилмайдиган ишларингизни гапирманг, бўйнингизга гувоҳлик берилиб, ёзилиб қолур, сўнг қиёмат кунида у ҳақда сўралурсиз”.

Аҳмад “Муснад”ида эса қуйидаги ривоятлар мавжуд:

وَلَا تَزُقُّبُوا عَنْ آبَائِكُمْ فَإِنَّهُ كَفَرٌ بِكُمْ

“Ўз оталарингизни инкор этманг, албатта бу куфрдир”.

لَوْ كَانَ لِابْنِ آدَمَ وَآدِيَانِ مِنْ ذَهَبٍ وَفِضَّةٍ لَأَبْتَقَى إِلَيْهِمَا آخَرَ وَلَا يَمْلَأُ بَطْنَ ابْنِ آدَمَ

إِلَّا الثَّرَابَ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ تَابَ

“Агар одам боласида иккита олтин ва кумуш тоғлари бўлса, учинчисини хоҳлайди, одам боласи қорнини тупроқ тўлдирур, Аллоҳ тавба қилувчиларни кечирур”.

2) “Ом ва хос”. Носих ва мансух илмидан ажратиш лозим бўлган илм бу “ом ва хос” илмидир. “Ом” сўзи “умумий”, “хос” сўзи “хусусий” маъносини билдиради. “Ом” маънода келган оятлар назарда тутилган ҳолатларнинг ҳаммасини қамраб олади. Масалан, “ҳожилар” деганда барча ҳаж амалини бажараётганлар тушунилади. Хос эса, битта ёки бир нечта назарда тутилган ҳолатларга тегишли бўлади. Масалан, Муҳаммад деганда муайян шахс, ўн нафар талаба дейилганда, фақат ўша ўн нафар назарда тутилиб, талабалар дегандаги маънодан фарқ қилади. Чунки бунда умумий талабалар назарда тутилган бўлади.

Қуръонда омни ифодаловчи ҳолатлар:

1). “Куллу”, “жамийъ”, “коффа” каби ҳамма, барча маъноларидаги сўзлар.

خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا

“Сизларга Ердаги барча нарсаларни яратди...”

2). “Ал” аниқлик артикли ишлатилган сўзлар. Бунда ҳам бирлик сониди ҳам, кўплик сониди келса ҳам ом саналади.

السَّارِقِ وَالسَّارِقَةِ

“Ўғри эркак ва ўғри аёл”. Шунга кўра оят ҳамма ўғри эркак ва ўғри аёлларни ўз ичига олади.

Бу каби ҳолатларда оят ўз ичига олган ҳолат ва шахсларнинг барчаси қамраб олинади. Агар бошқа ўринда хос маънодаги мазмун келса, унда тегишлилик чегараланади.

Ом уч қисмга бўлинади:

1) Қатъий ом. Унда маъно умумий ҳамма нарсани қамраб олиб, хослаш эҳтимоли бўлмайди:

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا

“Ер юзида ҳамма жониворлар ризқи Аллоҳ зиммасидадир”

وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ

“(Биз) барча нарсаларга сув билан ҳаёт бердик”.

Бу каби ҳолатларда оятлар далолатини хослаш киритилмайди, чунки Аллоҳ баъзиларнинг ризқини бериб, бошқаларига бермайдиган ҳолат бўлмайди. Шу каби айримларни яратиб бошқаларни яратмаган бўлмайди.

2) Омдан қатъий хосни назарда тутилган қисм. Бунда омни инкор қилинади.

وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ

“Аллоҳ учун одамларга (унинг) уйига ҳаж қилиш фарз қилиши (бордир)”.

Бунда барча одамларга фарз қилиниши эмас, балки мусулмонларга фарз қилингани назарда тутилмоқда.

Ом ва хос илмида умумий тарзда баён этилган ҳолатлар учун ҳукмлар оят кетидан ёки бошқа ўринда махсус баён этилиб, ҳукмда ажратиб берилади. Яъни, бир ўринда келган оятни бошқа ўринда истисно билан ажратилади. “Ом” мазмунидаги оятлар “хос” оятлар билан жуда боғлиқ, усиз Қуръонни тўлиқ ва мукамал шарҳлаб бўлмайди. Акс ҳолда Қуръон муроди нотўғри шарҳланиб қолинади. Масалан;

Моида сураси 3-оятдаги “Сизларга ўлимтик ҳаром қилинди” оятидаги ўлимтиклардан Моида 96-оятдаги “Сизларга денгиз (балиқлари) ови ва таоми ҳалол қилинди” хос қилинган. Бу ҳолда балиқ ўлган бўлса ҳам ейиш ҳалол қилиб, юқоридаги ҳаром қилинган гўштлардан ажратилган, махсус ҳукм берилган.

Яна никоҳ борасидаги оятда Нисо 3-ояти “Аёллардан никоҳингизга олингиз” оятидаги аёллардан уйланиш ҳаром қилинганлари бошқа бир оятда ажратиб, яъни Нисо 23-оятида “Сизларга оналарингизни никоҳингизга олишингиз ҳаром қилинди” деб никоҳи ҳаром қилинган ҳолатлар учун махсус ҳукм қилинади.

“Ўлимтиқлар” ом, “балиқ” хос, аёлларга уйланиш “ом”, оналарга уйланиш “хос”, яъни умумий тарзда баён этилган ҳукмга кирмайди, у ҳақда махсус ҳукм берилиб, истисно қилинади.

5.3. “Муҳкам ва муташобих” ва “муқаттаъа ҳарфлар” илмлари.

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръон илмларидан муҳкам ва муташобих, муқаттаъа ҳарфлар ҳақида билим ва тасаввурларни ҳосил қилиш.

Тягч иборалар: муҳкам, муташобих, муқаттаъа ҳарфлар.

1) “Муҳкам ва муташобих” илми. Қуръонда “муҳкам” бир йўналишдаги, аниқ маънони билдирувчи оятлар ҳамда “муташобих” бир-бирига ўхшаш бир нечта маъноларни тақозо этувчи оятлар мавжуд.

Бу ҳақда Оли Имрон 7-оятидабаёнэтилган:

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخْرُ مُتَشَابِهَاتٌ
فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ
تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو
الْأَلْبَابِ

“У сизга Китобни туширди. Унда муҳкам оятлар мавжуд. Улар Китобнинг “онасидир”, бошқалари муташобихлардир. Қалбларида оғиш бор кимсалар фитна ва таъвил қилиб, ўхшаш маъноларига эргашадилар. Уларнинг таъвилини Аллоҳдан

бошқа ҳеч ким билмас. Илм берилган зотлар “унга имон келтирдик, барчаси Раббимиз ҳузуридандир”, дерлар. Фақат ақл эгаларигина эслатма олулар”.

“Ҳуруф муқаттаот” деб номланган “алиф лам мим”, “алиф лам ро” каби ҳарфлар билан бошланадиган суралар мавжуд бўлиб, ушбуларнинг маънолари ҳам бир нечта йўналиш бўйича шарҳлаш мумкин бўлгани учун муташобих оятлар сирасига кирилади.

Шунингдек, “Аллоҳнинг арш узра истивоси”, “Аллоҳнинг келиши”, “Аллоҳнинг қўли” ҳақидаги оятлар ҳам муташобих саналади.

“Аллоҳнинг арш узра истивоси” масаласи, Аллоҳ Аршни эгаллади, Аллоҳ махлуқотларни яратганидан сўнг Аршни яратишни бошлади, каби маънолар бериб, Аллоҳ Аршга чиқди, деган маънодан узоқлашишга ҳаракат қилганлар. Мушаббиха ва мужассима каби оқимлар оятни тўғридан-тўғри тушуниб, Аллоҳни худди инсонларнинг тахтга ўтириши каби изоҳлаганлар. Шу каби “Аллоҳнинг қўли” масаласини ҳам Аллоҳнинг инсонларникидан бошқача қўли бор деган мазмунда изоҳлаш ҳолатлари учраган. “Аллоҳнинг келиши” масаласи ҳам шу каби бир инсоннинг келиши каби тушунилган. Суннийликда мазкур оятлар шарҳланмай балки, “У каби ҳеч нарса йўқ” ояти асосида Аллоҳни бирор нарсага ўхшатиш қаттиқ қораланган.

Чунки буларнинг маъноларини турлича шарҳлаш мумкин бўлиб, натижада, Аллоҳни тасвирлаш ва унга эмас, балки тасвирларга ибодат қилинишига олиб келиши юзасидан суннийлик йўналиши олимлари уларга эътиқод қилиш ва ортиқча шарҳламаслик йўлини тутганлар.

Ҳақиқатда ҳам уларга шарҳ беришнинг чегараси бўлмаслиги, кишиларнинг онглари билан уларнинг ҳақиқатига етиш мумкин бўлмаганлиги учун шундай тўхтаб билан бу борадаги баҳс-мунозараларгаузил-кесилчекқўйилган.

2) **Муқаттаъа ҳарфлар илми.** Муфассирлар ҳуруфи муқаттаъани Қуръоннинг таъвилини Аллоҳдан бошқа ҳеч ким билмайдиган муташобих оят деган фикрга келганлар. Бироқ Ибн Қутайба бу масалага фарқлича ёндашиб, Аллоҳ таоло фақат бандалари учун фойдали нарсалар нозил қилган ва бу ҳарфлар билан ҳам Ўзи хоҳлаган бирор маънога ишора қилган, деб қараган.

Ибн Қутайба сўзида давом этиб: “Кимдир, Расулуллоҳ (с.а.в.) муташобихни билмас эдилар, деб айта оладими? Аллоҳ таолонинг “Ҳолбуки, ундай оятларнинг таъвилини (ҳақиқий маъносини) Ёлғиз Аллоҳгина билур. Илмда собитқадам бўлган кишилар эса: “У Китобга имон келтирдик”, дейдилар” оятига кўра у зот муташобихни билганлар деб қарасак, у ҳолда саҳобийлар ҳам буни билган бўлишлари керак. Чунки у зот Али (р.а.)га тафсирни ўргатганлар. Ибн Аббос (р.а.) нинг ҳақларига дуо қилиб “Аллоҳим, унга таъвил (тафсир)ни билдиргин ва уни динда фақиҳ қилиб қўйгин” деганлар.

Умуман, муфассирлар муташобихлар маъносини Аллоҳдан ўзга ҳеч ким билмайди, деб аниқ бир тўхтамга келишмаган, балки суралар бошидаги ҳуруфи муқаттаъанинг маъносини очиб бергунча изланишда давом этишган.

Улар ҳуруфи муқаттаъа борасида фарқли фикрлар билдирганлар. Улардан айримлар қуйидагилардан иборат:

1) Ҳуруфи муқаттаъани суралар номи деб қарашган. Яъни ҳар бир сура бирор мавзунини очиб беради, шунга ўхшаш ҳуруфи муқаттаъа ҳам муайян нарсаларни билдирган исмларга ишора қилувчи ва уларни бир-биридан фарқловчи белгилардир. Масалан, “Алиф-лам-сод” (الصر), “Сод” (ص) ёки “Нун” (ن)ни ўқидим деганда, шу ҳарфлар билан бошланган суралар назарда тутилади.

Баъзан бир неча суралар бир хил ҳуруфи муқаттаъа билан бошланади, “Ҳамим” (حم), “Алиф-лам-мим” (الم)га ўхшаш. Уларни “Ҳамим ас-Сажда” (حم السجدة) “Алиф-лам-мим ал-

Бақара” (الم البقرة) тарзида мос номлар билан бир-биридан фарқлаш мумкин, бир хил исмларни қўшимчалар, отасининг исми ва кунялар билан ажратганга ўхшаш.

2) Баъзилар уни қасам деб қарашган. Аллоҳ таоло барча ҳуруфи муқаттаъа билан қасам ичган, лекин уларнинг ҳаммасини зикр этмай, айримларини айтиш билан чекланган, яъни масалан “Алиф-лам-мим” (الم) деганда бутун ҳуруфи муқаттаъани назарда тутган. Масалан, биров алиф, “ба”, “та”, “са” ни ўргандим деганда, фақат шу ҳарфларни эмас, балки 28 ҳарфдан иборат бутун алифбони назарда тутишига ўхшаш.

3) Яна бир гуруҳ эса уларни Ҳақ таолонинг исм ва сифатларини ифодаловчи сўзлардан олинган ҳарфлар, деб қараганлар. Бу араб тилшунослигидаги ихтисор (қисқартириш) услуби билан боғлиқ.

Шундай қисқартиришлар араб тилида кўп учрайди. Масалан Валид ибн Уқба (Ақаб) ўз ражаз (шеър)ида дейди:

قلت لها قيفي فقالت قاف

Маъноси: Унга тур, дедим У эса, туриб бўлганман, деди. Яъни бунда قاف (қоф) деганда قد وقففت (қод вақафту – туриб бўлганман) назарда тугилади.

Шунга асосан муфассирлар бу ҳарфларни Аллоҳнинг муайян исм ва сифатларига ишора қилади, деган фикрни илгари сурганлар. Масалан, Ибн Аббос ўз тафсирида “Каф-ҳа-йа-ъайн-сод” (كهيصص) ни изоҳлаб дейди: Коф – Кофийни, Ҳо – Ҳодийни, Йо – Ҳакимни, Ўайн – Алимни, сод – Содиқни билдиради.

Замонавий ислом олимларининг бу тўғридаги фикрларидан қуйидагиларни мисол қилиш мумкин:

- 1) Суралар боши абжад ҳисобига асосланган.
- 2) Ҳуруфи муқаттаъа Қуръоннинг 29 сурасида келган;
- 3) Бу сураларнинг 27 таси маккий, қолган 2 таси – Бақара ва Оли Имрон суралари эса маданийдир;

Мазкур 2 сура – Бақара ва Оли Имрон Мадина даврининг бошларида нозил бўлган, бу даврда мусулмонлар муқим ҳаёт тарзига эга бўлмаган, шунга кўра бу давр Макка даврига ўхшаш бўлган.

Юқорида Қуръон илмларининг асосийларидан намуналар бўлиб, маккий ва маданийлик, етти лаҳжа, қироатлар каби илмлар қўлланмада алоҳида мавзулар остида кўриб ўтилди.

5.4. Қуръон мавзулари

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръон карим қамраб олган асосий мавзулардан тавҳид, ҳукмлар, қиссалар ҳақида билим ва тасаввурларни ҳосил қилиш.

Таянч иборалар: тавҳид, фикҳ, ҳукмлар, қисса.

Қуръоннинг кўплаб оятларида унинг ўзига хосликлари, алоҳида жиҳатлари баён этилган. Масалан, Исро сураси 9-оятда “Дарҳақиқат ушбу Қуръон тўғри нарсага (йўлга) бошлайди ҳамда имон келтирган ва яхши амаллар қилаётганларга ажр-мукофотлар берилиши ҳақида хушxabар беради”, Нисо сураси 82-оятда “(Қуръон) агар Аллоҳдан бошқанинг ҳузуридан бўлганида унда кўп ихтилофларни кўришган бўлишар эди”, каби оятлар Қуръон хусусиятларини кўрсатиб беради.

Қуръон Аллоҳ томонидан ваҳийни қабул қилиб олувчи Муҳаммад пайгамбарга билдирилган сўзларини қамраб олади. Қуръон қофияли сажъ услубида бўлиб, оятларнинг тугалланишида ишлатилади. Шеърый услубдан тамомила фарқ қилади. Баъзан Аллоҳ Қуръонда бирлик сониди, баъзан кўпликда мурожаат этса, баъзан учинчи шахсда келади.

Қуръондаги мавзулар асосий уч йўналишга бўлинади: 1. Яккахудоликка чақирув (Ақидавий масалалар). 2. Тарихий қиссалар. 3. Шаръий ҳукмлар.

Қуръондаги ақидавий масалалар. Қуръон таълимотлари жуда кенг мавзуни қамраб олади. Шу билан бирга Қуръон илгари сурган ғоялар яккахудога имон келтириш мавзуси атрофида айланади. Шу билан бирга, имон келтиришга қақирилган мавзулар доирасида фаришталар, муқаддас китоблар, пайғамбарлар, тақдир, охират куни, жаннат ва дўзах кабилар асосий ўринга чиқарилади. Эътиқодга доир жузъий масалалар юқоридаги асосий масалалар доирасидадир.

Қуръонда Яратувчининг мавжудлиги масаласи шак-шубҳасиз ўрнатилган. Аллоҳ барча мавжуд нарсаларни, осмон ва ерни, инсон ва ҳайвонот оламини яратган. Бунга далил сифатида Қуръонда ўша давр мушрикларига нисбатан бутларнинг ҳеч нарсани, ҳатто пашшани ҳам ярата олмасликлари илгари сурилади.

وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ

“Осмонлар ва Ерни ҳамда уларнинг орасидагиларни олти кунда яратдик”. (Қоф: 38).

Шу каби Аллоҳ бирор нарсани яратишни хоҳласа унга “Бўл” дейиши билан яратилиши зикр этилади:

فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

“Агар бирор нарсани хоҳласа унга “бўл” дейди ва у бўлади”. (Ғофир:68).

Барча мавжудот ва коинот Аллоҳ томонидан яратилган, деган ғоя Қуръонда асосий ўрин тутади ҳамда ўша даврдаги кўпхудолик динига қарама-қаршиғояларилгарисурилади.

Фаришталар гуноҳдан маъсум зотлар экани, Аллоҳнинг буйруғини бажарувчи, доимо тоат ва ибодатда эканликлари, Таврот, Инжил, Забур китобларининг муқаддас Аллоҳ томонидан нозил этилганлиги айтилган.

Қуръондаги имон келтирган ва яхши амаллар қилган кишилар учун жаннат, имон келтирмаган ва гуноҳ ишлар қилганларга дўзах азоби берилиши, охират кунининг содир бўлиши энг кўп такрорланган мавзулардан саналади.

Асосий эътиқодий масалалар билан бирга, ақидага доир турли бошқа мавзулар ҳақидаги тушунчалар берилган. Жумладан, Аллоҳнинг сифатлари, пайғамбарларнинг гуноҳдан маъсумликлари кабилар ҳам Қуръон асосида тартибга солинган.

Қуръонда инсоннинг ихтиёри масаласи турли ўринларда, бир-бирига боғланмаган ҳолда белгиланган. Унга кўра, айрим оятларда инсоннинг тўлиқ Аллоҳ ихтиёрига боғлиқлиги, мустақил ихтиёрининг йўқлиги, бошқа оятларда эса, унинг ихтиёр эгасилиги, ўз қилмишига масъул эканлиги уқтирилади. Шунинг учун кейинги даврда турли оқимлар ўз йўналишларига мослаштириш мақсадида инсонда ихтиёр йўқлиги, ёки инсонлар амал ва ишларини ўзлари яратадилар каби тушунчаларни Қуръон асосида исботлашга ҳаракат қилганлар. Бу оятларни тушунишдаги хатоликлар бўлиб, кейинги давр олимлари хусусан, мутакаллимлар инсон ихтиёрга эга ва ўз қилмишига масъул эканлигини қатъий ўрнатганлар.

Юқоридаги масалага боғлиқ бўлган тақдир масаласи Қуръонда муолажа қилинган. Аллоҳ барча нарсани белгилаб, аниқ ёзиб қўйгани баён этилади. Бу оятлар мусулмонларнинг кулфат ва мусибатлар ҳақида ўйлаб, ғам-ғуссага ботган ҳолларида улардан халос этишда асосий ўрин тутган:

قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

“Айтинг: Бизга Аллоҳнинг ёзиб қўйганидан бошқа ҳеч нарса етмайди. У Хожамиздир. Ва Аллоҳга фақат мўминлар таваккул қилсинлар”. (Тавба: 51).

Шунга кўра, Қуръонда мўминлар қўллаб-қувватланиб, уларга зарар етадиган бўлса ҳам фақат тақдирда битилган нарсалар етиши айтилмоқда.

Бошқа ўринда Аллоҳ хоҳлаган кишининг имон келтириши, унга буни осон қилиб қўйиши, ёки у хоҳлаган кишини йўлдан адаштириши ҳақида баён этилади. Масалан:

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

“Аллоҳ кимни ҳидоятга йўллашни хоҳласа, унинг кўкси (қалби)ни Ислому учун кенг очиб қўяди. Кимни адаштиришни истаса, кўксини гўё осмонга кўтарилиб кетаётгандек, тор ва сиқик қилиб қўяди. Шундай қилиб, Аллоҳ имон келтирмайдиганларга (лойиқ) жазони раво кўрғай”. (Анъом: 125).

Шунга кўра, Қуръонда Аллоҳ ўзининг барча нарсага мутлақ қодирлигини намоён этиб, ҳамма хоҳиш, ихтиёр ҳам униқилиги билдирилади ҳамда қуйидаги оятларда инсоннинг ўз қилмишига ўзи масъул эканлиги аниқ ифода этилади:

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“Аллоҳнинг оят (мўъжиза, аломат)ларига имон келтирмаганларни Аллоҳ тўғри йўлга бошламайди”. (Наҳл: 104).

وَإِنِّي لَفَقَّارٌ لِمَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا نُمْ أَهْتَدَى

“Мен (Аллоҳ) тавба қилган, имон келтирган ва яхши амаллар қилганлар, сўнг тўғри йўлдан юрганларни кечирурман”. (Тоҳа: 82).

Қуръондаги ақидага доир оятларда яратилган нарсаларга эътибор қаратиш ва улар ҳақида тафаккур этиш, уларнинг яратилганлиги бежиз эмаслиги ҳақида кўп тўхталинган ҳамда баъзи мавжудотларнинг яратилиши умумий тарзда, айримлари муфассал баён этилган. Коинот, инсоннинг яратилиши, инсоннинг туғилиши масалалари алоҳида эътибор қаратилиб, нисбатан кенгроқ баён этилган.

Қуръон қиссалари. Тарихий қиссаларга Қуръонда кенг ўрин берилган. Қуръонда илгари ўтган пайғамбар, қавмлар, шахсларнинг фаолиятлари ва ҳаётларидан лавҳалар келтирилган бўлиб, улар 1000дан ортиқ оятни қамраб олади.

Қуръон қиссалари борасидаги тадқиқотлар ҳозирда етарли даражада қамраб олинган деб бўлмайди. Бу борада бир қанча асар ва тадқиқотлар яратилган бўлса-да, олдинда амалга ошириладиган ишлар талайгина. Қуръон илмларига бағишланган асарларда қиссалар алоҳида мавзу остида ўрганилмаган. Европа тадқиқотчилари томонидан ҳам ёзилган ишларда қиссаларнинг айрим жиҳатлари баён этилган. У ҳам бўлса, Қуръонда келган итоатсизлик қилувчилар ва уларга туширилган жазо ҳақидаги оятлар таҳлил этилган. Бу албатта Қуръон қиссаларининг бир қисми саналади.

Қуръонда 25 та пайғамбар ҳамда улар ҳаёти ҳақида кенг ёки қисқача хабарлар келтирилган. Тарихий қиссаларни баён этишда Қуръон ўзига хос услубни қўллайди. Унга кўра, Қуръон тарихий воқеаларнинг санасини келтиришга ёки қачон содир бўлгани, қайси воқеадан кейин ёки олдин бўлганини зикр этишга асосланмайди. Қиссаларни зикр этиш воқеа ва ундан олинадиган насиҳат, фойдаларни ҳосил қилишга қаратилган.

Қуръонқиссаларини қуйидаги турларга ажратиш мумкин:

1. Пайғамбарлар фаолияти, унга эргашувчилар билан кечган воқеа- ҳодисалар, мўъжизалар, уларга эргашмаганларнинг оқибатлари кабилар баён этилган қиссалар. Масалан, Нух, Иброҳим, Мусо, Юсуф, Исо ва ҳ.к.

2. Бўлиб ўтган воқеалар баён этилган бўлиб, Қуръонда шахслари аниқ тарзда ўрнатилмаган кишилар ва қавмлар ҳақидаги қиссалар. Масалан: Асҳобул уҳдуд, Асҳобул Каҳф, Зулқарнайн ва ҳ.к.

3. Муҳаммад пайғамбар даврларидаги бўлиб ўтган воқеа-ҳодисалар баёни. Масалан: Исро воқеаси, ҳижрат, Бадр ва Уҳуд жангидаги бўлган воқеалар ва ҳ.к.

Биринчи турга барча Қуръонда зикри келган 25 пайғамбар ҳаёти ва фаолияти ҳақидаги хабарлар киради. Улар: Одам, Идрис, Нух, Худ, Солиҳ, Иброҳим, Исмоил, Исҳоқ, Лут,

Шуъайб, Яъқуб, Юсуф, Айюб, Зул Кифл, Юнус, Мусо, Ҳорун, Илёс, Довуд, Сулаймон, ал-Ясаъ, Закариё, Яҳё, Исо, Муҳаммад.

Анфол сурасида уларнинг кўпчиликлари бир ўринда санаб ўтилган:

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَاءٍ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ
 عَلِيمٌ (۸۳) وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ
 دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ (۸۴) وَزَكَرِيَّا
 وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ (۸۵) وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيُوسُفَ وَهُنَالِكَ
 أَكْثَرُ الصَّالِحِينَ (۸۶)

Бу ерда илгари ўтган пайғамбарлардан 18 нафари ўзига хос тартиб асосида санаб ўтилган. Одам, Идрис, Ҳуд, Солиҳ, Шуъайб, Зул-Кифл, Юнуслар ушбу ўринда санаб ўтилмаган.

Қуръонда пайғамбарлар фаолиятларининг ёритилишида баъзиларига кенг, баъзиларига қисқароқ тўхталлинади. Одам, Нух, Иброҳим, Мусо, Ҳорун, Юсуф, Исо ҳаёт ва фаолиятлари улар билан кечган воқеа-ҳодисалар кенг ёритилган.

Масалан, Мусо ҳақида келган хабарлар орасида Қасас, 3-43, Тоҳа, 10-98, Шуаро, 10-68 оятларида анча кенг ёритилган. Қолган оятларда қисқача тўхталиш асосида айрим тақрорлар ва кечирганларига ишора қилинади. Умуман, бошқа пайғамбарларга нисбатан Мусо фаолиятига Қуръонда энг кўп эътибор қаратилган. Турли ўринларда 300 дан ортиқ оятлар унинг фаолиятини ёритиб беради.

Юсуф қиссасида Мисрга 7 йил давомида қаҳатчилик, бало ва мусибат келишидан олдин пайғамбарнинг халқни очлик ва қаҳатчиликдан қутқариб қолиши, жамиятга манфаат етказиши асосий ўринга кўтарилган. Унга кўра, Юсуф пайғамбар сифатида асосан 7 йил тўкинлик даврида кейинги келажак 7 йиллик қаҳатчилик даври учун захира қилиш ва шу орқали Миср ва унинг атрофидаги халқларни очликдан қутқариш вазифасини бажаради ҳамда уларга яккахудоликка имон келтиришга даъват, акс ҳолда азобга дучор қилиниш ҳақида сўз юритилмайди. Мисол тарзида сурада Миср подшоҳи ва

унинг аъёнлари, умуман халқини яккахудоликка даъват этишга ҳаракати бошқа қиссалардагидан (масалан, Иброҳим, Мусо ва ҳ.к.) якқол фарқ қилади. Фақатгина бир ўринда суранинг 38–40-оятларида, Юсуф зиндондалигида икки зиндонбандга яккахудога имон келтирганини айтиб, уларнинг кўпхудоларга ишонишларини танқид қилади.

Улардан кейинги ўринда, яъни ҳаёт, фаолиятларининг айрим муҳим даврлари ҳақида хабар берилганлар сифатида: Юнус, Довуд, Сулаймон, Исҳоқ, Яъқуб, Айюб, Закариё, Яҳё, Ҳуд, Солиҳ, Шуъайб, Лут, Исмоил пайғамбарларни зикр этиш мумкин.

Қуръонда энг қисқа сўз юритилган пайғамбарлар бу ал-ЯсаъваЗул Кифллардир. Уларнинг икки ўринда номлари зикр этилиб, сифатлари ифодаланган, яъни сабр қилувчи ва яхши инсонлар деб мақталган. Илёс, Идрис пайғамбарлар ҳақида ҳам жуда қисқа сўз юритилган. Юқоридаги пайғамбарлар фаолиятлари ҳадисларда бир мунча очиб берилган.

Иккинчи турга кирувчи илгари бўлиб ўтган воқеа-ҳодисалар ҳақидаги хабарлар ва пайғамбарликлари аниқ ўрнатилмаган кишилар ва қавмлар ҳақидаги қиссаларга Толут ва Жолут, Одам (а.с.)нинг икки боласи орасида кечган воқеа, Қаҳф аҳли, Зулқарнайн, Луқмон, Қорун, Сабт аҳли, Марям, Уҳдуд аҳли, Туббаъ аҳли, Фил аҳли ҳақидаги хабарларни мисол келтириш мумкин.

Масалан, Қаҳф аҳли ҳақидаги хабар фақат бир ўринда Қаҳф сурасида такрорларсиз зикр этилиб, бир нечта имон келтирган кишиларнинг мўъжизавий тарзда 310 йил ухлатиб қўйилгани, сўнг уйғонганлари зикр этилган. Бу билан бошқа кишиларга ҳам мўъжиза намоён этилиб, қайта тирилишга ишора қилинган. Зулқарнайн қиссасида бир шохнинг бутун ер юзида ҳукмрон бўлиб, имон келтирган ҳолда ҳаёт кечиргани, Яъжуж ва Маъжуж зараридан бир халқни қутқаргани кабилар ёритилган. Луқмоннинг ўз ўғлига одоб ва ахлоқ ҳақидаги ўғитлари айнан тарбиявий аҳамиятга эга.

Ушбу шахсларнинг ким эканлиги, қайси даврда яшаганлари аниқ тарзда баён этилмаган. Бу йўналишдаги қиссалар тарбиявий аҳамиятга молик бўлиб, кишиларга эзгулик ва ёмонлик ажратиб берилган.

Учинчи турга кирувчи қиссалар Муҳаммад (с.а.в.) даврларидаги айрим воқеа ва ҳодисаларни баён этиб беради. Масалан, ҳижрат билан боғлиқ хабарлар, Исро кечасидаги воқеалар, Бадрда мушриклар билан кечган уруш ва шу кабиларни зикр этиш мумкин.

Қуръондаги қиссаларни ташкил этувчи унсурлар бу шахс, воқеа ва мулоқотдир.

Қуръонда қиссалар баёнидаги услуб ўзига хос бўлиб, кўпчилик қиссалар турли сураларнинг ичида ўрин эгаллайди. Улар баъзан бир-бирини тўлдирса, баъзан бир-бирини шарҳлайди. Шунга кўра турли ўринларда келган оятлар кўпчилик ҳолларда такрор ҳолда келади. Бунда қисса ёки унинг маълум қисми, бирор вазият, муносабат давомида баён этилади ва шунга кўра ислом уламолари қиссалардаги такрорлик нисбий тушунчалигини таъкидлайдилар. Чунки муносабат ўзгарган сари такрорий келган қиссадан олинадиган фойда ўзгаради. Юсуф, Зулқарнайн, Мусо ва Хизр ўртасида кечган воқеа, Асҳобул-Каҳф, Исмоил пайгамбарнинг қурбонлик келтирилиши ҳақидаги қисса такрор келмаган. Шу билан бирга, Қуръон қиссаларидан фақат Юсуф пайгамбар қиссаси тўлиқ ҳолда бир сурада келган.

Қиссалар мазмуни қуйидаги тамойилларга қаратилган:

1) Барча пайгамбарлар яккахудоликка даъват этувчи, ширк келтиришга қарши бўлиб, умумий бир йўлдаги бир диндаги инсонлар эканлиги;

2) Барчаларининг фаолиятларида қийинчиликларга учрашлари, уларга имон келтириб эргашганлар ва эргашмаганларнинг бўлгани;

3) Яккахудога имон келтирган қавмларга марҳамат кўрсатилгани ва уларни асралгани, имон келтирмаган, бузгунчи қавмларга азобларнинг келиши;

4) Сабрлилик, гўзал хулқларнинг жиҳатларини очиб бериш ва кишиларни уларга чақириш.

Қиссаларнинг баён этилиш сабаблари сифатида уларнинг кишилар учун ибратлиги, кишиларнинг ахлоқий тарбияларини тузатиш, Муҳаммад (с.а.в.) нинг илоҳий пайғамбар эканлигини тасдиқлаш мақсадида ўша давр яҳудий ва христиан динларидаги қиссаларни тасдиқлаши ва тузатишлар киритиши кабиларни санаб ўтиш мумкин.

Қуръонда қиссаларнинг келтирилиши ҳам нозил этилиш жойига, яъни маккий ва маданийлигига қараб фарқланади. Масалан; Мусо ҳақидаги тарихий қиссалар Мадинада нозил бўлган. Чунки Муҳаммад (с.а.в.) нинг аҳли китоблар билан муносабатларга киришуви Мадинада бошланган эди.

Ҳукмлар. Қуръонда “ҳукм оятлар” мавжуд бўлиб, маъноси “шаръий ҳукмлар ечимлари”. Зеро, Қуръон шариатнинг асосий манбаси ҳисобланади. Ислом динининг асосий қоидалари, амаллар йўсини унда келган. Мусулмон олимларининг айтишича, Қуръонда тахминан 500 та шаръий ҳукмларга доир оятлар мавжуд. Ислом динининг 5 устунидан бири имон бўлиб, қолган 4 таси ибодат амаллари саналади.

Фақиҳлар наздида ҳукм оятлари икки хил турда бўлади:

1. Тўғридан-тўғри ҳукм зикр этилган оятлар.

2. Бирор масалани ечишда истинбот қилишда, бошқа оят билан қўшиб масалани ечиладиган оятлар.

Биринчи турдаги ҳукмларга таҳорат, намоз, рўза, закот, ҳаж билан бирга, никоҳ, талоқ, васият, қасам ва унинг каффоратлари, савдо-сотик, эмикдошлик, мерос, жиноят жазолари каби масалалар ҳақида ҳукм ва қоидалар баён этилгани киради. Буларнинг доирасидаги жузъий масалаларда тортишув кечган бўлиб, ўз фикрларини исботлашда иккинчи турдаги оятлар фақиҳлар томонидан истифода этилган.

Айтиб ўтиш лозимки, ушбу масалаларнинг барча жиҳатлари Қуръонда тўлиқ кўрсатилмаган, балки уларга доир сўзлар ҳадисларда келган бўлиб, ушбу икки манба асосидаги

тартиб-қоидалар шариятни қамраб олади. Унда амаллар тартиб-қоидаларининг асосий тамойиллари келтирилган.

1) Намоз ибодати тартиб-қоидалари умумий тарзда баён этилган. Улар тўлиқ тарзда ҳадислар билан бирга қўшилганда юзага чиқади. 5 вақт намоз ўқиш айнан кўрсатилмаган бўлиб, ишоралар қилингани ҳақида манбаларда зикр этилган. Масалан: қуйидаги оятларда шом, бомдод, хуфтон ва пешин вақтларидаги намозларга ишора қилинган:

فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ {١٧} وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ {١٨}

“Кеч (пайти)га кириш пайтингизда ҳам, тонгга кириш пайтингизда ҳам Аллоҳга тасбеҳ айтингиз. Осмонлар ва Ердаги (айтилаётган) барча ҳамд Унга хосдир. Тунги пайтда ҳам Қуёш заволи пайтига киришингизда ҳам (Унга тасбеҳ айтингиз)”. (Рум: 17, 18).

حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَى وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ

“Намозларни, хусусан ўрта намозни сақлангиз ва (намозда) Аллоҳга бўйсуниб, турингиз!”. (Бақара: 238). Мазкур оятда эса, аср намози вақтига ишора қилинган.

Шу билан бирга, қиблани Байтул-мақдисдан Маккага ўзгартирилиши ва Каъба тарафга юзланиб намоз ўқиш бу ибодат бўйича Қуръонда ўрнатилган қоидалардандир.

2) Закоатнинг берилиши кейинчалик ўрнатилган шаръий қоида бўлиб, Қуръонда аввал нозил бўлган оятларда эҳсон, инфоқ, садақа қилиш тарзида келган. Кейинчалик фарз бўлгандан сўнг амалга оширилиши ўрнатилган. Шу билан бирга кишида қанча маблағ тўпланса берилиши ва қанча миқдорда берилиши ҳадисларда баён этилган.

3) Рўзага оид оятларда Рамазон ойида тутилиши, саҳардан то кун ботгунга қадар ейиш ва ичишдан тийилиш баён этилган. Бунга қўшимчалар ҳадисларда зикр этилган бўлиб, иккала манба асосида бу ибодат тартиб-қоидалари тўлиқ бўлади. Қуръонда ушбу амал ҳақида қуйидаги оятни мисол қилиш мумкин:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كَتِبْ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كَتَبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

“Эй, имон келтирганлар! Сизлардан олдинги (уммат)ларга фарз қилингани каби сизларга ҳам рўза тутиш фарз қилинди”. (Бақара: 183). Кейинги 184-оятда ҳам бу борада зикр этилади. Жумладан, санокли кунларда рўза тутилиши, бемор ёки сафардаги кишилар бошқа кунларда рўза тутишлари, рўза тутишга мадори етмайдиганлар бир мискинга бир кунлик таом бермоқлари ҳамда рўза тутиш яхшироқ эканлиги баён этилган.

4) Ҳаж амали борасида ҳам Қуръонда тўлиқ тарзда баён этилмай, асосий жиҳатлари баён этилган. Масалан, Оли Имрон сурасининг 97-оятда бу борада шундай дейлади:

وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا

“Инсонлар учун имконияти борларнинг Аллоҳ уйини ҳаж қилишлари фарз қилинди”, оятида ушбу амалнинг бош тамойили, яъни ислом динидаги ўрни баён этилган бўлиб, “Бақара” сураси 196–203-оятларида ушбу тартиб-қоидалардан: қурбонлик қилиш, қодир бўлмаган кишининг уч кун Маккада, етти кун ўз ватанига қайтганида, жами ўн кун рўза тутиши лозимлиги, сочни олдириш, қодир бўлган кишиларга ҳажнинг фарзлиги, маълум ойларда ҳаж бўлиши, ҳаж вақтида урушиш, фисқ-фужур ишларни қилиш тақиқланганлиги, Арафотданчиққандан кейин Аллоҳни кўп зикр этилмоғи, санокли кунларда Аллоҳни зикр этиш, кимки шошилиб, икки кунда кетмоқчи бўлса унга мумкинлиги кабилар айтилади. Кўриниб турганидек, ҳаж амалининг асосий жиҳатлари баён этилиб, унинг тартиби ҳамда барча амаллари зикр этилмаган. Балки ҳажнинг тўлиқ тартиби ҳадисларда келган ривоятлар асосида тизимланган.

Қуйида яна шарият ҳукмларига оид оятлар келтирилади:

5) Никоҳ ва талоқ масаласи. Исломдан илгариги даврда арабларнинг ҳаётларида никоҳ ва талоқ масалалари издан чиққан бўлиб, бир аёлнинг бир нечта эркакка турмушга чиқиши мумкин бўлган, ёки бир эркакнинг чегарасиз тарзда

аёлларни никоҳга олиши каби одатлар тарқалган бўлган. Қуръонда ушбу масалада ўша давр учун янгича қараш илгари сурилади. Талоқ масаласида ҳам ажрашган аёлнинг бошқа турмушга чиққунга қадар 4 ой идда сақлаши лозимлиги айtilган. Бунга кўра мерос масаласига ҳам ойдинлик киритилган. Чунки бунда боланинг ҳақиқий отаси ва кимнинг меросхўри эканлиги аниқланади.

б) Таомланиш бўйича қўйилган чегаралар. Ислом кириб келиши билан таомланишдаги тартиб-қоидалар ҳам белгиланган. Айрим ҳолларда араблар ҳалол нарсаларни ўзларига ҳаром қилиб олсалар, айримлар ҳаром нарсаларни ҳалол деб ҳисоблаганлар. Қуръонда бу борада аниқлик киритилиб, бир оятнинг ўзида ушбу масалага ойдинлик киритилган:

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخَنزِيرِ وَمَا أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ الْمَوْتُودَةُ
وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ

“Ўлимтик, қон, чўчка гўшти, Аллоҳдан ўзганинг номи айтиб сўйилган, бўғилиб ўлган ва йиртқич ҳайвон (қисман) еган (ҳайвонлар) сизларга ҳаром қилинди, илло шаръан сўйганингиз ҳалолдир, яна бут-санамларга атаб сўйилган ҳайвонлар (гўшти) (ҳаромдир)”. (Моида: 3).

5.5. Қуръонда ахлоқий тарбия масалалари ва диний таассубга муносабат

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръоннинг тарбиявий аҳамиятини атрофлича ёритиш, унинг диний ақидапарастликка қарши моҳияти ҳақида билим ва тасавурларни ҳосил қилиш.

Таянч иборалар: таассуб, ғулу, багрикенглик, ахлоқ, одоб.

Қуръонда тарбиявий аҳамиятга эга оятларни айнан ажратилмай назар солинса, унда унинг умумий тарзда ахлоқий тарбия масалаларига қаратилганини билиш мумкин. Агар ҳар қандай мавзуларга назар солинса, унда албатта таълим-тарбияга доир жиҳатлар бўлади.

Шу каби тарбия ва ахлоқ-одобга тааллуқли оятлар сони 1000 ортиқ бўлиб, баъзан қиссалар баёнида мавзуга доир ўғитлар берилса, баъзан тўғридан-тўғри мурожаат тарзида чиройли хулқларга даъват этилади. Қуръонда “илм” сўзи билан алоқадор 700дан ортиқ оятлар мавжуд бўлиб, жуда кўпчилик оятларда инсонлар ақл эгалари сифатида аталган ва кўп ўринларда кишилар тафаккур қилишга чақирилган.

Қуръонда ахлоқ-одобга турли услубларда чақирилади:

1. Аллоҳ томонидан амр ва мавъиза сифатида.

2. Ибрат ва намуна кўрсатган ҳолда чақириш.

3. Масал келтирган ҳолда чақириш.

1. Амр ва мавъиза сифатида Исро сураси 23–38-оятларни мисол келтириш мумкин. Ушбу ўринда кетма-кет тарзда ахлоқий тарбияга оид масалалар кўрилгани учун бунга эътибор қаратиш ўринли. 23-оятда Аллоҳдан ўзгага ибодат қилмаслик ва ота-онага яхшилик қилиш кетма-кет келади, кейинги оятларда уларга яхши сўз сўзлаш ва дуо қилишга чақирилади. Сўнг 26-оятдан қариндош-уруғларга, мискинларга, мусофирларга ҳақларини адо этишга буюрилади. Кейин эса, исрофгарлар танқид остига олинади. 29-оятда ортиқча исроф билан сахийлик қилиб юбориш ёки бахил бўлиш қораланади ҳамда ризқни Аллоҳ бериши зикр этилади. Сўнг гуноҳ ишлардан зино, одам ўлдириш, етимнинг молинейиш, тарозидан урмаслик қаттиқ гуноҳ эканлиги зикр этилади. Сўнг 36-оятда билмаган нарсасига қаттиқ туриб олмаслик, ер юзида кибрланиб юрмаслик уқтирилади. Анъом сураси 151–152-оятларида ҳам ушбу ахлоқий ўғитларнинг кўпчиликлари зикр этилган.

Шу каби “Албатта, Аллоҳ адолат ва яхшилик қилиш, қариндошларга эҳсон қилишга чақиради. Фақш, ёмон ишлар ва исёнкорликдан қайтаради ва сизларга эслатма олишингиз учун ваъз-насиҳатқилади” (Наҳл: 90) ояти ҳам мазкур услубга доир.

имкониятларга эга эканликлари белгиланган кўрсатмалардан оғиб кетмасликлари, ўзларича ҳалол наралардан тийилишлари мумкин эмасликлари, кийинишда ҳам ўзларича чегара қилиб, чиройлик кийимлардан ўзларини ман этишлари мумкин эмаслиги кўрсатилган. Бунга қуйидагиларни мисол қилиш мумкин:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْرَمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ
الْمُفْتَدِينَ

“Эй имон келтирганлар, Аллоҳ ҳалол қилган яхши нарсаларни ҳаром қилиб олманг. Ҳамда тажовуз қилманг”. (Моида: 87).

Аъроф сурасида кийинишда ортиқча тийилиш ва ейиш-ичишдан ортиқча қайтиш ва чегаралашдан қайтарилади.

يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ
الْمُسْرِفِينَ

“Эй одам боласи, масжид олдига чиққанингизда зеб-зийнатингизниолинг, енглар, ичинглар, исрофқилманглар. Аллоҳисрофгарларнисевмайди” (Аъроф: 31).

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ

“Айтинг, ким Аллоҳ бандаларига чиқарган зийнатлар ва покиза ризқларни ҳаром қилди... (Аъроф: 32).

يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمْ الْفُسْنِ وَلَا يُرِيدُ بِكُمْ الْعُسْرَ

“Аллоҳ сизларга енгилликни истар ва қийинликни истамас” (Бақара: 185).

Шу йўналишдаги оятлар ҳаётдан узилиш ва динни тор тушунишдан қайтаришга қаратилган оятлардир.

Бошқа дин вакиллари билан бағрикенглик билан муносабатда бўлиш ҳам Қуръонда зикр этилган:

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مِنَ فِي الْأَرْضِ كُلَّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرَهُ النَّاسَ حَتَّى يَكُونُوا

2. Ибрат ва намуна кўрсатган ҳолда чақириш услубига қуйидаги оят мисол бўла олади:

“Сизларга Расулуллоҳда Аллоҳдан (марҳамат) истаганлар ва охират кунда (марҳаматни) истаганлар учун гўзал намуна бордир...” (Аҳзоб: 21).

3. Масал келтирган ҳолда чақиришга мисол тарзида “Аллоҳнинг йўлида молларидан эҳсон қилганлар бамисоли худди бир уруғдан етти бошоқ ва ҳар бирида 100 дондан етиштиргани каби савобга эришадилар...” (Бақара: 261) оятини келтириш мумкин.

Шу каби Қуръонда турли услублар билан кишиларни гўзал хулқли бўлишга чақирилади.

Динда таассубга берилиш, чуқур кетиш масалалари. Ушбу масала Қуръонда ҳар томонлама муолажа қилинган мавзулардан саналади. Таассуб ва ғулуға кетишга далил мавжуд бўлмай, аксинча инсонлар охират кунини ҳақида огоҳлантирилган эканлар, дунёвий ҳаётдан, жамиятдан ажралмасликка даъват этиладилар. Шунга кўра, айрим ўринларда тўғридан-тўғри диний таассуб ва жиноятлар қораланса, айримларида мусулмон кишининг диний ҳаёти тартибга солинади. Биринчи қисмга, одам ўлдириб, Ер юзиде фасод-бузғунчилик ишларини қилиш қаттиқ қораланган оятларни мисол қилиб келтириш мумкин:

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا

“Кимки одамларни ноҳақ, ёки Ер юзиде бузғунчилик билан ўлдирса, худди у барча инсонларни ўлдирган кабидир. Агар ўлимдан сақласа, гўё барча одамларни ўлимдан сақлаган кабидир”. (Моиде: 32).

Иккинчи қисмда эса, кишиларнинг дунёвий ҳаётларидаги юриш-туришлари белгиланган. Яъни кишиларнинг динни тор йўналишда тушунмасдан, ҳаётлик чоғларида кенг

“Агар роббингиз хоҳласа эди, Ер юзидаги барча инсонлар ёппасига имон келтирган бўлур эдилар. Сиз улар мўмин бўлмагунларича ёмон кўрасизми” (Юнус: 99).

وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدٌ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ

“Агар Аллоҳ одамларнинг баъзиларини баъзилари билан даф этиб турмас экан, албатта, Аллоҳ номи кўп зикр қилинадиган (роҳибларда) узлатгоҳлар, (насронийларда) бутхоналар, (яхудийларда) ибодатхоналар ва (мусулмонларда) масжидлар вайрон қилинган бўлур эди. Албатта, Аллоҳ ўзига (диниға) ёрдам берадиганларға ёрдам берур. Шубҳасиз, Аллоҳ кучли ва қудратлидир” (Ҳаж: 40).

لَا يَتَّخِذُكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

“Дин тўғрисида сизлар билан урушмаган ва сизларни ўз юртингиздан (ҳайдаб) чиқармаган кимсаларға нисбатан яхшилик қилишингиз ва уларға адолатли бўлишингиздан Аллоҳ сизларни қайтармас. Албатта, Аллоҳ адолатли кишиларни севар” (Мумтаҳана: 8.)

Ушбу оятларда ғайридинларнинг ибодатхоналарига ҳам худди масжидлар каби эътибор қилиниб, эҳтиром қилиниши, яхшилик қилиш Қуръондаги бағрикенгликни кўрсатиб беради.

Қуръонда илм олишға тўғридан-тўғри даъват қилинади:

“Биладигаңлар билан билмайдиганлар тенг бўлурларми” ояти билан бирға коинот, инсоннинг яратилиши, тиббиётға оид оятларнинг Қуръонда зикр этилиши кейинги даврларда ислом оламида дунёвий илмлар мукамал эгалланишиға туртки бўлди.

Қуръон кўплаб мавзуларни қамраб олиб, юқорида асосий жиҳатлари ҳақида сўз юритилди.

Такрорлаш учун саволлар

1. Қуръон илмларидан қайсиларини биласиз
2. Қуръондаги ҳукмларни бекор қилиш қайси илмлари турига киради ва унинг таърифи қандай?
3. Оятларнинг нозил бўлиш сабаби илмининг аҳамияти нималардан иборат?
4. Қуръон қайси асосий мавзуларни қамраб олади?
5. Қуръоннинг тариявий аҳамиятини мисоллар билан ёритинг?
6. Динда чуқур таассубга берилишга Қуръонда қандай муносабат билдирилган?

Мустақил иш мавзулари

1. Қуръонда қиссаларнинг баён этилишидаги услуб.
2. Фирқа ва оқимларнинг Қуръондаги ақидавий масалалар талқин этишдаги услублари.
3. Қуръонда ахлоқий тарбия масалалари.

Қўшимча адабиётлар

1. Суютий. *Итқон фи улумил-Қуръон*. 2 жилдли. – Қоҳира: Дорул ҳадис, 2004.
2. Белл Р., Уотт У. М. *Коранистика*. Введение. – Москва-Санкт Петербург: Диля, 2005. -205 б.
3. Муҳаммад Бакр Исмоил. *Диросот фи улумил-Қуръон*. Shamelaе-book. 2007.
4. Муҳаммад Тоҳир Курдий. *Тарихул Қуръон*. Shamelaе-book. 2007.
5. Нёльдеке Т. *Қуръон тарихи*. / Араб тилига таржима ва изоҳлар муаллифи Ж. Томар. –Байрут: 2004. -841 б.
6. Обидов Р. *Қуръон ва тафсири илмлари*.-Т: Тошкент ислом университети, 2003. -468 б.

6-БОБ. ТАФСИР ИЛМИ ВА МОВАРОУННАҲР МУФАССИРЛАРИ

6.1. Тафсир ва таъвил.

Мавзунинг ўқув мақсади: Қуръоннинг шарҳи ва тафсири ҳақидаги қарашлар бўйича билим ва тасаввурларни ҳосил қилиш.

Таянч иборалар: тафсир, таъвил, шарҳ, изоҳ.

Тафсир сўзининг луғавий маъноси “изоҳ”, “шарҳ” дир. Арабларда илмий, фалсафий асарларга ёзилган шарҳлар ҳам тафсирлар деб аталган. Қуръонда ҳам “тафсир”–“шарҳ” мазмунида қўлланилган:

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا

“Улар сизга бирон мисол келтирсалар, албатта, Биз сизга ҳақ ва энг гўзал шарҳни келтириб қўйдик”.

Тафсирга берилган таърифларни умумлаштириб шундай дейиш мумкин: “тафсир араб тилини мукамал билган ҳолда Қуръон, ҳадис, саҳобий ва тобиийлар ривоятдан истифода этиб, инсон қудрати доирасида Қуръон оятларини шарҳлаш, изоҳлашдир”.

“Ал-Қомус ал-муҳит” асарида “фаср тафсир каби шарҳлаш ва беркинган нарсани кашф этиш маъносини билдиради”, дейилади. “Лисонул-араб” асарида эса: “Фасрнинг маъноси шарҳлаш, изоҳлаш бўлиб, тафсир ҳам шу каби маънони англатади, яна “фаср” нинг маъноси беркинган нарсани кашф этиш. “Тафсир” эса турли сўзлардан муродни кашф этишдир, дейилган. Абу Ҳаййон “Баҳрул-муҳит” асарида: “тафсир сўзи ялангочлаб бўшатиш, эркин қўйиш маъноларида ҳам ишлатилади. Бунда у кашф этиш маъносига қайтади”, деб шарҳ берган.

Ушбу сўзнинг истилоҳий маъноси ҳақида баъзи уламолар: “Тафсир илми бошқа илмлар каби чекланган қоидалар асосидаги илм эмас. Чунки у қоидалар, ёки бошқа илмларга ўхшаб қоидаларнинг амалиётида шаклланган ўзига хосликлар эмас. Тафсиғни Аллоҳ каломининг шарҳи, ёки Қуръоннинг сўзлари ва тушунчаларига шарҳ дейиш кифоя”, деганлар.

Яна баъзи уламолар “Тафсир жузъий масъалалар, қоидалар, ёки қоидалар амалиётида шаклланган хусусиятларга эга илмдир. Унга таъриф ҳам бор. Ушбу таърифда Қуръонни фаҳмлаш учун фойдаланиладиган луғат, сарф, наҳв, қироат ва бошқа бир нечта илмлар зикр этилади”, дейдилар.

Тафсир чекланган қоидалар асосидаги илм деган уламолар таърифларига назар солинса, уларни кўплаб таъриф айтганларини кўришимиз мумкин. Лекин ушбу таърифларнинг ҳаммаси тузилиш жиҳатидан ҳар хил бўлса ҳам маъно жиҳатидан бир мақсадга йўналади.

Суютий таърифлардан айримларини зикр этади: “Бу илм оятларнинг нозил бўлиш сабабларини, уларнинг кичик қиссаларини, маккий ва маданийлиги тартибларини, аниқ ва ўхшашларини, носих ва мансухларини, хос ва умумийларини, мутлақ ва чегараланганларини, мужмал ва муфассалларини, ҳалол ва ҳаромларини, ваъда ва ваъидларини, чақирганларини ва қайтарганларини, ибрат ва мисолларини ҳамда шунга ўхшашларни ўрганадиган илмдир”.

Заркаший: “Тафсир – бу Аллоҳнинг пайғамбари Муҳаммад (а.с.)га нозил қилган китобининг маънолари, ҳукмлари тушуниладиган илм. Бунда луғат илмидан, наҳв ва сарфдан, баён илмидан, фикҳ илми асосларидан, қироатлардан фойдаланилади ҳамда бу илм оятларнинг нозил бўлиш сабаблари ва носих, мансухларни билишга муҳтож”, деб таъриф берган.

Яна бошқа таърифга кўра, “Тафсир илми ислом илмларидан бири бўлиб, муфассир қудратича ҳукмларни истинбот қилишда Қуръон оятларини шарҳлашга ихтисослашади”.

“Таъвил” сўзи “авл” сўзидан олинган бўлиб, қайтиш маъносини ҳамда тафсир, шарҳлаш маъноларини билдиради:

فأما الذين في قلوبهم زيغ فيتبعون ما تشابه منه ابتغاء الفتنة وابتغاء تأويله وما يعلم تأويله إلا الله

“Аммо, дилларида оғиш бор кимсалар одамларни фитнага солиш ва ўз талқинига мувофиқ маънолар бериш учун унинг (Қуръоннинг) муташобих оятларига эргашадилар. Ҳолбуки ундай оятлар таъвилини (тафсирини) фақат Аллоҳнинг ўзигина билур”.

Шу каби таъвил сўзининг изоҳ, шарҳ маъноларида келган кўплаб оятлар мавжуд.

Уламолар тафсир ва таъвилни фарқлашда турлича фикрлар билдирдилар. Баъзи уламолар уларнинг иккиси бир хил маънони билдиради, десалар, бошқалари уларнинг орасини фарқлайдилар.

Имом Мотуридий: “Тафсир бу сўзнинг маъноси қатъий мана шу дейиш ва Аллоҳ ўша сўздан мана шуни назарда тутган деб, гувоҳлик беришдир. Агар бунга далили бўлса у ҳолда сўзи тўғри, агар ундай бўлмаса, унда фақат ўзининг раъйи билан тафсир қилган бўлади. Бу ман этилган. Таъвил эса, бирор сўзнинг тахминий маъносини қатъий деб айтмай ва Аллоҳнинг назарда тутгани мана шу, деб гувоҳлик бермай ўша маънони бошқа маъноларидан устун қилишдир”.

Абу Убайда: “Тафсир ва таъвил бир хил маънони билдиради”, деган. Бу фикр илгари ўтган тафсир олимларининг ораларида кенг тарқалган эди.

Роғиб Исфаҳоний “Тафсир таъвилдан кўра чуқурроқ маънони билдиради. Тафсир сўзлар учун кўп ишлатилса, таъвил маънолар учун кўпроқ ишлатилади, туш таъвили (таъбири) каби. Таъвил илоҳий китоблар учун ишлатилади. Тафсир эса илоҳий китоблар учун ҳам, ундан бошқалари

учун ҳам ишлатилади. Тафсир кўпинча алоҳида сўзларга ишлатилади. Таъвил эса, жумлаларга ишлатилади” .

Саълабий тафсир ва таъвил ҳақида шундай дейди: “Тафсир сўзнинг ҳақиқий ёки мажозий вазиятини баён этади. Худди “сирот” сўзи “ториқ(йўл)” деб тафсир қилинганидек. Таъвил эса сўзнинг ботинини шарҳлайди. Таъвил қайтиш, яъни нарсанинг аслига қайтиши маъносини англайди. Таъвил исталган нарсани ҳақиқатидан хабар бериш. Тафсир исталган нарсанинг далолатини хабар қилишдир” .

Бағавий: “Таъвил – бу оятнинг ўзидан олдинги ва кейингиларига мувофиқ ҳолда эҳтимолли (бўлиши мумкин бўлган) маънога ишлатиш бўлиб, истинботда Қуръон ва ҳадисга зид бўлиб қолмаслиги керак. Тафсир эса оятнинг нозил бўлиш сабаблари ва қиссалари ҳақида сўз юритишдир”, деган.

Яна бир қанча уламолар шундай таъриф берадилар: “Тафсир ривоят асосида бўлиб, таъвил эса билим асосидадир” .

Заҳабий у иккиси ҳақида шундай дейди: “Тафсирнинг маъноси кашф, баён этиш. Яъни Аллоҳнинг муродини кашф этиш. Бунда Расулидан келган хабарларга қараб ёки баъзи саҳобийлар хабарларига қараб шарҳланади. Чунки саҳобийлар ваҳий тушишига шоҳид бўлганлар, ўша вақтдаги ўраб турган воқеа-ҳодисаларни идрок этганлар ва Расулulloҳ (с.а.в.) билан учрашиб турганлар ҳамда улар Қуръоннинг маъноларини тушунишга қийналганларида унга мурожаат қилганлар. Таъвил бу сўзларнинг бирорта эҳтимолини бошқасидан устун қилишдир. Устун қилиш эса ижтиҳодга таянади. Бу эса сўзларнинг араб тилидаги маъноларини билишни, жойларига қараб ишлатишни, араб тили услубларини билган ҳолда маъноларини чиқаришни талаб этади” .

6.2. Муҳаммад (с.а.в.) ва саҳобийлар даврида тафсир. Дастлабки тафсир мактаблари

Мавзунинг ўқув мақсади: Тафсир илмининг дастлабки даври, унинг ривожланиш босқичларининг ўзига хос хусусиятлари ҳақида билим ва тасаввурларни шакллантириш.

Таянч иборалар: тафсир илмининг ривожланиш босқичлари, тафсир мактаблари. Макка тафсир мактаби, Мадина тафсир мактаби, Ироқ тафсир мактаби.

Тафсир илми бир неча босқичларни босиб ўтгани тадқиқотларда ўрганилган.

Илк ислом даврида тафсир илми ўзига хос жиҳатлар билан ажралиб турди. Бу ҳам бўлса, Қуръонга оид шарҳларнинг Муҳаммад (с.а.в.)нинг тушунтириш беришлари билангина кифояланилди. Бу давр ва саҳобийлар даври ҳақида Маҳмуд Хусайн Заҳабий ўз тадқиқотида “Муҳаммад (с.а.в.) ва саҳобийлар даврида тафсир” мавзуси остида бирлаштириб ёзган. Буни иккига ажратиб кўриб чиқиш ҳам мумкин. Биринчиси, Муҳаммад (с.а.в.)нинг ҳаётлик вақтларида саҳобийларнинг саволларига жавоб тарзда Қуръон оятлари ва сўзларига шарҳ беришлари. Бу ҳақда Ибн Халдун “Муқаддима” асарида шундай ёзади: “Набий (с.а.в.) саҳобийларга Қуръоннинг мужмалларни айтиб, носих ва мансухларини ажратиб, уларга ўргатар эдилар”. Иккинчиси, саҳобийларнинг Муҳаммад (с.а.в.) вафотларидан кейин ҳадислар, араб тили, оятнинг нозил бўлиш сабаблари, ўз билим имкониятлари ва ижтиҳодларига таяниб Қуръонга шарҳ бериш давлари.

Муҳаммад (с.а.в.) вафотларидан сўнг саҳобийлар Қуръон шарҳлашда манбаларга суянган ҳолда яна қўшимча равишда ўз ижтиҳодларини ҳам баён этганлар. Саҳобийлар бу даврда Қуръонни шарҳлашда тўрт асосий манбага суянганлар. Улар: Қуръон, Пайғамбар (с.а.в.) ҳадислари, саҳобийларнинг

ижтиҳодлари ва яҳудий ва насронийларнинг қадимги пайгамбарлар ҳақидаги қиссалари.

Саҳобийлар тафсир қилишда энг аввало, Қуръон ва ҳадисга мурожаат этганлар. Шу билан бирга, Қуръон ва ҳадисларда шарҳ мавжуд бўлмаса, ўзларининг ижтиҳодларига ҳам таянганлар. Масалан, Бақара сурасининг 266-ояти:

أَيُّدُ أَحَدِكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّجِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا
مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ
يُنَبِّئُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ

“Бирортангиз хурмо ва узумлари бор, остидан дарёлар оқиб турадиган, турли меваларга эга бўлиб, заиф болалари бор вақтида қаттиқ шамол туриб олов билан ёқиб юборишини хоҳлайдими? Аллоҳ шундай тарзда ўз аломатларини баён этур” оятини Умар ибн Хаттоб саҳобийлардан шарҳлаб беришларини сўрайди. Шунда Ибн Аббос қуйидагича шарҳлайди: Бир бой кишининг боғу бўстонлари бўлиб, у тоат-ибодатда машғул бўлади. Шунда шайтон келиб уни йўлдан оздиради, сўнг гуноҳ ишларни қилгани учун солиҳ амаллари гарқ бўлади.

Шундай қилиб, илк даврда Пайгамбар (с.а.в.) Қуръонни динга кирган арабларга ўргатганлар. Араблар умумий тарзда уни тушунганлар. Лекин уни янада тушунтириб бериш зарурати мавжуд бўлган. Умар ва Ибн Аббос каби саҳобийларнинг Қуръоннинг айрим сўзларини билмаганлари ва сўраб ўрганганлари ҳадис тўпламларида зикр этилган. Шу каби саҳобийлар тушунмаган ўринларини Пайгамбардан сўраб билганлар. Бу даврда Қуръон тўлиқ шарҳланмаган.

Пайгамбар вафотларидан кейин саҳобийлар у кишидан нақллари ҳамда ўз тажрибалари асосида айрим қўшимчалар билан тафсир илмини янада бойитдилар. Улар бунда араб тили, урф-одатлар, аҳликитобларнинг ривоятларини билишлари асосий ўрин тутди.

Саҳобийлар Қуръонда қисқартириб берилган қиссаларни яҳудий ва насронийларнинг исломни қабул қилган олимларидан сўраб, Қуръонга қилган шарҳларини бойитганлар. Уларнинг Қуръон нозил бўлаётган даврда яшаганлари учун уларнинг тафсирлари энг ишончли деб тан олинган. Уларнинг баъзилари Қуръонга берган шарҳлари билан шуҳрат қозондилар. Суютий ўзининг “Итқон” ида муфассир саҳобийларнинг исмларини келтирган, улар: Абу Бакр, Умар, Усмон, Али, Ибн Масъуд, Ибн Аббос, Убай ибн Каъб, Зайд ибн Собит, Абу Мусо Ашъарий, Абдуллоҳ ибн Зубайр.

Асосан, Али ибн Абу Толиб, Абдуллоҳ ибн Масъуд, Абдуллоҳ ибн Аббос, Убай ибн Каъблар саҳобийларнинг энг машҳур муфассирлари саналади.

Саҳобийлардан Ибн Аббос (ваф. 68/687) Макка мактабига, Убай ибн Каъб Мадина мактабига, Ибн Масъуд Ироқ мактабига асос солдилар. Улардан илм олган тобийларнинг аксарияти ўз мактаблари услубидан келиб чиққан ҳолда турлича тафсир қилдилар. Лекин улар орасидаги ихтилоф улардан кейинги вақтлардаги ихтилофларга нисбатан кўп эмас.

Кейинги даврда тобийлар ўз минтақаларидаги саҳобийлардан ўрганганларини нақл этишлари билан бирга ўз даврларида кўплаб араблардан бошқа халқларнинг исломга киришлари натижасида юзага келган масалаларга жавоб топиш мақсадида бу илмни кенгайтirdилар. Айтиб ўтиш лозимки, бу даврларда Қуръон тўлиқ тартибли тарзда шарҳланмаган, балки тарқоқ ҳолда оятларга шарҳ берганлар.

Тобийларнинг Қуръонга шарҳларини қабул қилишга муносабат турлича бўлган. Айримлар уларнинг сўзларини қабул қилиш керак деб ҳисобласалар, айримлар қабул қилишни маъқул кўрмаганлар. Бу борада Абу Ҳанифанинг сўзи ўринли: “Пайғамбардан келган сўзни эҳтиром билан қабул этдик, саҳобийлардан келган сўзларни танлаб оламиз, тобийларнинг сўзлари эса улар ҳам биз кабидирлар”. Шунга

кўра, тобиийларнинг тафсирдаги сўзларини қабул этиш кейинги давр олимлари учун мажбурий бўлмаган. Бироқ саҳобийларнинг ўзаро ва тобиийларнинг ўзаро бирор шарҳ бўйича бир хил фикрда бўлишлари кейинги давр олимлари наздида қабул этилган. Шу каби илк уламоларнинг шарҳларида бир-бирларига хилофликдан кўра турлилик кузатилади.

1) Макка тафсир мактаби:

Ибн Аббос асос солган Макка мактаби тафсир илмининг энг илгор мактаби ҳисобланади. Ибн Аббоснинг шогирдлари – Саид ибн Жубайр, Мужоҳид, Ато ибн Абу Рабоҳ, Икрима, Товус каби тобиийлар тафсир илми бўйича шухрат қозондилар.

Саид ибн Жубайр Асадий. Куняси – Абу Муҳаммад. У тафсир, ҳадис, фикҳ илмлари бўйича замонасининг етук олимларидан бўлиб, Ибн Аббос ва Ибн Умардан илм ўрганган. Қироатларни яхши билган. Лекин у билими кенглигига қарамай, ўз раъйи билан тафсир қилишни истамаган. 95/713 йилда 49 ёшида ўлдирилган.

Мужоҳид ибн Жабр. 21/642 йилда туғилган. Тобиийларнинг олимларидан, ўткир зеҳнлилиги билан машҳур бўлган. Мужоҳид Ибн Аббосдан энг кам ривоят қилган. У муҳаддислар наздида энг ишончли ровийлардан. Бухорий ва Шофеъий унинг Қуръонга қилган шарҳларига таянганлар. Лекин Мужоҳиднинг баъзи Қуръон оятларини эркин тафсир қилгани кейинчалик мўътазиллийлар тафсирлари учун йўл бўлиб қолди.

Ато ибн Абу Раббоҳ. 27/648 йилда туғилган. Маккадаги илм ва амалда ҳурмат-эътиборли олим. 200га яқин саҳобийлар билан суҳбатлашган. Ато ибн Абу Раббоҳ Ибн Аббосдан кўп ривоят қилмаган. 114/732 йил вафот этган.

Икрима. Абу Абдуллоҳ Икрима ибн Абдуллоҳ Барбарий Маданий. Ибн Аббос ва кўплаб олим саҳобийлардан таълим олган. Пайғамбар сийратларини энг яхши биладиган олим ҳисобланади. Лекин уламолар ундан қилинган ривоятнинг ишончлилигига турлича фикр билдирганлар. У 107/725 ҳ.й. да Мадинада вафот этган.

Товус. Абу Абдурахмон Товус ибн Кайсон. 50 саҳобий билан суҳбатлашган, кўпроқ Ибн Аббосдан ҳадис ривоят қилган. У ишончли ровий бўлиб, олти ҳадис китобларида унинг ривоятлари келтирилади. Ундан Қуръон шарҳланган ривоятлар кам етиб келган. Ундан кам тафсир етиб келгани ва фикҳ ҳақида кўп гапиргани сабабли, уни муфассир эмас, фақиҳ деювчи уламолар ҳам бор. 106/724 йил ҳажни адо этаётиб вафот этган.

Ушбу мактаб тафсир қилишда нақл ва ақлдан биргаликда истифода этишга асосланган мактаб саналади. Ибн Аббос муфассирлар наздида энг кўп мурожаат этиладиган олимдир. Шу билан бирга шогирдларидан Саид ибн Жубайр, Мужоҳид, Икрима шарҳлари ҳам тафсир асарларида кенг ўрин олган.

2) Мадина тафсир мактаби:

Мадинада кўп илмли саҳобийлар яшаган, уларнинг аксарияти фатҳ юришларида иштирок этган бўлса ҳам бошқа юртларга кўчиб кетмаган ва ўтроқ яшаб, шогирдлар етиштириш билан машғул бўлганлар. Бу мактаб Убай ибн Каъб раҳбарлигида ташкил топган. У Мадинадаги бошқа саҳобий муфассирлардан машҳурроқ бўлган ва Қуръонни шарҳлаш бўйича ундан ривоятлар келтирилган. Лекин тафсирга бағишланган асарларда унинг ривоятлари бошқа тафсир мактаблари устозларига нисбатан камлигига гувоҳ бўламиз. Лекин унинг шогирдлари ривоятлари ва шарҳлари тафсир асарларида кўпроқ истифода этилганини кўришимиз мумкин.

Убай ибн Каъб тафсир мактабига мансуб бир неча авлод шогирдлари Мадинада илмий фаолият юритишган. Улардан Зайд ибн Аслам, Абул Олия ва Муҳаммад ибн Каъб Қуразийларнинг Қуръонга қилинган шарҳлари бизгача етиб келган.

Зайд ибн Аслам. Абу Усома. Олти ҳадис китобларининг ишончли ровийларидан, фақиҳ, муфассир. 130/747 йил вафот этган.

Абул-Олия Рафиъ ибн Михрон ар-Риёҳий. Жоҳилия даврида ҳам яшаган, Пайгамбар (с.а.в.) вафотларидан икки йилдан кейин исломни қабул қилган. Али, Ибн Масъуд, Ибн Умар, Убай ибн Каъб ва бошқалардан ривоят қилган. Олти буюк муҳаддислар уни ишончли ровий деб тан олганлар. 90/709 йил вафот этган.

Муҳаммад ибн Каъб Қуразий. Куняси Абу Ҳамза. Али, Ибн Масъуд, Ибн Аббос ва бошқа саҳобийлардан ривоят қилган. Олти буюк муҳаддисларнинг ишончли ровийларидан, 108/726 йил вафот этган.

3) Ироқ тафсир мактаби:

Ироқ тафсир мактабига Абдуллоҳ ибн Масъуд асос солган. Ироқда фикҳ бўйича ижтиҳод ва раъй билан фикр юритиш кенг тус олган. Шу каби тафсир бўйича ҳам ижтиҳоддан фойдаланиш бошқа юртларга нисбатан кўпроқ бўлган. Алқама ибн Қайс, Масруқ, Омир Шаъбий, Ҳасан Басрий, Қатода ибн Даома каби машҳур олимлар айнан шу мактаб вакиллари ҳисобланади.

Алқама ибн Қайс Абу Шибл Куфий. Ибн Масъуднинг катта шогирдларидан. Олти ҳадис асарларининг ишончли ровийларидан. 61 ҳ.й.да вафот этган.

Масруқ. Ибн Масъуд, Убай ибн Каъб ва бошқалардан ривоят қилган. У Ибн Масъуднинг энг билимдон шогирдларидан. Олти буюк ҳадис асарларида унинг ривоятлари келтирилади. 63/682 йил вафот этган.

Омир Шаъбий. Абу Амр. Буюк тобийлардан, Куфа қозиси, фақиҳ. Қатор фанларни билган. Кўплаб саҳобийлар билан замондош бўлган. Умар, Али, Ибн Масъуд ва бошқалардан ривоят қилган. У “500 саҳоба билан суҳбатлашдим” деган. Олти ҳадис асарлари ишончли ровийларидан. Ўз раъйи билан тафсир қилишга журъат этмаган. 104/722 йилда вафот этган.

Абу Саид Ҳасан ибн Абу-л-Ҳасан Басрий тобийларнинг энг машҳур олимларидан, фақиҳ, ишончли ровий. Ҳасан ўз тафсирида Аллоҳ ва унинг сифатларини тафсирлашда салаф

уламолари йўлларига асосланади. Ақлга ҳуррият бериб юбормайди. Ҳасан ўз ақлини оят ва тафсирларни тушунишга ишлатади. 110/728 йилда вафот этган.

Абул-Хаттоб Қатода ибн Даома Басрада яшаган, тобийларнинг уламоларидан. Анас ибн Моликдан ва бир қанча тобийлардан ривоят қилган. У ўткир зеҳли бўлиб, араб шеърларини жуда яхши билган, тафсир қилишда ўз фикрини ҳам билдирган. 117/735 йил вафот этган.

Саҳобий ва тобийларнинг Қуръонга шарҳлари ҳадислар билан бир қаторда Мовароуннаҳр муфассирлари томонидан кенг истифода этилди. Абдуллоҳ ибн Аббос, Абдуллоҳ ибн Масъудларнинг шарҳ ва ривоятлари айниқса таяниладиган манба бўлди.

Тафсирнинг саҳобийлар даври II/VIII аср бошларида ниҳоясига етди. Улардан кейин тобий олимлар анъанавий тарзда Қуръоннинг ўзига, ҳадислар, саҳобийларнинг сўзларига ҳамда аҳли китобларнинг ривоятларига ҳамда ўз ижтиҳодларига таянганлар. Умуман, китоб шаклига келтириш давридан бошлаб ёзилган асарларда тобийларнинг шарҳлари кўпчиликти ташкил қилади. Яъни бу тортишув илк тобийлар даврига хос бўлиб, кейинги давр олимлари учун тобийларнинг сўзлари ҳам асосий манбага айланган.

Саҳобий ва тобийлар даврларида тафсир китоб шаклига келтирилмади. Тобийлардан кейин тафсирнинг китоб шаклига келтириш даврнинг бошланиши умавийлар ҳукмронлигининг (661–749) охири аббосийлар ҳалифалигининг (749–1258) бошига тўғри келади. Бу даврда тафсир ҳадислар таркибида ривоят қилиб борилди. Тўлиқ тафсир асарларининг ёзилиши эса, X асрга тўғри келади.

Тобийлардан кейинги даврда уларнинг ўзларидан олдинги авлодларнинг тафсирга сўзларини жамлаш ва нақл этишга асосланилди. Бу даврда ўз ўлкаларидаги тобийлардан

илм олишлари билан бошқа ўлкаларга ҳам сафар қилиб ўз билимларини оширишга ҳаракат қилганлар.

Бу даврга қадар тафсир ҳадис таркибида бир боб сифатида қайд этилди. Чунки илгари айтилганидек, қироатлар ҳам ривоят асосида авлоддан авлодга етказилган. Ровийлар зикр этилган ҳолларда уларнинг ишончилиги текширилиб, уларнинг ривоятлари истифода этилган. X аср бошидан тафсир илми ҳадисдан алоҳида ажралиб мустақил илм сифатида шаклланди.

Илк даврларда Қуръонга қилинган шарҳларнинг ҳақиқийлиги, софлигига эътибор қаратилган бўлса, кейинги даврларда ислом олимлари ҳар қандай шарҳларни жамлашга эътибор қаратдилар.

Ислом илмларининг жамланиши аввало Қуръонни китоб шаклига келтиришдан бошланган бўлса, кейинги даврларда исломга доир бошқа илмлар ҳам бу босқичга ўтди. VII асрда Қуръон китоб шаклига келтирилгач, суннани китоб шаклига келтириш аста-секинлик билан бошланди. Гарчи манбаларда баъзи саҳобийларнинг бир ёки бир нечта ҳадисларни ёзиб борганлари зикр этилган бўлса ҳам Пайғамбар (с.а.в.)нинг ўзларига мансуб ҳадисларнинг барчасини йиғиб, саҳиҳ ва носаҳиҳини ажратиб китоб таълиф этиш IX асрдан бошланди. Бундан илгари VIII асрда Пайғамбар (с.а.в.), саҳобий ва тобийларнинг сўзлари аралаш ҳолда жамланган тўпламлар яратиш босқичи босиб ўтилди. Бу борада Молик ибн Анасининг “Муваатто” асари, Абдуллоҳ ибн Муборак Марвазий (118/736–181/798)нинг “Китоб аз-зуҳд ва-р-рақоик” асарини зикр этиб ўтиш ўринли. Уларнинг тўпламларида Муҳаммад (с.а.в.) ҳадислари билан бирга, саҳобий ва тобийларнинг сўзлари ҳам жамланган. Тафсир ҳам бу даврларда ҳадислар, саҳобийлар ривоятлари таркибида, тўпламларда бир бўлим сифатида қайд этиб борилди.

Сўнг тафсир соҳаси такомиллашиб, йўналишлар бўлина бошланди, масалан: маъсур тафсир, раъй билан қилинган

тафсир, фикҳий тафсир, тасаввуфий тафсир, фирқа ва оқимлар тафсирлари каби.

Тафсир илмида муаммолар ҳам мавжуд. Бу асосан Қуръонга шарҳ берилган ривоятлар орасида ишончсиз, тўқилганларининг мавжудлигида кўринади. Саҳобийлардан кейинги даврларда Ибн Аббос ва Али ибн Абу Толиб, Ибн Масъудларга нисбат берилган кўпчилик ривоятларнинг тўқиб чиқарилгани олимлар томонидан қайд этилган. Ибн Аббосдан ривоят қилинган Қуръон шарҳлари тафсир асарларида жуда кўпчиликни ташкил қилишига қарамасдан саҳиҳ ва ишончлиларининг 100 дан ошмаслиги айтилган.

Тобийлар орасида Икрима ҳадис илми олимлари томонидан ишончлилиги шубҳа остида қолган бўлиб, бошқа машҳур муфассир тобийлар ишончли ровийлар сифатида тан олинган.

Табаъа тобийлар орасида Калбий, Муқотил ибн Сулаймон кабилар ривоят ва ровийлар ишончлилигини аниқловчи олимлар томонидан ҳадис ва унинг таркибида шаклланган Қуръон шарҳига оид ривоятларни тўқиб чиқарганлари қайд этилган.

Шу билан бирга айтиш лозимки, умуман саҳобийларга нисбат берилган ривоятлар илмий жиҳатдан ўз қадрига эга, улар орасида тафаккур ва ижтиҳод натижаси сифатида юзага келган мустаҳкам шарҳлар бор. Фақат уларнинг саҳобийларга нисбат берилиши тўқиб чиқарилган. Балки бу мусулмонларнинг тафсирга оид сўзларнинг қадрини ошириш учун уларни саҳобийларга нисбат берган ҳолда уларга эътибор қаратишга бўлган ҳаракатдан келиб чиққан дейиш мумкин.

Дастлабки давр хусусиятларидан яна бири бу – аҳли китобларнинг исломга киришлари натижасида тафсир илмига бегона нарсаларнинг аста-секин кириб қолишидир. Тобийларнинг шариат ҳукмларига алоқадор бўлмаган ҳолларда текширув ва танқидсиз нақлларни келтиришлари

натижасида яхудий ва насроний қиссалари тафсирда кенг истифода этила бошланган. Аҳли китоблардан исломни қабул қилган ва энг кўп ривоят қилган кишилар: Абдуллоҳ ибн Салом, Каъбул-Аҳбор, Ваҳб ибн Мунаббиҳ ва бошқалар.

Шундай қилиб, агар ҳозирги кунимизгача етиб келган дастлабки тафсир асарларидаги ишончсиз ривоятлар чиқариб ташланса, у ҳолда оятлар шарҳига оид Пайгамбар ва саҳобийлардан келган жуда кам нақлий шарҳлар қолиб, ижтиҳод ва раъйга асосланган шарҳлар кўпчилик қисмни ташкил қилиши маълум бўлади.

6.3. VIII–IX асрларда Мовароуннаҳрда тафсир илми.

Мавзунинг ўқув мақсади: Мовароуннаҳрда тафсир илмининг шаклланиши, унинг хусусиятлари, машҳур муфассирлар ҳақида билим ва тасаввурларни ҳосил қилиш.

Таянч иборалар: ҳадис тўпламлари, тафсир боблари, фазоилул Қуръон.

Мовароуннаҳрда тафсир илми ўзига хос ривожланиш хусусиятларига эга. Бу даврда тафсир илми ҳадис ва фикҳ илмлари каби тараққий этмаган эди. Гарчи ушбу даврга оид тафсир илми бўйича кам маълумот етиб келган бўлса-да, тафсир илмининг бошқа ислом ўлкаларидаги тараққиёт босқичларини тадқиқ этган ҳолда юртимиз олимлари томонидан яратилган ҳозирги кунимизгача етиб келган асарлар орқали тасаввур ҳосил қилиш мумкин.

Бу даврда раъй билан тафсир қилиш муфассирнинг фикри Қуръон, суннатга, саҳобийларнинг сўзларига хилоф бўлмаган ҳолда амалга оширилган. Қуръон ва суннат, саҳобийлар сўзлари бўлмиш мўътабар манбаларга хилоф равишда раъй (ижтиҳод, фикр) билан шарҳлашга барча давр олимлари қарши бўлганлар. Чунки бунда маълум бир гуруҳлар, оқимлар

Қуръон оятларининг шарҳини ўз ғояларига мослаштиришга ҳаракат қилишлари мумкин.

Мовароуннаҳр тафсир илми тарихи ҳадис илмининг кириб келиши билан боғлиқ. Чунки Муҳаммад (с.а.в.) ва саҳобийларнинг Қуръонга шарҳлари ҳадислар таркибида жамланган. Илгари зикр этганимиздек, Умар ибн Хаттоб буйруғига кўра араблар Марвгача етиб келиб, шу ерда 70 йил қолиб кетишади ва ўзлари ўрганган илмлардан ҳадисларни маҳаллий халққа ўргатадилар. Сўнг Марвда ривоят қилинган ҳадислар Самарқанд, Бухоро каби шаҳарларга кириб келади. Мовароуннаҳрда Самарқанд ҳадис илми маркази, Бухоро эса фикҳ илми марказига айланади.

Самарқанд бошқа Мовароуннаҳр шаҳарларидан фарқли равишда бир нечта муфассирларни етиштириб чиқариши ҳамда калом илмининг ҳам марказига айланганини ёритиш ҳали тадқиқотчилар олдида турган муҳим вазифалардан.

Тахмин қилиш мумкинки, ҳадис илми ривожлангандан сўнг тафсирга доир маълумотлар ҳам унинг таркибида ривоят тарзида ҳадис маркази бўлмиш Самарқандда тарқалган. Шунинг учун бўлса керак ҳар томонлама ривоятлар кенг тарқалган Самарқандда ривоятларни жамлаб, тафсирга доирларини саралаб чиқиш биринчи бўлиб амалга оширилган.

Бу даврдаги тафсир илми тарихи жуда кам ўрганилган. Бу манбаларнинг етишмаслиги билан изоҳланади. Бу даврга мансуб баъзи олимлар ҳақида биографик манбаларда “тафсир асарини ёзган” дейилса-да, уларнинг тафсирдаги услублари ҳақида алоҳида тўхталиб ўтилмаган. Лекин Мовароуннаҳр ва Хуросонда фаолият кўрсатган олимларнинг бизгача етиб келган асарларида тафсирга доир фикрлари қисман мавжуд бўлганига кўра, бу ҳақда сўз юритиш мумкин.

VIII асрда тобиийлардан таълим олган Абдуллоҳ ибн Муборак Марвазийнинг тафсир соҳасидаги фаолиятини таъкидлаб ўтиш ўринли. У Ўрта Осиёда ўтган илк муҳаддис, муфассирлардан саналади. У Марвда яшаб ижод этган, отаси турк, онаси хоразмлик эди. У ёшлик даврида Имом Аъзам Абу

Ҳанифага шогирд бўлди. Шунингдек, тобийлардан Рабиъ ибн Анас ибн Зиёд Бакрий унга таълим берган. У шеърлар ҳам битиб, одоб-ахлоқ, инсонийлик нафосатини улуғлаган. У тафсир соҳасида ҳам фаолият олиб борган. Унинг “Китоб аз-зуҳд ва-р-рақоик” китоби илм аҳли орасида машҳур китоблардан саналади. У биринчилардан бўлиб ҳадисларни китоб шаклига келтирган олимдир. Унинг юртимизда ҳадис илми ривожига қўшган ҳиссаси юқори. Шунингдек, унинг “Тафсир” асари ёзганлиги ҳақида баъзи манбаларда зикр этилган. Лекин унинг тафсири бизнинг давримизгача етиб келмаган. Лекин “Китоб аз-зуҳд ва-р-рақоик”, “ал-Бирр ва-с-сила” асарларидаги ҳадислар орасида баъзи Қуръон оятларига берилган шарҳларни кузатиш мумкин. У ўз асарларида оятлар шарҳига оид ҳадислар билан бир қаторда, саҳобий ва тобийларнинг ҳам шарҳларини келтиради. Унинг бу нақллари кейинги давр олимлари асарларида истифода этилди. Тафсирга оид ривоятларидан қуйидагиларни мисол қилиб келтириш мумкин:

وَإِخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ

“Уларга хорлик қанотини паст тут” оятига оид Ҳишом ибн Урваннинг отасидан ривоят қилган шарҳини келтиради: “Улар хоҳлаган нарсаларини ман этмагин ёки қилмай қолмагин”. “Ал-Бирр ва-с-сила” асарида 10дан ортиқ оятларга шарҳлар ривоят қилинган.

Юртимиздаги бу давр олимларидан Аҳмад ибн Ҳафс Абу Ҳафс Кабир Бухорий (150/768–216/832) бўлиб, Мовароуннаҳрда 2-ҳижрий асрдан ҳанафий мазҳабини тарқатган. У Абу Ҳанифанинг шогирди Муҳаммад ибн Ҳасан аш-Шайбонийдан таҳсил олган. Бухорода биринчилардан бўлиб ҳанафий мазҳабини тарқатиб, кўплаб шогирдлар етиштирган. Лекин унинг тафсир соҳасидаги асарлари бизгача етиб келмаган.

Улардан кейинги даврда муфассирлар сифатида зикр этилган Имом Доримий (798–869), Имом Бухорий (810–870)

ва Ҳаким Термизий (820–905)ларнинг тафсир борасидаги фаолияти муҳим аҳамиятга эга. Уларнинг илмий меросида тафсир асарлари зикр этилиб, давримизгача етиб келмагани айтилади. Бу алломаларнинг сақланиб қолган асарларидаги тафсир илмига оид ривоят ва маълумотларини таҳлил этиш уларнинг тафсиршуносликда тутган ўрнини кўрсатиб беради.

Муҳаммад ибн Исмоил Бухорийнинг “ал-Жомеъ ас-саҳиҳ” ҳадис тўпламида тафсирга оид боблар келтирилиб, уларда баъзи бир сураларнинг шарҳлари Муҳаммад (с.а.в.) дан ривоят қилинган ҳолда келтирилган. Асарда “ат-Тафсир” номли алоҳида китоб (боб) келтирилган, ундаги боблар Қуръондаги суралар тартибига биноан тартибланган бўлиб, оятлар шарҳи ёритилган ҳадислар берилган. Унда Қуръондаги 400 га яқин оятга шарҳ берилган, шунингдек, ҳадислардан ташқари, саҳобий ва тобийларнинг Қуръонга шарҳлари ҳам киритилган. Баъзи сураларнинг шарҳига кўпроқ, баъзисига камроқ ҳадислар берилган. Ҳадислар орасида оятнинг нозил бўлиш сабаблари ҳақидаги ривоятлар ҳам кўпчиликни ташкил этади. Бухорий фақат саҳиҳ ривоятларни жамлагани учун асарида Қуръоннинг ҳамма оятларига ҳам шарҳлар бермаган. Асарга саҳобий ва тобий муфассирлардан Ибн Аббос, Анас ибн Молик, Оиша бинт Абу Бакр, Абдуллоҳ ибн Умар, Мужоҳид, Икрима, Саид ибн Жубайрлар томонидан қилинган шарҳлар киритилгани эътиборга молик. Бухорий муфассирлар сингари саҳобий ва тобийларнинг сўзларидан келтирганда ривоят қилувчилар силсилаларини зикр этмайди. Маълумки, муфассирлар саҳобий ва тобийларнинг сўзларини келтирганларида ҳар доим ҳам силсилани зикр этмаганлар, тўғридан-тўғри сўз эгасига мурожаат этилган ҳолатлар ҳам учрайди.

Бухорий муҳаддис сифатида Доримий ва Абу Исо Термизийдан фарқли равишда оятларни шарҳлашда саҳобий ва тобийларнинг сўзларидан ва ўз билимларидан ҳам фойдалангани сабабли уни Мовароуннаҳр тафсиршунослигига тамал тошини қўйган аллома дейиш мумкин.

Ҳақим Термизий ҳам моҳир муфассирлардан саналган. Унинг сақланиб қолган асарлари орасида баъзи бир оятларга берилган шарҳларни кўриш мумкин. Жумладан, унинг “Таҳсил назоир ал-Қуръон” асарида Қуръондаги “ҳидоят”, “куфр”, “ширк”, “ҳикмат”, “ислом”, “имон”, “шукр”, “ҳақ” каби 80 та сўзга шарҳ берилган. Унда Қуръон сўзлари маъноларини тасаввуфий шарҳлашга эътибор берилган. Асарда Термизий Қуръонда кўп учрайдиган сўзларнинг асосий маъносидан ва унга алоқадор маъноларга кўчиши мумкинлигини зикр этади.

Жуюший ўз тадқиқотида Ҳақим Термизийнинг тафсирдаги услуби уч йўналишда намоён бўлишини зикр этган: 1. Оятларни фаҳмлашда зоҳирий йўналиш бўлиб, бу барча муфассирларнинг тафсирдаги услублари ҳисобланади. 2. Тасаввуфий йўналиш, яъни Қуръоннинг зоҳирий ва ботиний маънолари бор ҳисобловчи йўналиш. 3. Араб ҳарфларидан ишора олиш. Яъни у Аллоҳнинг исми ва сифатлари илмининг асли ҳарфлардир деб қараши.

Ҳақим Термизийнинг ҳадисларни тасаввуфий шарҳлашга оид “Наводир ал-усул” асари одоб-ахлоқ, имон масалаларига бағишланади. У 291 бобдан иборат бўлиб, турли мавзуларга бўлинган. Шу билан бирга асарда Қуръон оятларининг шарҳлари ҳам мавжуд. Эътиборли жиҳати шундан иборатки, асарнинг барча бобларидаги ҳадисларнинг мазмуни Қуръон оятларидан фойдаланилиб кенгроқ ёритишга ҳаракат қилинган. Унинг шарҳлаш услубида нақлга таяниб тафсир қилишдан кўра, оятларни тасаввуфий шарҳлаш, маъноларининг ботинига кўпроқ эътибор бериш кучли эканлигини кузатиш мумкин. Масалан, “Васвасанинг имонни тўсиши” ҳақидаги бобда шундай шарҳ берилади:

حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ

“У (Аллоҳ) сизларга имонни суюкли қилди ва уни қалбларингизда зийнатлади” оятидаги қалбни “Қалб бу бир парча ботиний ва бир парча зоҳирий нарсадир. Уни “фуад” ҳам дейилади. Унда икки кўз ва қулоқ бор. Қалбни Аллоҳ ўзи бурувчидир”.

Шунингдек, “Илм ал-авлиё” асарида Қуръондаги “ҳикма” сўзига бошқа муфассирлар каби “ҳадис” деб шарҳ бермай, қуйидаги шарҳни беради:

وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ

“Уларга Китоб (Қуръон) ва ҳикматни ўргатадиган... ” оятидаги “ал-китоб” Қуръоннинг зоҳири, “ал-ҳикма” эса, унинг ботини, яъни яширин маънолари деб шарҳлайди.

Ҳақим Термизийнинг тафсирдаги услубини гарчи тафсири бўлмаса-да, унинг бизгача етиб келган асарларидаги Қуръонга берилган шарҳлар орқали аниқлаш мумкин. Унинг кўпинча оят шарҳларига оид ривоятларни келтирмай, Қуръонни тасаввуфий шарҳлашга, эътибор қаратишига кўра, уни Мовароуннахрда Қуръонни ўзига хос тасаввуфий шарҳлаш йўналишини бошлаб берган олим дейиш мумкин.

Имом Доримий ҳам тафсиршуносликда ўзига хос ўринни эгаллайди. Унинг “Сунан” асарида “Ҳазоил ал-Қуръон” номли китоб (боб) бўлиб, у 35 кичик бобдан ташкил топган. Унда тафсир илмига алоқадор бўлган ривоятлар, баъзи сура ва оятларнинг фазилатлари ҳақидаги маълумотлар жамланган. Жумладан, биргина “қинтор” сўзининг маъноси бўйича бир нечта ривоятларни келтирган. У ривоятларни Муҳаммад (с.а.в.) ёки саҳобийлардан санадлар билан келтиради. Бу эса олим илмий услубининг пухталигини кўрсатади.

Абу Исо Термизий ҳам ўзининг “ал-Жомеъ ас-саҳиҳ” асарида “Китоб фазоил ал-Қуръон”, “Китоб ал-қироот” ва “Китоб тафсир ал-Қуръон” номли мавзуларни келтириб, унда тафсирга алоқадор ривоятларни баён қилган. Айниқса, асарнинг “Китоб тафсир ал-Қуръон” бобида Қуръоннинг барча суралари анъанавий тартибда “Фотиҳа (I)” сурасидан “ан-Нос(114)” сурасигача берилган ва уларнинг фазилатлари ҳақида Пайғамбар (с.а.в.) ҳадисларидан келтирилган. Асар “Ўз раъйи билан тафсир қилувчи киши ҳақида ҳадислар” боби билан бошланади. Унда “Кимки ўз раъйи билан Қуръонни шарҳласа, демак хато қилибди” ҳадиси каби раъй билан

шарҳлашдан қайтарувчи, сўнгра сураларнинг фазилати ҳақидаги ҳадисларни келтирилади. Эътиборли жиҳати асарда “ан-Набаъ”, “ан-Нозиот”, “Хумаза”, “Одиёт”, “Фил”, “Аср” каби сураларнинг фазилатлари ҳақидаги ҳадислар берилмаган.

Абу Исо Термизий тафсир қилишнинг ўта масъулиятли эканини таъкидлагани боис “Тафсир ал-Қуръон” бобида ўз ижтиҳоди билан тафсир қилишнинг мумкин эмаслиги ҳақидаги ҳадисларни биринчи бўлиб келтиради.

Демак, IX асрда тафсир илми бошқа мусулмон мамлакатларидаги каби Мовароуннаҳрда ҳам асосан ривоятга асосланган тарзда бўлиб, унинг ҳадис таркибидан алоҳида ажралиб чиқиб, мустақил илмга айланишининг бошланиш даври бўлган. Бу даврда Имом Бухорийнинг бошқа муҳаддислардан фарқли равишда саҳобий ва тобийларнинг шарҳларини келтириши унинг ўзига хос хусусиятини кўрсатади.

6.4. X асрда Мовароуннаҳрда тафсир илмининг тараққиёти.

Мавзунинг ўқув мақсади: X асрда яшаб ижод этган мовароуннаҳрлик машҳур муфассирлар ва уларнинг тафсирдаги услублари, бу илм ривождаги ўринлари ҳақида билим ва тасаввурларни ҳосил қилиш

Таянч иборалар: Абу Лайс тафсири, Мотуридий тафсири.

Бу даврда Мовароуннаҳрда тафсир илми тараққий этди. Илгари ҳадислар таркибида бир боб сифатида зикр этиб борилган Қуръонга шарҳлар замон талабларига тўлиқ жавоб бермай қўйди. Мовароуннаҳр муфассирларининг (бошқа ўлкалар олимларининг ҳам) тафсир асарларининг кириш қисмида араб тилини билмаган, оятнинг нозил бўлиш сабаблари, ҳадисларни билмаган кишиларнинг Қуръон ояти ҳақида фақат ўз фикрларидан келиб чиқиб шарҳлашлари мумкин эмаслигини уқтиришларига кўра, оятларнинг бузиб

шарҳланиши авж олган, ҳар бир фикр эгаси ўз томонига шарҳларни оғдиришга ҳаракат қилган. Абу-л-Лайсининг “ҳеч ким араб тилини, оятнинг нозил бўлиш сабабларини билмай тафсир қилиши мумкин эмас”, деган фикри бу даврда ҳанафий мазҳаби олимларнинг тафсир қилишга ўта эҳтиёткорона ёндашганлигини билдиради. Умуман, бу даврда Мовароуннаҳр ва Хуросон ўлкаларида тафсирларнинг ёзилиши асосан икки сабабга кўра амалга ошди.

1. Мовароуннаҳрда турли оқимларнинг Қуръоннинг ҳар хил жойларидан ўзларининг ақидаларига мос келувчи оятларни далиллашлари натижасида Қуръоннинг бошидан охиригача шарҳлаш зарурати.

2. Қуръон тафсирига оид ҳадислар, саҳобийлар ривоятлари, шарҳларни бир жойда жамлаш.

Бу иккиси бир-бирига боғлиқ сабаблар, чунки оятларни бузиб талқин этилиши оятнинг ҳақиқатда маъноси нима бўлиши лозимлигини келтириб чиқаради. Шунинг учун муфассирлар манбаларга асосланиб шарҳлашга эҳтиёж сездилар. Бу даврда бир нечта муфассир алломалар фаолият кўрсатган бўлиб, уларнинг асарлари бизгача етиб келган. Ҳар бир муфассирнинг бу борадаги турлича услублари албатта диққатга сазовор.

Қуръонни тўлиқ шарҳлаш даврига мансуб бизгача етиб келган илк манбалар сифатида – Табарий, Имом Мотуридий ва Абу Лайс Самарқандийларнинг тафсирларини зикр этиб ўтиш ўринли.

Бу давр муаллифлари ўз шарҳларида мўътабар манбалар – Муҳаммад (с.а.в.), саҳобий ва тобийлар ривоятларидан кўп истифода этдилар, уларнинг ривоятларини силсилалари билан зикр этдилар. Бу турдаги тафсир асарлари “маъсур тафсирлар” деб аталади. Заҳабий ўзининг “ат-Тафсир ва-л-муфассирун” асарида шу туркумга мансуб бўлган асосий 8 та тафсир асарларини келтириб ўтади. Лекин у Мотуридийнинг “Таъвилот аҳлис-сунна” асарини тадқиқотида умуман зикр этмайди. Аслида ушбу тафсир асари нақл ва раъйдан истифода

этиб яратилган. Уни маъсур тафсирлар ёки раъй-ижтиҳод билан яратилган тафсирлар туркумига киритиши мумкин эди.

Улардан кейинги даврларда тафсир мўътабар манбаларга асосланиш чегарасидан чиқиб кетмаган ҳолда ривоят қилувчилар силсилаларини қисқартириб яратила бошланди. Муфассирлар ўзларидан илгари ўтган олимларнинг сўзларини айтган кишиларнинг исмларини зикр этмасдан келтирдилар. Шу тариқа тафсирларга турли ривоятлар кириб, саҳиҳ ривоятларнинг иллатли ривоятлар билан аралашш ҳоллари юзага келди.

Лугат, наҳв, сарф илмларининг китоб ҳолига келтирилиши натижасида Қуръонни шарҳлаш ҳам кенгая бошлади. Фикҳ ва каломга оид масалалар ихтилофларни келтириб чиқарди. Аббосийлар даврида исломий фирқалар мутаассибликка берилиб, кишиларни ўз ақидаларига чақира бошладилар. Айнан шу вақтда нақлий тафсирнинг ўрнини ақлий тафсир эгаллай бошлади. Лекин оятларнинг нозил бўлиш сабабларига алоқадор ривоятлар мўътабар манбалардан олинишда давом этди.

Абу Лайс Самарқандий (911–985)нинг тафсири ва Абу Мансур Мотуридий (870–944)нинг “Китоб таъвилот аҳли ас-сунна” асари Мовароуннаҳрда ёзилган тўлиқ китоб ҳолатидаги илк асарлардан саналади. Мотуридий ақидавий масалаларни ечишда Қуръон бош манба бўлиб хизмат қилгани учун ҳам ундан кенг истифода этган.

Мотуридий тафсир ёзишда турли оқим ва фирқаларга раддиялар беришга кўпроқ асосланган бўлса, Абу Лайс кўпроқ мўътабар манбаларга суянишга ҳаракат қилган, баъзи ўринларда диний-сиёсий оқимларга раддиялар ҳам беради. Мотуридий тафсир соҳасида ўзига хос янгича ёндашувни киритган. У ақидавий масалалар кенг шарҳланган ягона тафсир асарининг муаллифи ҳисобланади. Шу каби у бу оятларни таҳлил этиш орқали шарҳлаш услубига таянгани билан ажралиб туради. Ҳозирда мазкур асар 10 жилдда Миср Араб Республикасида чоп этилган.

Бунга туртки бўлган асосий сабаб ақидавий фирқа ва оқимларнинг Қуръонни далил қилишларида суистеъмол қилишлари бўлган. Чунки унинг тафсири ақидавий масалаларни кенгроқ шарҳлашга, оқимларни номманом келтириб уларнинг тушунчаларига раддия беришга қаратилади. Унинг тафсирини ўқиган кишида Имом Мотуридий ақидавий масалалар шарҳларини жамлашга аҳамият бергандек кўринади.

Абу Лайс Самарқандий эса, ўз асарида Қуръон илмларини жамлагани билан ҳам ажралиб туради. Чунки унда қироатлар, сабабун-нузул, тафсир бўйича ҳадис ва ривоятлар, носих ва мансух ҳолатларига ўз давридаги муфассирларга нисбатан кенгроқ мурожаат этилиб, кейинги даврлар учун муҳим манба бўлишига сабаб бўлган. Айниқса, қироатлар бўйича етук олимлиги тафсирида яққол намоён бўлади.

Ульрих Рудольф ушбу давр муфассирлари сифатида Абу-Қосим Каъбий (ваф. 319/931), Муҳаммад ибн Масъуд Аёший (ваф. 320/932)ларни кўрсатиб, Абу Лайснинг тафсири ҳақида шундай дейди: “Маълумки, Абу Лайс ислом таълимоти масалаларига гоят консерватив ёндашган. Шу боис, унинг асари Шарқнинг илк ҳанафий тафсирларини ўрганишда, айниқса, катта самаралар бериши мумкин”.

Юқорида зикр этилган муҳаддис алломаларнинг тафсирдаги услубларидан фарқли равишда Мотуридий ва Самарқандийлар илк бора Қуръонни бошидан охиригача шарҳлаганлар.

Кейинги даврда Қуръонни шарҳлашда раъй-ижтиҳодни ишлатиш кенг тус ола бошлади. Абу Ҳафс Насафий, Алоуддин Самарқандийларнинг ўз раъй ва ижтиҳодларини қўллаган ҳолда шарҳ ёзганлари бунга мисол бўла олади. Бу даврда нафақат Мовароуннаҳрда балки бошқа ўлкаларда ҳам раъйга асосланиб тафсир асарлари ёзила бошланган эди.

Мовароуннаҳрда тафсир илми бошқа ислом ўлкаларида каби ривожланди ҳамда Қуръонни шарҳлашда турлилик кузатилади. Бу ўз навбатида Қуръонни тушуниш ва шарҳлаш бўйича маъсур тафсир, раъй билан тафсир қилиш,

ақидавий йўналишда шарҳлаш, тасаввуфий йўналишда шарҳлаш, луғавий шарҳлаш бўйича мукамал мактаблар шаклланишини кўрсатади.

6.5. XI-XII асрларда Мовароуннаҳрда тафсир илми.

Мавзунинг ўқув мақсади: XI-XII асрларда Мовароуннаҳрда Қуръонни шарҳлашдаги хусусиятлар, раъй ва ижтиҳоднинг фойдаланилиши, мфассирарнинг услублари ҳақида билим ва тасаввурларни ҳосил қилиш.

Таянч иборалар: раъй, ижтиҳод, ножоиз раъй, фирқа ва оқимлартафсирлари.

XI-XII асрларда Қуръонни шарҳлашда раъй-ижтиҳодни ишлатиш кенг тус ола бошлади. Илгариги даврдан фарқли равишда оятларни шарҳлашда олимлар қатор ривоятларни келтирмай, балки айрим ҳоллардагина уларни келтира бошладилар. Бундан албатта, Қуръонни шарҳлашда бутунлай ривоятлардан истифода этилмай қолди, деган фикр келиб чиқмайди. Олимлар илгари зикр этилган ривоятларни қайтармай, оят шарҳини ривоятлар мазмунига зид бўлмаган, балки мувофиқ келадиган тарзда ўз сўзлари билан шарҳлашга ўтдилар. Улар тафсир борасида олдинги асрда ёзилган Имом Мотуридийнинг “Таъвилот аҳли-с-сунна” асарини шарҳлашга эътибор қаратишларига кўра, ақидавий масалалар бўйича ихтилофлар кўпайган кўринади. Шунинг учун олимлар ақидага оид оятларни талқин этишда мустаҳкам ақидавий тизим бўлмиш мотуридийлик ақидасига таянганлар.

XI асрда Абу-л-Муъийн Маймун ибн Муҳаммад Насафий (459-508/1067-1114)ни алоҳида таъкидлаб ўтиш жоиз. Унинг Имом Мотуридий таълимотини ривожлантиришдаги ҳиссаси улкан. У Қуръондаги ақидавий оятларнинг чуқур мазмунини тушунган ва талқин этган. Бу борада Алоуддин Самарқандий ҳам тафсирга бағишланган асарининг кириш қисмида сўз юритиб, Имом

Мотуридий тафсирини ўзидан илгари устози Абу-л-Муъийн Насафий шарҳлаганини зикр этади: “Бу китобни усул ва фуруъ илмларида ўз замонасида тенги йўқ Абу-л-Муъийн Насафий шарҳлаб бериб, лойиқ ўринларда қийин сўзларни тушунтириб, мутлақларини ажратиб берган...” (Алоуддин Самарқандий. Ат-Таъвилот ал-мотуридия фи баён усул аҳлис-сунна ва усул ат-тавҳид”. – Қўлёзма. ЎзР ФАШИ Қўлёзмалар фонди № 3249. – В. 1в.). Демак, ақидавий масалаларни шарҳлаш жараёнида Насафий Мотуридий услубига таянган ҳолда Қуръонни шарҳлаган. Яна шуни айтиб ўтиш жоизки, бу маълумот Насафийнинг Қуръонни тўлиқ шарҳламагани, балки тушунтириш қийин ўринларга эътибор берганини кўрсатади.

Абу-л-Муъийн Насафийдан кейин – XII асрда Абу Ҳафс Умар ибн Муҳаммад Насафий (ваф. 537/1143), Алоуддин Муҳаммад ибн Аҳмад ибн Абу Аҳмад Самарқандийлар (ваф. 538/1144) Имом Мотуридий тафсирига шарҳлар битиб тафсир асарлари ёзганлар. Бу даврда нафақат Мовароуннаҳрда, балки бошқа ўлкаларда ҳам раъйга асосланиб тафсир асарлари ёзила бошланган эди.

Алоуддин Самарқандийнинг “Шарҳ таъвилот ал-Қуръон” номи билан танилган “Ат-Таъвилот ал-мотуридия фи баён усул аҳлис-сунна ва усул ат-тавҳид” асари бу давр тафсир тарихини ўрганишда муҳим аҳамият касб этувчи асарлардан ҳисобланади. У ўз устози Насафий йўлидан бориб, Мотуридийнинг тафсирини шарҳлашга катта эътибор қаратди. Тафсирида Мотуридийнинг сўзларини шарҳлаши билан бир қаторда ўз фикрларини ҳам баён этган. Абу-л-Қосим Маҳмуд Замахшарий (1075–1144) ҳам тафсир тарихида алоҳида ўрин тутди. У тафсир қилишда луғавий жиҳатга эътибор берди ва унинг Қуръонни балоғий шарҳлашдаги ўрни такрорланмас бўлди.

Улардан кейинги даврда Абу-л-Баракот Абдуллоҳ ибн Аҳмад ибн Муҳаммад Насафий (ваф. 710/1311) тафсир соҳасида фаолият олиб борди. У ўз даврида ақида, фикҳ, ҳадис, луғат соҳалари бўйича етук олим сифатида шухрат қозонган.

Тафсирда бошқа муфассирлар каби ҳадисдан, саҳобий ва тобиийлар фикрлари билан бир қаторда ўзидан олдин ўтган муфассирлардан Абу Мансур Мотуридийнинг “Таъвилот аҳли-с-сунна”, Маҳмуд Замахшарийнинг “ал-Кашшоф”, Алоуддин Самарқандийнинг “Шарҳ ат-таъвилот” асарларидан истифода этган. Асар раъйга оид тафсир бўлиб, унда лугат имкониятларидан келиб чиққан ҳолда Қуръон сўзларининг маъноларини очиб беришга ҳаракат қилган.

Бу даврда раъй билан тафсир қилиш муфассирнинг фикри Қуръон, суннатга, саҳобийларнинг сўзларига хилоф бўлмаган ҳолда амалга оширилган. Қуръон ва суннат, саҳобийлар сўзлари бўлмиш мўътабар манбаларга хилоф равишда раъй (ижтиҳод, фикр) билан шарҳлашга барча давр олимлари қарши бўлганлар. Чунки бунда маълум бир гуруҳлар, оқимлар Қуръон оятларининг шарҳини ўз ғояларига мослаштиришга ҳаракат қилишлари мумкин.

Мовароуннаҳрда тафсиршунослик ўзига хос тарзда ривожланиб, турли даврларда ўраб турган муҳит шарт-шароитларидан келиб чиққан ҳолда Қуръон шарҳи бойитиб борилган. Илк даврларда тафсир ҳадиснинг ажралмас қисми сифатида ҳадис тўпламларида зикр этилиб, авлоддан-авлодга етказилган бўлса, X асрдан бошлаб, Қуръон тўлиқ шарҳланган асарлар битилди. XI–XII асрларда Қуръонни шарҳлашда нақл билан бирга раъй-ижтиҳодни ишлатиш кенг ўрин эгаллади.

Такрорлаш учун саволлар

1. Тафсир ва таъвил орасидаги фарқ нималардан иборат деб ўйлайсиз?
2. Тафсир илмининг илк даври хусусиятлари нималардан иборат?
3. Мовароуннаҳр муфассирларидан кимларни биласиз?
4. Мотуридийнинг тафсирдаги услуби ҳақда нималарни биласиз?
5. Абу Лайс Самарқандийнинг тафсир илми ривожига қўшган хиссаси қайси жиҳатларда кўринади?

Мустақил иш мавзулари

1. Тафсир мактаблари ва уларнинг намояндалари.

2. Абу Лайс тафсирида Қуръон илмлари.
3. Мотуридий тафсирида ақидавий масалалар.

Қўшимча адабиётлар

1. Заркаший. *Бурҳон фи улумил-Қуръон*. 4 жилдди. – Қоҳира: Мактаба Дорут турос, 2002.
2. Суютий. *Итқон фи улумил-Қуръон*. 2 жилдди. – Қоҳира: Дорул ҳадис, 2004.
3. Белл Р., Уотт У. М. *Коранистика*. Введение. – Москва-Санкт Петербург: Диля, 2005. -205 б.
4. Муҳаммад Бакр Исмоил. *Диросот фи улумил-Қуръон*. Shamela e-book. 2007.
5. Нёльдеке Т. *Қуръон тарихи*. / Араб тилига таржима ва изоҳлар муаллифи Ж. Томар. –Байрут: 2004. -841 б.
6. Обидов Р. *Қуръон ва тафсир илмлари*.-Т: Тошкент ислом университети, 2003. -468 б.
7. Гольддьер И. *Ислом тафсири йўналишлари*. / Араб тилига таржима ва изоҳлар муаллифи Абдулҳалим Нажжор. – Қоҳира. 1955. – 418 б.
8. Заҳабий. *Ат-Тафсир вал-муфассирун*. 3 жилдди. – Қоҳира: Мактаба ал-Ваҳба, 1995.

ХУЛОСА

Дунё олимлари ислом динининг муқаддас китоби – Қуръоннинг ўрганилишига бағишланган кўплаб тадқиқотлар яратганлар.

Мазкур “Қуръоншунослик” ўқув қўлланмасида талабалар учун ушбу соҳа бўйича тарихий, замонавий тадқиқотлардан фойдаланган ҳолда мавзулар бўйича асосий ва бирламчи билим ҳамда кўникмалар берилган. Жумладан, унда Қуръоннинг таркибий тузилиши, қироатлар ва қорилар, Қуръон илмлари, Қуръон мавзулари каби ўқувчилар учун зарур маълумотлар, мунозарали ўринлар илмий ҳолислик асосида тақдим этилди.

ИЛОВАЛАР

1-илова

Сураларнинг номлари

№	Сура номи	Суранинг бошқа номлари
1	Фотиҳа	Уммул-Китоб, Уммул-Қуръон, Ас-Сабъул-Масоний, Дуо, Ҳамд, Шукр,
2	Бақара	Саномул-Қуръон, Фустотул-Қуръон
3	Оли Имрон	Аз-Захро; Бақара ва Оли Имрон - Аз-Заҳровани
4	Нисо	Нисои Кубро сураси дейилади
5	Моида	Ал-Уқуд, Ал-Манқаза
6	Анъом	Ҳужжат
7	Аъроф	Мийқот сураси, Мийсоқ сураси
8	Анфол	Бадр сураси
9	Тавба	Бароъат, Азоб, Ал-Фодиҳа, Ал-Ҳафира, Ал-Масийра, Ал-Махзийя
10	Наҳл	Наъм
11	Исро	Субҳон сураси, Баний Исроил сураси
12	Каҳф	Асҳобул-Каҳф сураси
13	Марям	Каф ҳа йа ғайн сод сураси
14	Тоҳа	Мусо сураси, Калим сураси
15	Нур	Сатр сураси, Ёафоф сураси
16	Шуъаро	Жомиа
17	Намл	Сулаймон сураси
18	Сажда	Мадожиъ сураси
19	Фотир	Малонка сураси
20	Ёсин	Қалбул-Қуръон, Ҳабийбун-Нажжор, Ад-Дофиъа, Ал-Қодийа
21	Сод	Довуд сураси
22	Зумар	Ғураф сураси
23	Ғофир	Мўъмин сураси, Тул сураси, Биринчи Ҳа-мийм сураси
24	Фуссилат	Ҳамийм ас-Сажда сураси, Масобих сураси
25	Шўро	Ъасқ сураси
26	Жосия	Шариат сураси, Даҳр сураси
27	Муҳаммад	Китол сураси
28	Қоф	Босиқот сураси
29	Қамар	Иқтаробатис-саъату сураси
30	Раҳмон	Арусул-Қуръон

Иловалар

31	Ҳашр	Баний ан-Назир сураси
32	Мумтаҳана	Имтиҳон сураси, Маръа сураси
33	Соф	Ҳавориййун сураси
34	Талоқ	Кичик Нисо сураси
35	Таҳрим	Мутаҳаррим сураси, Ламма Таҳаррама сураси
36	Мулк	Мониъа, Мунжйа, Мужодала, Дофиъа, Шофиъа, Мужжиса
37	Қалам	Нун сураси
38	Ҳаққо	Силсила сураси
39	Маъориж	Саъала саъилун сураси, Воқеъ сураси, Зул-Маъориж сураси
40	Инсон	Ҳал ата сураси
41	Набаъ	Ъамма сураси, Тасаул сураси, Муъассирот сураси
42	Нозиъот	Соҳира, Томма
43	Балад	Ъақаба сураси
44	Баййина	Аҳлул-Китоб сураси, Мунфаккийн сураси, Қоййима сураси
45	Ҳумаза	Ҳутома сураси
46	Кофирун	Ибодат сураси, Дин сураси
47	Наср	Тавдийъ сураси
48	Масад	Абу Лаҳаб сураси
49	Ихлос	Тафрийд, Тавҳид, Тажрийд, Нажот, Маърифат, Жамол, Самад, Мониъа
50	Фалақ ва Нос	Муъаввизатан

2-илова

Маккада суралар қуйидаги тартибда назил бўлган:

1	Алақ	31	Қиёма	61	Фуссилат
2	Қалам	32	Ҳумаза	62	Сажда
3	Муззаммил	33	Мурсалот	63	Шўро
4	Муддассир	34	Қоф	64	Зухруф
5	Фотиҳа	35	Балад	65	Духон
6	Таббат	36	Ториқ	66	Жосия
7	Таквир	37	Қамар	67	Аҳқоф
8	Аъло	38	Сод	68	Зориёт
9	Лайл	39	Аъроф	69	Ғошия
10	Фажр	40	Жин	70	Каҳф
11	Зухо	41	Ёсин	71	Наҳл

Иловалар

12	Иншироҳ	42	Фурқон	72	Нух
13	Аср	43	Малонка	73	Иброҳим
14	Одиёт	44	Марям	74	Анбиё
15	Кавсар	45	Тоҳа	75	Мўминун
16	Такосур	46	Воқеа	76	Сажда
17	Моъун	47	Шуаро	77	Тур
18	Кофирун	48	Намл	78	Мулк
19	Фил	49	Қасас	79	Маориж
20	Фалақ	50	Исроил	80	Набаъ
21	Нос	51	Юнус	81	Нозиот
22	Ихлос	52	Худ	82	Инфитор
23	Нажм	53	Юсуф	83	Иншиқоқ
24	Абаса	54	Ҳижр	84	Рум
25	Қадр	55	Анъом	85	Анкабут
26	Ваш Шамс	56	Соффот	86	Мутаффифун
27	Буруж	57	Луқмон		
28	Тин	58	Сабаъ		
29	Қурайш	59	Зумар		
30	Қориъа	60	Ғофир		

Мадинада суралар қуйидаги кетма-кетликда нозил бўлган:

87	Бақара	97	Раҳмон	107	Ҳижр
88	Анфол	98	Инсон	108	Таҳрим
89	Оли Имрон	99	Талоқ	109	Сафф
90	Аҳзоб	100	Баййина	110	Жумъа
91	Мумтаҳина	101	Ҳашр	111	Тағбун
92	Нисо	102	Наср	112	Фатҳ
93	Залзала	103	Нур	113	Моида
94	Ҳадид	104	Ҳаж	114	Тавба
95	Муҳаммад	105	Мунофиқун		
96	Раъд	106	Мужодала		

Манбаларда оятлар сони бир хил деб қаралган суралар

№	Сура номи	Иттифоқ қилинган адад	№	Сура номи	Иттифоқ қилинган адад
1	Юсуф	111	1.	Инсон	31
2.	Ҳижр	99	3.	Мурсалот	50
4.	Наҳл	128	5.	Таквир	29
6.	Фурқон	77	7.	Инфитор	19
8.	Аҳзоб	73	9.	Саббиҳ	19
10.	Фатҳ	29	11.	Татфиф	36
12.	Ҳужурот	18	13.	Буруж	22
14.	Тағобун	18	15.	Ғошия	26
16.	Қоф	45	17.	Балад	20
18.	Зориёт	60	19.	Лайл	21
20.	Қамар	55	21.	Иншироҳ	8
22.	Ҳашр	24	23.	Тийн	8
24.	Мумтаҳана	13	25.	Такосур	8
26.	Сафф	14	27.	Ҳумаза	9
28.	Жумъа	11	29.	Фийл	5
30.	Мунофиқун	11	31.	Фалақ	5
32.	Зуҳо	11	33.	Масад	5
34.	Одиёт	11	35.	Кофирун	6
36.	Таҳрим	12	37.	Кавсар	3
38.	Нун	52	39.	Аср	3

Қорилар наздида оятлар сонидаги ихтилофли қарашлар

№	Сура номи	Иттифоқ қилинган адад	Бошқа қарашлар	№	Сура номи	Иттифоқ қилинган адад	Бошқа қарашлар
1.	Фотиҳа	7	6,8,9	36.	Зухруф	89	88
2.	Бақара	286	285, 287	37.	Духон	56	57, 59
3.	Оли Имрон	200	199	38.	Жосия	36	37
4.	Нисо	175	176, 177	39.	Аҳкоф	34	35
5.	Моида	120	122, 123	40.	Муҳаммад	40	39, 38
6.	Анъом	165	166, 167	41.	Тур	47	48, 49
7.	Аъроф	205	206	42.	Нажм	61	62

Иловалар

8.	Анфол	75	76, 77	43.	Ар-Раҳмон	77	76, 78
9.	Тавба	130	129	44.	Воқиа	99	97, 96
10.	Юнус	110	109	45.	Ҳадид	38	39
11.	Ҳуд	121	122, 123	46.	Мужодала	22	21
12.	Раъд	43	44, 47	47.	Талоқ	11	12
13.	Иброҳим	51	52, 54, 55	48.	Мулк	30	31
14.	Исро	110	111	49.	Ҳоққа	51	52
15.	Каҳф	105	106, 110, 111	50.	Маориж	44	43
16.	Марям	99	98	51.	Нух	30	29, 28
17.	Тоҳа	130	132, 134, 135, 140	52.	Муззаммил	20	19, 18
18.	Анбиё	111	112	53.	Муддассир	55	56
19.	Ҳаж	74	75, 76, 78	54.	Қиёма	40	39
20.	Муъминун	118	119	55.	Набаъ	40	41
21.	Нур	62	64	56.	Нозит	45	46
22.	Шуаро	226	228	57.	Абаса	40	41, 42
23.	Намл	92	94, 95	58.	Иншиқоқ	25	24, 23
24.	Рум	60	59	59.	Ториқ	17	16
25.	Луқмон	33	34	60.	Ҳажр	30	29, 32
26.	Сажда	30	29	61.	Шамс	15	16
27.	Сабаъ	54	55	62.	Алақ	20	19
28.	Фотир	64	65	63.	Қадр	5	6
29.	Ясин	83	82	64.	Баййина	8	9
30.	Соффот	181	182	65.	Зилзила	9	8
31.	Сод	85	86, 88	66.	Қориа	8	10, 11
32.	Зумар	72	73, 75	67.	Қурайш	4	5
33.	Ғофир	82	84, 85, 86	68.	Моъун	7	6
34.	Фуссилағ	52	53, 54	69.	Ихлос	4	5
35.	Шуро	53	50	70.	Нос	7	6

Маккий сура ва таркибидаги маданий оятлар:

№	Маккий сура номи	Сурадаги маданий оятлар рақами	№	Маккий сура номи	Сурадаги маданий оятлар рақами
1.	Анъом	20, 23, 91, 93, 114, 141, 151, 153	18.	Луқмон	27-29
2.	Аъроф	163-170	19.	Сажда	16-20
3.	Юнус	40, 94-96	20.	Сабаъ	6
4.	Худ	12, 17, 114	21.	Ясин	45
5.	Юсуф	1-3, 7	22.	Зумар	52-54
6.	Иброҳим	28, 29	23.	Ғофир	56, 57
7.	Ҳижр	87	24.	Шӯро	23-25, 27
8.	Наҳл	Охирги уч оят	25.	Зухруф	54
9.	Исро	26, 32, 33, 57, 80	26.	Аҳқоф	10, 15, 35
10.	Каҳф	28, 83, 101	27.	Қоф	38
11.	Марям	58, 71	28.	Нажм	32
12.	Тоҳа	130, 131	29.	Қамар	44-46
13.	Фурқон	68-70	30.	Воқиа	81, 82
14.	Шуаро	197, 224-226	31.	Қалам	17-33, 48-50
15.	Қасас	52-55	32.	Музаммил	10, 11, 20
16.	Анкабут	1-11	33.	Мурсалот	48
17.	Рум	17	34.	Моъун	4-7

Маданий сура ва таркибидаги маккий оятлар:

№	Мадина нозил бўлган сура номи	Маданий сура таркибидаги маккий оятлар рақами
1.	Бақара	281 (Мино, ҳажжатул вадоеъ)
2.	Моида	3 (Арафот, ҳажжатул вадоеъ)
3.	Анфол	30-36
4.	Тавба	Охирги 2 оят
5.	Ҳаж	52-55 (Макка ва Мадина оралиғида)
6.	Муҳаммад	13 (ҳижрат вақтида йўлда)

Мусхафлардаги суралар тартиби

№	Али мусхафи	Убай мусхафи	Ибн Масъуд мусхафи	Ибн Аббос мусхафи
1	Бақара	Фотиҳа	Бақара	Алақ
2	Юсуф	Бақара	Нисо	Нур
3	Анкабут	Нисо	Оли Имрон	Вад-дуҳа
4	Рум	Оли Имрон	Алиф-лам-мим-сод	Муззаммил
5	Лукмон	Анъом	Анъом	Муддассир
6	Сажда	Аъроф	Моида	Фотиҳа
7	Зориёт	Моида	Юнус	Таббат
8	Ҳал ата ғалал-инсан	Анфол	Бароат (тавба)	Куввирот
9	Алиф-Лом-Мим Танзил	Тавба	Наҳл	Ал-Аъла
10	Сажда	Худ	Худ	Вал-лайл
11	Нозиёт	Марям	Юсуф	Вал-фажр
12	Таквир	Шуъаро	Бани Исроил	Алам нашроҳ
13	Инфитор	Ҳаж	Анбиё	Раҳмон
14	Иншиқоқ	Юсуф	Муъминун	Аср
15	Аъла	Каҳф	Шуъаро	Кавсар
16	Лам яқун	Наҳл	Соффат	Такосур
17	Оли Имрон	Аҳзоб	Аҳзоб	Дайн
18	Худ	Бани Исроил	Қасас	Фил
19	Ҳаж	Зумар	Нур	Кофирун
20	Ҳижр	Ғофир	Анфол	Ихлос
21	Аҳзоб	Тоҳа	Марям	Наҳл
22	Духон	Анбиё	Анкабут	Аъло
23	Ҳаққа	Нур	Рум	Қадр
24	Саъала саъдлун	Муъминун	Ёсин	Ваш-шамс
25	Ғабаса ва тавалла	Ҳамим ал-муъмин	Фурқон	Буруж
26	Шамс	Раъд	Ҳаж	Тин
27	Инна анзалнаҳу	То син мим	Раъд	Қурайш
28	Иза зулзилат	Қасас	Сабаъ	Қориъа
29	Хумаза	То син	Малоика	Қиёмат
30	Фил	Сулаймон	Иброҳим	Хумаза
31	Қурайш	Соффат	Сод	Мурсалот

Иловалар

32	Нисо	Довуд	Муҳаммад	Қоф
33	Наҳл	Сод	Қамар	Балад
34	Муъминун	Ёсин	Зумар	Ториқ
35	Ёсин	Асқобул-Ҳажр	Ҳавамим	Қамар
36	Ҳа-мим-ъайн-син-қоф	Ҳамим-ъайн-син-қоф	Ҳамим ал-муъмин	Сод
37	Воқиъа	Рум	Зухруф	Аъроф
38	Табарока ал-Мулк	Зухруф	Сажда	Жин
39	Муддассир	Сажда	Аҳқоф	Ёсин
40	Ароайта	Иброҳим	Жосийа	Фурқон
41	Таббат	Малоика	Духон	Малоика
42	Ихлос	Фатҳ	Фатҳ	Марям
43	Вал-ъаср	Муҳаммад	Ҳадид	Тоҳа
44	Ал-Қориъа	Ҳадид	Саббаҳа	Шуъро
45	Буруж	Зумар	Ҳашр	Намл
46	Тийн	Мулк	Танзил	Қасас
47	То-син	Фурқон	Сажда	Бани Исроил
48	Намл	Алиф-лам-мим Танзил	Қоф	Юнус
49	Моида	Нух	Талоқ	Худ
50	Юнус	Аҳқоф	Ҳужурот	Юсуф
51	Марям	Қоф	Мулк	Ҳижр
52	То-син-мим	Раҳмон	Тағбун	Анъом
53	Шуъро	Воқиъа	Мунофиқун	Софрат
54	Зухруф	Жин	Жумъа	Луқмон
55	Ҳужурот	Нажм	Ҳаворийюн	Сабаъ
56	Қоф	Нун	Қул авҳа	Зумар
57	Иқтарабатис-саъату	Ҳаққо	Нух	Муъмин
58	Мумтаҳана	Ҳашр	Мужодала	Ҳамим ас-Сажда
59	Ториқ	Мумтаҳана	Мумтаҳана	Шўро
60	Балад	Мурсалот	Таҳрим	Зухруф
61	Алам нашроҳ лака	Набаъ	Раҳмон	Духон
62	Вал-Бадийат	Инсон	Нажм	Жосийа
63	Кавсар	Лауқсиму	Зорийот	Аҳқоф

64	Кафирун	Куввирот	Тур	Зорийот
65	Анъом	Нозиъот	Қамар	Ғошийя
66	Субҳон	Ъабаса	Ҳаққо	Каҳф
67	Иқтаробат	Мутоффифун	Воқеа	Наҳл
68	Фурқон	Иншиқоқ	Қалам	Нух
69	Мусо	Тин	Нозиъот	Иброҳим
70	Фиръавн	Алақ	Маориж	Анбиё
71	Ҳа-мим	Хужурот	Муддассир	Муъминун
72	Муъмин	Мунофиқун	Муззаммил	Раъд
73	Мужодала	Жумъа	Мутоффифун	Тур
74	Ҳашр	Набий	Ъабаса	Мулк
75	Жумъа	Фажр	Даҳр	Ҳаққо
76	Мунофиқун	Мулк	Қиёмат	Маъориж
77	Нун вал-қалам	Вал-лайл	Мурсалот	Нисо
78	Нух	Инфитор	Набаъ	Нозиъот
79	Жин	Шамс	Таквир	Инфитор
80	Мурсалот	Буруж	Инфитор	Иншиқоқ
81	Вад-дуҳа	Ториқ	Ғошийя	Рум
82	Такосур	Аъла	Аъла	Анкабут
83	Аъроф	Ғошийя	Лайл	Мутоффифун
84	Иброҳим	Ъабаса	Фажр	Бақара
85	Каҳф	Сафф	Буруж	Анфол
86	Нур	Зуҳо	Иншиқоқ	Оли Имрон
87	Сод	Шарҳ	Алақ	Ҳашр
88	Зумар	Қориъа	Балад	Аҳзоб
89	Шариат	Такосур	Вад-дуҳа	Нур
90	Муҳаммад	Халаъ	Шарҳ	Мумтаҳана
91	Ҳадид	Ҳадид	Ториқ	Фатҳ
92	Қиёма	Қунут дуоси	Вал-ъодийот	Нисо
93	Набаъ	Залзала	Моъун	Залзала
94	Ғошийя	Ъодийот	Қориъа	Ҳаж
95	Вал-Фажр	Фил	Баййина	Ҳадид
96	Вал-лайл	Тин	Шамс	Муҳаммад
97	Наср	Кавсар	Тин	Инсон
98	Анфол	Қадр	Хумаза	Талоқ
99	Бароат	Кофирун	Фил	Баййина
100	Тоҳа	Наср	Қурайш	Жумъа

Иловалар

101	Малоика	Масад	Такосур	Алиф- лам-мим ас-Сажда
102	Соффат	Курайш	Лайлатул қадр	Мунофикун
103	Аҳдоф	Ихлос	Вал-ъаср	Мужодала
104	Фатҳ	Фалақ	Наср	Хужурот
105	Тур	Нос	Кавсар	Таҳрим
106	Нажм		Кофирун	Тағобун
107	Соф		Масад	Соф
108	Тағобун		Ихлос	Моида
109	Талоқ			Тавба
110	Мутоффифун			Наср
111	Муъаввизатайн			Воқъа
112				Вал-ъодийот
113				Фалақ
114				Нос

ФОЙДАЛАНИЛГАН МАНБА ВА АДАБИЁТЛАР:

Методологик адабиётлар

1. "Виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар тўғрисида (янги таҳрири)". Ўзбекистон Республикасининг қонуни. – Тошкент, Адолат, 1998.
2. Каримов И. А. *Озод ва обод Ватан, эркин ва фаровон ҳаёт – пировард мақсадимиз*. Асарлар 8-жилд. – Тошкент, Ўзбекистон, 2000.
3. Каримов И.А. *Юксак маънавият – энгилмас куч*. – Тошкент, "Маънавият", 2008.
4. Каримов И.А. *Ўзбекистон: миллий истиқлол, иқтисод, сиёсат, мафкура*. Асарлар 1-жилд. – Тошкент, Ўзбекистон, 1996.

Манбалар

5. *Қуръон маъноларининг таржимаси / Таржима ва изоҳлар муаллифи Абдулазиз Мансур*. – Т.: Тошкент ислом университети, 2004. – 617б.
6. Абу Бакр ибн Мужоҳид. *Сабъа фил қироот*. / Шавқий Зайф таҳрири остида. <http://adel-ebooks>.
7. Али ибн Аҳмад Найсабурий. *Оятларнинг нозил бўлиш сабаблари*. // таржимон А. Турсунов. – Т: Мовароуннаҳр, 2009. – 407 б.
8. Мотуридий. *Таъвилот аҳлис-сунна / Маждий Босаллум таҳрири остида*. 10 жилдли. – Байрут, 2005.
9. Абу Лайс Самарқандий. *Абу Лайс тафсири. Баҳру-л-улум / Али Муҳаммад Муавваз, Одил Аҳмад Абдулмавжуд, Закариё Абдулмажид Нутий таҳрири остида*. 3 жилдли. – Байрут: Дор ал-кутуб илмия, 1993.
10. Абу-л-Баракот Насафий. *Тафсир ан-Насафий*. 3 жилдли. – Дамашқ-Байрут-Дор ибн Касир. 1999.
11. Заркаший. *Бурҳон фи улумил-Қуръон*. 4 жилдли. – Қоҳира: Мактаба Дорут турос, 2002.
12. Суютий. *Итқон фи улумил-Қуръон*. 2 жилдли. – Қоҳира: Дорул ҳадис, 2004.
13. Суютий. *Таҳбир фи усулит тафсир / Фатҳий Абдулқодир Фари таҳрири остида*. – Риёз: Дорул улум. 1982. -518 б.

Тадқиқотлар

14. Абдуллаев А. *Абу-л-Лайс Самарқандийнинг Мовароуннаҳр тафсирунослигида тутган ўрни*: Тарих фанлари номзоди.. дис. Автореф. – Т.: Тошкент ислом университети, 2007. – 286.
15. Али ибн Сулаймон Абийд. *Жамъул Куръон ҳифзан ва китобатан*. – Shamelaе-book. 2007.
16. Белл Р., Уотт У.М. *Коранистика*. Введение. – Москва-СанктПетербург: Диля, 2005. – 205 б.
17. Гольдциер И. *Ислом тафсири йўналишлари*. / Араб тилига таржима ва изоҳлар муаллифи Абдулҳалим Нажжор. – Қоҳира. 1955. – 418 б.
18. *Encyclopedia of Islam / New edition*. V. IV. – Leiden, 1977. – pp. 1020-1022.
19. *До'ират ал-ма'ориф ал-исломиййа*. 15 томлик. / Аҳмад Шантановий, Иброҳим Закий Хуршид, Абдулҳамид Юнус нашрга тайёрлаган. Қоҳира: До'ират ал-ма'ориф. Т. VIII.
20. Заҳабий. *Ат-Тафсир вал-муфассирун*. 3 жилдли. – Қоҳира: Мактаба ал-Ваҳба, 1995.
21. Иброҳим Закий Хуршид, Аҳмад Шантановий, Абдулҳамид Юнус. *Доиратул-маориф ал-исломия*. Ж. 13 – Қоҳира, 1980.
22. Ирисов А., Носиров А., Низомиддинов И. *Ўрта Осиёлик қирқ олим*. – Т.: Ўз фанакаднашр, 1961. – 102 б.
23. *Ислом энциклопедияси*. – Т.: Ўзбекистон Миллий энциклопедияси, 2004.
24. *Ислам: Энциклопедический словарь*. – М.: Наука, 1991.
25. *Ислам*. Историографические очерки под ред. С.М.Прозорова. – М.: Наука, 1991.
26. *Ислам на территории бывшей Российской империи*. Энциклопедический словарь. Вып. 3. – М.: Восточная литература, 2001.
27. Караматов Ҳ. С. *Қуръон ва ўзбек адабиёти*. – Т.: Фан, 1995, – 69 б. ✓
27. Муҳаммад Шафоат Раббоний. *Маккий ва маданий*. – Shamelaе-book. 2007.
28. Климович Л.И. *Книга о Коране*. – Москва. Политиздат, 1988. – 284б.
29. Муҳаммад ибн Лутфий Саббоғ. *Ламаҳот фи улумил-Қуръон ва иттижоҳот ат-тафсир*. Байрут: Мақтаб исломий, 1990. – 357 б.
30. Муҳаммад Бакр Исмоил. *Дирсот фи улумил-Қуръон*. – Shamelaе-book. 2007.
31. Муҳаммад Тоҳир Курдий. *Тарихул Қуръон*. – Shamelaе-book. 2007.
32. Нёльдеке Т. *Қуръон тарихи*. / Араб тилига таржима ва изоҳлар муаллифи Ж. Томар. – Байрут: 2004. – 841 б.
33. Обидов Р. *Қуръон ва тафсир илмлари*. – Т.: Тошкент ислом университети, 2003. – 468 б. ✓
34. Ozdes T. *Maturidinin tafsir anlayisi*. – Turkiya / Insan Yayinlari, 2003. – 319 s.

ГЛОССАРИЙ

Амр ва наҳй – буюриш ва қайтариш. Қуръонда хайрли ишни қилишга буюрилган (амр) ва ёмон ишлардан қайтарилган (наҳй) оятлар. Мас: “Сизлардан яхшиликка чақирадиган, амри маъруф ва наҳйи мункар ишларини олиб борадиган (бир) уммат бўлсин! Айнан улар (охиратда) нажот топувчилардир”. (Оли Имрон (3): 104)

Ақида (араб. “ақд” – бир нарсани иккинчисига маҳкам боғлаш; кўплиги – ақоид) – Қуръон ва ҳадисларда келган имон келтирилиши лозим бўлган масалалар. Ақида ислом динида ишониладиган, имон келтириладиган қисми бўлиб, амалий ибодатлар фикҳ қисмига киради. Қуръонда ақидавий оятлар Аллоҳ, унинг сифатлари, фаришталар, китоблар, пайгамбарлар, тақдир каби масалаларни қамраб олади.

Аҳли китоблар – мусулмонлар каби илоҳий китобга эга бўлган умматлар. Қуръонда Таврот, Забур, Инжил китоблари юборилган кишиларга нисбатан қўлланилади. Ислом ақидасига кўра аҳли китоблар деганда христиан ва яҳудийлар тушунилади.

Баён илми – стилистика. Қуръоннинг тил ва бадий услуби илми. У балоғат илмининг бир қисми бўлиб, унда лафз бир маънога аниқ далолат қилишида унинг маъносини турли йўллар билан келтириш ўрганилади.

Байтул-Мақдис – 1) Қуддуси шариф. 2) Қуддуси шарифдаги Масжидул-Ақсо.

Басмала – “Бисмиллаҳир-Роҳманир-Роҳим” нинг қисқартма шаклда айтилган лафзи.

Ваъд – “ваъд” имон келтирганларга охиратда бериладиган хушхабар ваъда.

Ваъид – “ваъид” имон келтирмаганларга охиратда бериладиган азоб ҳақидаги таҳдид ваъдаси.

Вақф ва ибтидо – (араб. “тўхташ ва бошлаш”). Қуръон қироат қилинаётганда калима охирида қисқа вақтга овозни тўхтатиш бўлиб, бунда ўқувчи қироатини яна бошлаш мақсадида нафас олади. Вақф оятдаги бирор бир ўринда тўхташ мумкин ёки мумкин эмаслигига кўра, яъни тўғри маънога олиб бориш ёки аксинча жиҳатидан турларга бўлинади:

Тулиқ вақф – бу жумланинг маъноси тамом бўлгандаги вақф бўлиб, ўзидан кейинги жумлага лафз жиҳатидан ҳам, яъни наҳв қондаси бўйича ва маъно жиҳатидан ҳам алоқаси бўлмайди. Кейинги маънони билдирувчи жумла тўхталганидан кейин бошланади. Асосан, оятлар тугаши тўлиқ вақфдир; **Ҳасан вақф** – бу тўғри маънога олиб борадиган вақф бўлиб, фақат жумла ўзидан кейингисига лафзий томондан боғлиқ бўлади. Бунда тўхтаб нафас олиш мумкин бўлиб, бироқ оят тушунарли бўлиши учун олдинроқдан қайта ўқилади; **Қабиҳ вақф** – бунда тўхташ мумкин бўлмайди, акс ҳолда маъно бузилади ва ақидага таъсир этадиган маъно келиб чиқиши мумкин. Бунга кўра, музоф ва музоф илайҳ, аниқловчи ва аниқланмиш кабиларнинг орасида тўхтамаслик лозимдир. Вақф нафас олиш каби мажбурий ҳолатларда юзага келса, ибтидо эса, фақат ихтиёрий ҳолатда юза келади. У ҳам маънони бузмаслик жиҳатидан вақфга ўхшаш. Ҳамда унда маъно жиҳатидан нотўғри йўналишга олиб бориш мумкин эмасдир.

Ваҳий – (араб. “тез суръатда, махсус, махфий тарзда тегишли кишига (ёки томонга) билим ва маълумотни билдириш”). Қуръонда “ваҳий” сўзи “васваса” маъносида жин ва шайтонларнинг бир-бирларига махфий тарзда маълумот бериши ҳамда “илҳом” маъносида Аллоҳнинг асалариларга йўл-йўриқ кўрсатганида, “амр” маъносида Исо ҳаворийларига нисбатан имон келтиришга буюрилганларида ишлатилган. Лекин “ваҳий” сўзи асосан Аллоҳ томонидан пайғамбарларга билдирган сўзларига нисбатан ишлатилган бўлиб, юқоридаги ҳолатларда илҳом ва васваса сифатида шарҳ берилган.

Истилоҳда ваҳий “Аллоҳ таоло бандалари ичидан танлаб олганларига, яъни расуллар ва набийларга хабардор қилишни хоҳлаган ҳидоят ёки илмларни инсоният учун ғайриоддий бўлган йўл билан билдириши тушунилади. Бунда расуллар ва набийлар Аллоҳ таолодан Жибрил (а.с.) воситасида ҳамма қабул қилганларини тўлиқ англаб идрок қилиб турадилар”.

Исломда ваҳий “Пайғамбарлар (а.с)га тушида ёки уйғоқлигида қалбида маънога эга сўзнинг фаришта кўринмаган ҳолда жо этилиши, Жаброил воситасида Пайғамбарга сўзлаши” тушунилади. Қуръон ваҳий асосида нозил қилинган деб тушунилади.

Дуои қунут – Хуфтон намозидан кейин ўқиладиган 3 ракаатли вожиб намознинг 3-ракаатида ўқиладиган дуо. “Аллоҳумма инна настаъийнука...” билан бошланади. Айрим саҳобийлар уни Қуръондан санаб, мусҳафга киритганлар. Усмон (р.а.) томонидан тайёрланган мусҳафга киритилмагани натижасида бу ихтилофга чек қўйилган.

Жаброил – Аллоҳ таоло ва пайғамбарлар ўртасида воситачи, ваҳий элтувчи фаришта. Қуръонда Жаброил “муқаддас руҳ”, “олижаноб элчи” номи билан тилга олинади.

Жаннат ва дўзах – Жаннат – имон келтирган, яхши амаллар қилган кишилар нариги дунёда роҳат ва фароғатда яшайдиган, абадий неъматлар ато этиладиган жой. Қуръонда ҳам шу маънода келади, шунингдек, унда Адн, Наим, Фирдавс номли жаннатлар борлиги хабари берилган. Дўзах – имон келтирмаган ва гуноҳ амаллар қилганлар охиратда жазоланадиган жой. Барча динларда Жаннат дўзахга қарама-қарши қўйилади.

Жузълар (араб. қисм) – Қуръон поралари. Ҳозирги мусҳафларда 10 варақни қамраб олади. Қуръонда 30 та жузъ мавжуд. Қуръонни бундай таркибларга ажратиш кейинги даврларда уни тўлиқ ёдлашга қулайлик яратиш учун амалга оширилган.

Зайф ривоятлар – Ҳадис турларидан бири. Унга кўра, ровийлар рўйхатидан бир ёки ундан ортиқ саҳобий ёхуд

ровий тушиб қолган ривоят. Шу билан бирга, ровийларда нуқсон бўлган ҳолда ҳам ривоят заиф бўлади. Ровийларнинг қайси табақадан тушиб қолишига қараб алоҳида номдаги турларга бўлинади.

Закот – Ислом динининг учинчи рукни, мол-мулк ва даромаддан маълум бир қисмини муҳтожларга беришни назарда тутати. Шариятга мувофиқ, 82 г. олтин миқдоридан ортиқ маблағга эга бўлган балоғат ёшидаги мусулмон закот беради. Бунда закот берувчининг маблағи ўзи ва қарамоғидагиларнинг зарурий эҳтиёжларидан ортиқча бўлиши лозим. Закот миқдори мазкур ортиқча маблағнинг 1/40 қисмига (2.5%) тенг. Қуръонда қанча маблағдан қанча берилиши зикр этилмаган бўлиб, бу нарсалар ҳадисларда келган. Қуръонда асосан закот бериш, хайр-эҳсон, унинг савоби ҳақида, садақа, хайр-эҳсон олиши мумкин бўлган кишиларнинг турлари баён этилган.

Зиёда ва нуқсон – сўзларда маънони кучайтирадиган бирор қўшимчанинг мавжуд ёки мавжуд эмаслиги. Дастлабки мусхафларда бир мусхафда бор сўз бошқасида бўлмаслиги мумкин бўлган. Усмон мусхафидан кейин бу ҳолатга чек қўйилган.

Зулқарнайн – Қуръонда номи зикр этилган шахс. Ривоятларга кўра, дунёнинг Чин (Хитой)га қадар ерларини забт этиб, Яъжуж ва Маъжуж қавмлари йўлига улкан тўсиқ қурган. Қуръоннинг “Каҳф” сураси 83–102 оятларида у билан боғлиқ воқеа ҳикоя қилинади. Зулқарнайннинг пайғамбар ёки пайғамбар эмаслиги тўғрисида аниқ маълумот мавжуд эмас.

Идғом – (араб. бир нарсани бошқа бир нарса таркибига сингдириш, уйғунлаштириш). Атама сифатидаги маъноси “бир ундош товушни бошқа бир ундош товушга ассимиляция – уйғунлаштириб талаффуз қилиш”. Яъни сукунли ҳарфни ундан кейинги ҳаракатли ҳарф ичига киритиб, иккинчи ҳарфни ташдидли қилиб, яъни иккилантириб талаффуз қилиш. Бундай ҳарфлар олтига: **يرملون** калимасидаги ҳарфлар.

Ижтиҳод (араб. гайрат қилиш, интилиш) – фақиҳ томонидан шаръий ҳукми ҳосил қилиш учун барча билим ва имкониятни ишга солиш. Ижтиҳод шаръий ҳукми келмаган ишнинг махсус қоидаларни ишга солиб шаръий ҳукмини аниқлаш учун қилинади.

Изҳор – (араб. бир нарсанинг асл кўринишини тўлиқ ифодалаш). Атама сифатидаги маъноси “сукун”ли “нун” товушини ундан кейин келаётган муайян ундош товушлар сабаб ҳеч бир ўзгаришсиз (ҳатто димоғ оҳанги ёрдамисиз), аниқ талаффуз қилишдир. Яъни сукунли нун (ن) ёки танвиндан кейин келган муайян ҳарфларни ўз махражи (чиқиш жойи) дан аниқ чиқариш. Бундай ҳарфлар олтига: خ غ ح ع ه ء. Шу ҳарфлардан кейин сукунли нун (ن) ёки танвин келса, сукунли нун (ن) билдириб ўқилади.

Имола – бу “фатҳа”ни “касра”га ва “алиф”ни “йо”га тўлиқ айлантирмасдан яқинлаштиришдир. Бошқа қироатлардан фарқли равишда Ҳафс қироати бўйича Қуръонда бир ўринда “Худ” сурасида келган сўзда имола қилиб ўқилади: *مجرئها* “мажрэйҳа”. Бунда, ҳарфидан кейин чўзиладиган товуш ўзбек тилидаги “э” унли товушига ўхшатиб талаффуз қилинади.

Имон – (араб. ишонил) Ислом динининг биринчи рукни. Аллоҳга, Унинг фаришталарига, китобларига, пайгамбарларига, охират кунига ва тақдирга ишонишни назарда тутати. Имоннинг шартлари бўйича турли ақидавий оқим турлича фикрлар билдирганлар. Мотуридий адашган оқимларга раддия сифатида “имон тил билан айтиш ва дил билан тасдиқлаш” эканлигини ва амалнинг шарт сифатида бунга кирмаслигини таъкидлаган.

Инфоқ – мол-мулкдан маълум қисмини сарф қилиш. Қуръонда закот беришга амрни ҳам қамраб олади.

Исро воқеаси – Ислом тарихида Муҳаммад (с.а.в.)нинг тунда Маккадан Қуддусга мўъжизавий тарзда боришлари. Қуръонда “Исро” сурасида бу борада сўз юритилган. Сўнг Қуддусдаги Ақсо масжидидан осмонга кўтарилишлари воқеаси меърож дейилади.

Истинбот – бирор шаръий ҳукми ишлаб чиқиш. “Истинбот” сўзи лугатда “чиқариш, қазиб олиш” маъносида ишлатилади. Истилоҳда эса, далиллардан маъноларни кучли фаҳм-фаросат воситасида чиқариб олиш кўзда тутилади.

Ишбоъ – Ҳарфнинг тўлиқ айтилиши.

Иштиқоқ – бир асос (сўз ўзаги)дан бошқа сўзларни яшаш.

Калом илми – ислом илоҳиёти, ақидасини ўрганувчи илм. Бу илм билан шуғулланувчилар мутакаллимлар деб аталади.

Каъба – Макка шаҳрида жойлашган масжид. Байтул-Ҳаром (Муқаддас уй), Байтуллоҳ (Аллоҳнинг уйи) деб ҳам юритилади. Уни зиёрат қилиш ҳаж ва умранинг асосий амалларидан бири.

Каҳф аҳли – (араб. “каҳф” – гор). Яъни гор аҳли. Қуръоннинг “Каҳф (18)” сурасида уларнинг қиссаси келтирилган. Унга кўра, бир неча имон келтирган кишилар мўъжизавий тарзда горда 310 йил ухлатиб қўйилади, уйғонганларидан сўнг кишиларга мўъжиза сифатида кўрсатилдилар, кейин эса вафот этадилар.

Кофир – Ислом таълимотида дин қонун-қондасига кўра ишонилар ва тасдиқлаш шарт қилинган ҳар қандай масалани инкор этган киши кофир ҳисобланади. Мотуридий ақидасига кўра, ишонган ва тасдиқлаган, лекин амал қилмаган киши кофир саналмайди, балки гуноҳкор бўлади. Айрим фирқа ва оқимлар бунга хилоф қарашларни ҳам илгари сурадилар.

Луқмон – Қуръонда номи зикр этилган тарихий шахс. Қуръоннинг 31-сураси Луқмон номи билан аталади. Унда Луқмоннинг ўғлига қилган панд-насихатлари келтирилган. Кўпчилик муфассирлар унинг пайгамбар бўлмаганини, балки солиҳ инсон сифатида зикр этганлар.

Лугат илми – тилшунослик.

Мавъиза – ваъз, панд-насихат.

Мадд ва қаср – (“мадд” – араб. чўзиш, бир нарсанинг ҳажмини ошириш; “қаср” – араб. қисқартириш). Мадд бу табиий чўзиладиган ҳарфларнинг ҳажмини янада зиёда қилиб чўзиш маъносини билдиради. Мадд, чўзиқ унли ёки “лийн”

(олдидан қисқа “а” унлиси – “фатҳа” ҳаракати келган “суқун” ли “вав” ёки “суқун” ли “йа” дифтонг) товушларидан сўнг “ҳамза” ёки “суқун” белгиларидан бири келгани боис иккидан олти қисқа унли талаффузи миқдорича чўзиб талаффуз қилишдир. Қаср эса табиий чўзиш мақомида қолдириш ва ортиқча зиёда қилмасликдир.

Мазҳаб (араб. йўналиш, йўл, таълимот) – Истилоҳда фикҳий масалаларни ўз ичига олган диний ҳуқуқ тизимлари ва йўналишларидир. Яъни, шариат мазҳаблари исломда диний ҳуқуқ тизимларидир. Мазҳабларнинг юзага келишига асосий сабаблардан бу масалага ўз қоидаларига кўра ёндашув, юзага келган бир масала бўйича Муҳаммад (с.а.в.) томонларидан турлича ечимлар берилиши, саҳобий ва тобиий фақиҳларнинг шарт-шароит ва замон ўтиши билан маълум масалаларга турлича ечимлар беришлари мазҳаблар имомларининг ҳам уларга ечим беришларида жузъий ихтилофларни юзага келтирган. Натижада, 8-9-асрларга келиб ислом ҳуқуқшунослиги – фикҳ соҳасида кўплаб мазҳаблар юзага келган. Ҳозирги вақтда суннийликда тўртта – ҳанафийлик, моликийлик, шофеъийлик, ҳанбалийлик; шиаликда – жаъфарийлик, имомийлик, зайдийлик сақланиб қолган. Шариат мазҳаблари диний фирқалардан фарқ қилади. Фирқа ва оқимлар ислом таълимотининг ақидавий масалаларида ихтилоф қилишса, ушбу тўрт мазҳаб фикҳий масалаларда бир-бирларидан фарқ қиладилар. Суннийликда тўртала мазҳаб ҳам тенг ҳисобланади. Ушбу мазҳаблар томонидан ишлаб чиқилган ечимлар асоси Қуръон ва сунна доирасида амалга оширилган. Шу муносабат билан мазҳаблар вакиллари бир-бирларини эҳтиром қилишлари лозим бўлиб, бир мазҳабнинг қоидаларини қабул эттиришга ҳаракат, бошқа ўлкада тарқалган мазҳабга қарама-қарши тарзда даъват этиш каби жиддий ихтилофларни юзага келтирувчи ҳолатлар олимлар томонидан қораланади. Йирик мусулмон университетларида тўрт мазҳаб вакилларига ўз мазҳаблари бўйича алоҳида дарс ўқитилади. Мазҳаблар анъанавий диний-ҳуқуқий, амалий

ибодатлар бўйича шариат масалаларида ўз қондаларига кўра ҳукм чиқаришлари билан бир-бирларидан фарқ қилади.

Маккий ва маданий суралар – Маккий суралар – Маккаи мукаррамада – ҳижратдан олдинги ўн уч йил муддат мобайнида нозил бўлган. Маданий суралар – Мадинаи мунавварада – ҳижратдан кейинги ўн йил муддат мобайнида нозил бўлган. Маккий суралар таркибида маданий оятларнинг киритилиши кўпроқ бўлиб, аксинча маданий суралар таркибига маккий оятлар кам ҳолларда киритилган. Маккада нозил бўлган суралар 86 та, Мадинада нозил бўлган суралар 28 тадир.

Марям – Қуръонда бир нечта ўринда номи зикр этилиб, мақталган аёл. Имроннинг қизи, Исо (а.с.)нинг онаси. Қуръоннинг 19-сураси Марям номи билан аталган.

Масал – Қуръон масаллари илми. Бу ном билан номланган асарлар ҳам мавжуд. Қуръон услубларидан бири, унга кўра айрим ҳолларда масал келтирган ҳолда яхши ёки ёмон амал қилганларнинг оқибатлари баён этилади. Бу орқали ўғит ва насиҳат қилинади.

Машҳур – ҳадис ва қироат илмларида ривоят қилувчилар йўлларининг сонига кўра тури. У мутаवотирдан қуйи ва оҳоддан юқори турадиган тур бўлиб, ҳар бир табақада 3 кишидан ортиқ ровийларнинг маълум ривоятни нақл этган бўлсалар шундай номланади.

Мақоми Иброҳим – Каъба эшиги рўпарасида жойлашган мавқе. Ривоятларга кўра, Каъбани тиклаётганда Иброҳим (а.с.) тошда туриб дуо қилганлар. Тошда одам оёғи излари ботиб қолгандан кейинги ҳосил бўлган излар билиниб туради. Ҳозирда ушбу мавқе одам бўйидан баландроқ, ойнали маҳсус қоплама билан қопланган. Қуръонда мақоми Иброҳим зикр этилган ҳамда Каъба зиёрат этилганда у мавқеда намоз ўқиш буюрилган.

Мужассима оқими – “Аллоҳ жисмга эга” деб ишонувчи оқим. Улар Қуръонда Аллоҳга мажозий маънода қўл, юз каби аъзоларни нисбат қилинганини зоҳиран далил қилиб, Унинг инсонлар каби қўл, юз каби аъзолари бор деб ишонадилар.

Суннийликка кўра, мазкур оятлар чуқур шарҳланмайди ҳамда инсонлар бу оятларга ишонишлари, лекин Аллоҳга аъзоларни мансуб қилмаслик лозимлиги ақидасини илгари сурадилар. Бунга далил сифатида Қуръондан “У каби ҳеч нарса мавжуд эмас” оятини далил қилганлар.

Муносабат илми – Сура ва оятларнинг бир-бири билан боғлиқлиги илми. Муносабат илми оятларнинг кетма-кетлиги, тартиби, уларнинг сиёқи, ўзаро боғлиқлиги, мувофиқлиги, мослигини ўрганувчи илмдир. Бу боғлиқлик ҳолатлари ақлий, ҳиссий, умумий, хусусий, хаёлий тарзда бўлиши мумкин. Бунда оятлар кетма-кетлигидаги ҳикмат юзага чиқади, мазмун-моҳияти янада тушунарли бўлади.

Мунофиқ – Қуръонда тилида имон келтириб, дилида кофир бўлиб қолган кишиларга нисбатан шу сўз қўлланилган. Қуръоннинг 63-сураси Мунофиқун (Мунофиқлар) номи билан аталади.

Мусаббиҳот суралари – “Саббаҳа” (سبح) калимаси билан бошланадиган суралар.

Мусҳаф – “Саҳифаланган”, яъни “китоб” маъносини билдиради. Қуръон номларидан бири.

Мутавотир – Ривоятнинг ҳар бир табақада 10 кишидан кам бўлмаган кўпчилик томонидан нақл этилиши. Яъни бир ривоятни турли йўллар билан ривоят қилиниши. Бундай ривоят ёлғонлигига келишиб бўлмайдиган даражадаги ривоят ҳисобланади ва исломда далил ҳисобланиб, ривоят қилувчиларнинг ишончли ёки ишончли эмаслиги масаласи текширилмайди.

Қироатларнинг ишончли бўлиши учун мутавотир тарзда ривоят қилиниши шарт қилинган. Бу орқали Қуръон қироатлари тури чегараланган.

Мутакаллимлар – ислом илоҳиёти олимлари. Улар ислом диний-ақидавий таълимоти – каломни асослаб берган. Ҳозирги ислом уламоларига нисбатан мутакаллим атамаси қўлланилмайди, у тарихий тушунчага айланган.

Мутлақ ва муқайяд оятлар – “Мутлақ” сўзи луғатда “озод, эркин” маъносида ишлатилади. Истилоҳда эса, бирор бир сифат билан қайдланмаган ва муайян бўлмаган бир маънога далолат қилган лафзга айтилади. “Муқайяд” сўзи луғатда “чекланган” маъносида келади. Истилоҳда эса, сифатларидан бири билан қайдланган маънога далолат қилувчи лафз тушунилади. “Мутлақ” бу далолат қилиши нуқтаи назаридан, чегаралаш қайд этилмаган ҳолда мутлақ далолатни англатади. “Муқайяд” эса мутлақнинг далолат доирасини чегаралайди, ёки аниқлайди. Бу “ом ва хос”га ўхшашдир. Масалан: Қуръонда васият қилишда гувоҳнинг адолатли бўлиши шарт қилинган. (Моида: 106). Шунга кўра, гувоҳнинг ҳозир бўлиши мутлақ, унинг одиллиги муқайяддир. Агар қандай гувоҳ бўлиши аниқланмаганида оятдан мутлақ далолат сифатида фойдаланилиб, ҳар қандай гувоҳнинг ҳозир бўлиши мумкин бўлар эди. Шунинг учун бу илм фикҳ соҳасида ҳам аҳамиятга моликдир. Яна бир мисол:

فاغسلوا وُجُوهُكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ

“...юзингиз ва қўлларингизни тирсакларгача ювингиз...” оятидаги “қўллар”ни чекловчи сўз бу “тирсаклар”дир, яъни қўллар мутлақ бўлиб, тирсакларгача ювилиши муқайяд, яъни чегарадир.

Муфассирлар – тафсир илми олимлари, Қуръон шарҳловчилари. Муфассирларга бир нечта илмларни билишлари шарт қилинади. Жумладан, араб тилини мукаммал билган, сабабун нузул каби Қуръон илмларини яхши билган олимлар Қуръонга шарҳ беришлари мумкин бўлиб, улар муфассирлар деб аталадилар.

Муфтий – Мусулмонларда диний-ҳуқуқий масалаларни изоҳлаш, талқин қилиш ва тавсия этиш ҳуқуқига эга шахс. У чиқарган ҳукмлар фатво дейилади.

Мушаббиха оқими – Аллоҳни махлуқотларга ўхшаш феъл ва ҳаракатлар қилади, деб ишонувчи оқим, мужассима оқимига ўхшаш. Бироқ мужассима айнан махлуқотлар

аъзоларига ўхшаш аъзоларни Аллоҳда мавжуд деб ишонсалар, мушаббихалар Аллоҳ махлуқотлар иш-ҳаракатларига ўхшаш ишларни қилишини ҳам қамраб олиб ишонадилар.

Мушрик – Ислом таълимотига кўра, Аллоҳни ягона илоҳ деб билмайдиган, Унинг шериклари бор деб ишонадиган ва Ундан бошқасига сиғинган киши.

Муъаввазатайн – “Паноҳ тиланилган икки сура”, яъни “Фалақ” ва “Нос” суралари. Ҳар иккисининг ҳам биринчи ояти “Аъзузу” калимаси билан бошлангани учун шундай аталади.

Муқаддас китоблар – Аллоҳ таоло томонидан пайгамбарларга нозил қилинган китоблар. Улар 4 та – Таврот, Забур, Инжил ва Қуръон бўлиб, Қуръон таълимотига кўра, аввалги 3 таси кишилар томонидан ўз мақсадларига бўйсундириш ниятида ўзгартирилган ва бузилган деб қаралади. Ислом шариаатида аввалги 3 китоб шарият қоидалари бекор қилинган ҳамда амалда охириги тушган Қуръонга таянилиши белгиланган.

Муқаттаъа ҳарфлар – суралар бошида алоҳида ҳарфлар ҳолида келган қисмлар бўлиб, уларнинг таъвили борасида уламолар аниқ бир тўхтамга келишмаган. Ушбу ҳарфлар муташобих оятлар туркумига киритилган. Қуръонда 29 сура муқаттаъа ҳарфлар билан бошланади. Уламолар ҳуруфи муқаттаъа борасида фарқли фикрлар билдирганлар. Улардан айримлари қуйидагилардан иборат: 1) Ҳуруфи муқаттаъани суралар номи деб қарашган. Яъни ҳар бир сура бирор мавзуни очиб беради, шунга ўхшаш ҳуруфи муқаттаъа ҳам муайян нарсаларни билдирган исмларга ишора қилувчи ва уларни бир-биридан фарқловчи белгилардир. Масалан, “Алиф-лам-сод” (الصر), “Сод” (ص) ёки “Нун” (ن)ни ўқидим деганда, шу ҳарфлар билан бошланган суралар назарда тутилади. Баъзан бир неча суралар бир хил ҳуруфи муқаттаъа билан бошланади, “Ҳамим” (حم), “Алиф-лам-мим” (الم)га ўхшаш. Уларни “Ҳамим ас-Сажда” (حم السجدة) “Алиф-лам-мим ал-Бақара” (الم البقرة) тарзида мос номлар билан бир-биридан фарқлаш мумкин, бир хил исмларни қўшимчалар, отасининг исми ва

кунялар билан ажратганга ўхшаш; 2) Баъзилар уни қасам деб қарашган. Аллоҳ таоло барча ҳуруфи муқаттаъа билан қасам ичган, лекин уларнинг ҳаммасини зикр этмай, айримларини айтиш билан чекланган, яъни масалан “Алиф-лам-мим” (الم) деганда бутун ҳуруфи муқаттаъани назарда тутган. Масалан, биров алиф, “ба”, “та”, “са” ни ўргандим деганда, фақат шу ҳарфларни эмас, балки 28 ҳарфдан иборат бутун алифбони назарда тутишига ўхшаш; 3) Яна бир гуруҳ эса уларни Ҳақ таолонинг исм ва сифатларини ифодаловчи сўзлардан олинган ҳарфлар, деб қараганлар. Бу араб тилшунослигидаги ихтисор (қисқартириш) услуби билан боғлиқдир.

Муқриъ – Усмон мусҳафи асосида ривоятга таянган ҳолда Қуръонни ўқитувчи, ўргатувчи киши.

Муҳаддис – “Муҳаддис” сўзи луғатда “ҳикоя қилувчи, суҳбатдош” маъноларини билдиради. Ҳадисларни тўплаш, саралаш, шарҳлаш ва ровийлар ҳолини ўрганиш каби ишлар билан шуғулланувчи олим.

Муҳаммад (с.а.в.) – Сўнгги пайғамбар. 571 йил туғилиб, 632 йил вафот этганлар. Ислом динини араблар ва бошқа халқларга етказувчиси сифатида 610 йилдан вафотларига қадар фаолият кўрсатганлар. У зотга муқаддас Қуръон нозил қилинган. Шу билан бирга ҳадислар у кишининг айтган сўзлари ва қилган ишларини қамраб олиб, ислом шариятининг асосларидандир.

Муҳаммадийлик манбалари. Ислом шарияти манбаларининг асосийлари. Улар Қуръон ва ҳадисдир.

Муҳкам ва муташобих – “Муҳкам” сўзи луғатда “мукаммал, мустаҳкам” маъносида келади. Истилоҳда эса, лафздан кўзланган маъно аниқ ва қатъий бўлиб, мансوخ бўлмаган ва бошқа маънони ҳам эҳтимол қилмаган. “Муташобих” сўзи луғатда “ўхшаш, ўхшайдиган ва шубҳали” маъноларида қўлланилади. Истилоҳда эса, сўзнинг тушунилиши махфий ва идрок қилиб бўлмайдиган маъносига айтилади.

Қуръонда “муҳкам” – бир йўналишдаги, аниқ маънони билдирувчи оятлар. Ҳамда “муташобих” – бир-бирига ўхшаш

бир нечта маъноларни тақозо этувчи оятлардир. “Муташобих” сўзи луғатда “ўхшаш, ўхшайдиган ва шубҳали” маъноларида қўлланилади. Истилоҳда эса, лафздан тушунилиши махфий ва идрок қилиб бўлмайдиган маънога айтилади. Яъни бир-бирига ўхшаш 2 ёки ундан турли маъноларни тақозо этувчи оятлар. Бунга “Аллоҳнинг юзи”, “Аллоҳнинг қўли”, “Аллоҳнинг Арш узра истивоси” каби оятлар, шунингдек, муқаттаа ҳарфлар киради. Суннийлик эътиқодига кўра ушбу оятлар чуқур шарҳланмайди, бу билан Аллоҳ инсонлар каби иш ва ҳаракатлар қилади деган тушунчанинг олди олинган.

Мўъжиза – Пайғамбар этиб танланган кишига Аллоҳ таоло томонидан берилган ғайриоддий, бошқалар амалга оширолмайдиган иш. Бу билан пайғамбарлик берилган кишининг ростгўйлиги исботланади. Ислом таълимотига кўра, у сеҳргарликдан пок ҳолда пайғамбарларгагина Аллоҳ томонидан ато этиладиган хусусиятдир. Ҳар бир Пайғамбарга алоҳида мўъжиза берилган. Баъзиларига илоҳий китобларнинг берилиши уларнинг умумий мўъжизавий ишларидир. Шу билан бирга, Мусо (а.с.)нинг ҳассаси, Исо (а.с.)нинг мўъжизавий тарзда инсонларни даволаши каби мўъжизалари Қуръонда айнан зикр этилган. Муҳаммад (с.а.в.)га берилган асосий мўъжиза бу Қуръоннинг алоҳида услубидир.

Мўъмин – Илк ислом даврида Мадина мусулмонлари шу ном билан аталган. Кейинчалик мўъмин ва мусулмон атамалари бир хил мазмун касб этган. Қуръонда бу сўз 2 хил мазмунда қўлланилган: 1.Аллоҳнинг сифати. 2.Мусулмон киши эътиқодининг ички, ахлоқий томонини акс эттирувчи алоҳида ном. Қуръоннинг 23-сураси шу ном билан аталади.

Мўътазила – Ислом динидаги дастлабки ақидавий йўналишдаги оқим. Мўътазила оқими ўз ақида ва ишларини беш асосга қурадилар. Улар: тавҳид (яккаҳудоликка имон келтириш), адолат, манзила байнал манзилатайн (оралиқ ҳолат), ваъиднинг содир бўлиши (гуноҳкорларга азоб ҳақидаги ваъданинг амалга ошиши), амр маъруф ва наҳй мункар (яхшилиқка чақириш ва ёмонликдан қайтариш).

Биринчи бўлиб, мўътазилийлик ғоясини тарғиб этган шахс Восил ибн Ато бўлиб, у устози Ҳасан Басрий билан “гуноҳи кабира қилган кишининг охиратдаги мақоми” бўйича ихтилоф қилган. Мўътазилийликка кўра, гуноҳи кабира соҳиби, бу дунёда мўмин ҳам кофир ҳам эмас, балки ораліқ ҳолатда бўлиб, охиратда дўзах аҳли деб қаралади. Шу ва бошқа қарашларни ҳимоя қилиш мақсадида мўътазила оқимига мансуб муфассирлар Қуръонни ўз йўналишларига мослаштириб шарҳлашга ҳаракат қилганлар. Бу борада суннийлик йўналиши муфассирлари қаторида Мотуридийнинг раддиялари кенгқамровлидир.

Намоз – Исломда 5 рукндан иккинчиси. Меърож кечасида фарз қилинган амал. Бир кеча-кундузда 5 маҳал ўқиш белгиланган. Қуръонда намоз вақтлари ва ракаатлари аниқ кўрсатилмаган, улар ҳадисларда қайд этилган.

Насх хати – (насх – араб. бекор қилиш, ўчириш; кўчириш). Араб ёзувидаги мумтоз хат услубларидан бири. X асрда Ибн Муқла томонидан куфий ёзуви асосида яратилган. Унинг бу номланиши ҳақида асосан икки хил қараш мавжуд: 1) кенг истеъмолга кириши, куфий ёзувдан устун бўлиб кетгани ва уни амалда бекор қилгани учун; 2) китобларни кўчиришда кенг қўлланилгани учун шу ном билан аталган.

Нозил бўлиш – “тушиш”, яъни Аллоҳ таоло кўрсатмалари, китоблари ва саҳифаларини Жаброил фаришта воситаси билан пайғамбарларга етказилиши.

Танзил. “Танзил” сўзи луғатда “тушириш” маъносидадир. Истилоҳда эса, жамиятда содир бўлган воқеа-ҳодисалар эҳтиёжидан келиб чиқиб, ваҳий воситасида Муҳаммад (с.а.в.) қалбларида Қуръоннинг зоҳир бўлиши тушунилади.

Носих ва мансух – (араб. “носих” – “бекор қилувчи”; “мансух” – “бекор қилинган”). “Носих” сўзи истилоҳда, ўзидан олдинги шаръий ҳукмнинг амал қилиш муддатини ва ҳукмини бекор қилувчи шаръий далил тушунилади. “Мансух” истилоҳда, кейинги келган далил билан ҳукми бекор қилинган ва амал қилиш муддати тугаган шаръий ҳукмга айтилади.

Қуръонда “насх” ибораси “бекор қилиш” маъноларида келиб, бир ҳукмнинг бекор қилиниши ва ўрнига бошқа ҳукмнинг келишига нисбатан ишлатилади. Шариятда “Қуръон оятида келган ҳукми бошқа оятда келган ҳукм билан бекор қилиш” тушунилади. Уламолар наздида “оят ҳукмининг бекор қилиниши” масаласида турлича ёндашувлар бўлиши мумкин, яъни айримлар наздида бекор қилинмаган деб саналган оят бошқа олим наздида бекор қилинган деб қаралади. Кўпчилик уламолар томонидан турли ўринларда фикҳий ҳукмларга оид 20 та оятнинг бекор қилиниши қайд этилган.

Ом ва хос – “Ом” сўзи “умумий” маъносини билдиради. “Ом” маънода келган оятлар назарда тутилган ҳолатларнинг ҳаммасини қамраб олади. Яъни, маълум маъно учун қўйилган ва англатган ҳамма бирликларини ўз ичига олган ҳар қандай лафзга айтилади. “Хос” сўзи луғатда “алоҳида, махсус ва шахсий” маъноларини билдиради. Истилоҳда эса, маълум маъно учун қўйилган ва ундан бошқасини англатмайдиган ҳар қандай лафзга айтилади.

Масалан, “ҳожилар” деганда барча ҳаж амалини бажараётганлар тушунилади. Хос эса, битта ёки бир нечта назарда тутилган ҳолатларга тегишли бўлади ва умумий ҳукм келган ҳолатдан истисно қилинади. Масалан; Моида сураси 3-оятдаги “Сизларга ўлимтик ҳаром қилинди” оятидаги ўлимтиклардан “Моида (5)” сураси 96-оятдаги “Сизларга денгиз (балиқлари) ови ва таоми ҳалол қилинди” хос қилинган. Бу ҳолда балиқ ўлган бўлса ҳам ейиш ҳалол қилиниб, юқоридаги ҳаром қилинган гўштлардан ажратилган, махсус ҳукм берилган. *

Охират куни – дунёнинг тугаш куни. Бу тушунча ислом дини билан бир қаторда бошқа динларда ҳам қўлланилади. Қуръонда Охират куни сифатлари ҳақида кенг тафсилотлар берилган.

Оят (араб. илоҳий белги, мўъжиза) – Қуръон сураларининг бандлари. Қуръоннинг 7-асрга оид илк нусхаларидаёқ суралар оятларга бўлинган. Ҳар сура доирасида оятларни

тартиб билан рақамлаш кейинроқ амалга оширилган. Оятларнинг айримлари қисқа иборадан, баъзилари бир неча жумладан ташкил топган. Оятларни ажратиш Муҳаммад (с.а.в.) томонларидан саҳобийларга Қуръонни ўргатаётган вақтларида бироз тўхташ (вақф) қилишлари ва сўнг давом эттиришлари натижасида келиб чиққан. Қорилар ўртасида оятларга тақсимлашда турлилик бўлиши мумкин. Чунки, Муҳаммад (с.а.в.) дастлабки ўргатиш жараёнида тўхтаб оятлар орасини узган бўлсалар, кейинчалик қисқароқ тўхтаганларидан ушбу ихтилофлар юзага келган. Ҳафснинг Осимдан қилган ривояти бўйича Қуръон оятлари 6236 тани ташкил этади.

Оҳод – бир ривоятни ҳар бир табақада бир кишидан уч кишигача сондаги ровийларнинг нақл этиши. Мутавотир даражасига етмаган ривоят.

Пайғамбар – Аллоҳдан ваҳий олган ва уни одамларга етказадиган шахс. Ислом динида ҳам, яҳудийлик ва насронийлик динида ҳам мавжуд тушунча. Ривоятларга кўра, дунёда 124 минг пайғамбар яшаб ўтган. Қуръонда 25 пайғамбарнинг номи зикр этилган. Қуръонда келган яна баъзи шахслар эса пайғамбар ёки пайғамбар эмаслиги маълум бўлмаган.

Расмий бўлмаган Қуръон – Усмон мусҳафига қадар турли лаҳжаларга кўра саҳобийлар томонидан жамланган мусҳафлар. Улар Усмон мусҳафи билан айрим қоидаларда фарқ қилиши мумкин. Расман қабул қилинган мусҳафдан сўнг улар бекор қилинган.

Рафъ ҳолати – сўзнинг бош келишиқдаги ҳолати. Бунда сўз дамма ёки танвин даммага тугайди.

Расмул-мусҳаф илми. Усмон мусҳафи ёзилган хат услуби, унинг нусхаларида қабул қилинган қоидаларни ўрганувчи илмдир.

Ривоят – воқеа ва ҳодисаларни, инсон фаолиятини реал тасвирловчи оғзаки ҳикоя. Қуръон ва ҳадиси шарифларни жамлашда етакчи аҳамият касб этган. Ривоятлар ишончли ёки

ишончли эмаслигини аниқлашда ровийларнинг ҳолатлари ҳар томонлама ўрганилгач, турларга бўлинган.

Ровий – ривоят қилувчи шахс. Ривоятларни қабул қилишда мазкур кишиларнинг ишончли ёки ишончсиз экани, улар номи билан бирга келган бошқа ровийлар билан алоқаси текширилгач, уларнинг ҳолатлари аниқланган.

Рўза – Исломда 5 рукндан учинчиси. Қуръоннинг “Бақара (2)” сураси 183–187-оятларида Аллоҳ Қуръонни Расулуллоҳ (с.а.в.)га Рамазон ойида нозил қилгани таъкидланиб, ҳар йили шу ойда рўза тутиш фарз қилинган. Рўза тутиш ислом динидан бошқа динларда ҳам ўзига хос тарзда амалга оширилган.

Сабабун-нузул (ёки асбоб ан-нузул) – Қуръон оятларининг нозил бўлиш сабаблари. Қуръон оятлари бирор бир воқеа, савол юзага келганда жавоб сифатида масалани ойдинлаштириш учун ҳам нозил қилинган. Шу сабабли оятларни тафсир қилишда, бирор оятдан ҳукм олишда унинг нозил бўлиш сабабини билиш, оятни тўғри шарҳлашда оятларнинг нозил бўлиш сабабини билиш асосий ўрин тутати. Сабабун-нузулга оид ривоятлар ҳадис тўпламларида саҳобий ёки тобийлардан ривоят тарзида келади. Айрим оятларни сабабун-нузулсиз тушуниб бўлмайди.

Сабт аҳли – (“сабт” – араб. шанба) – ўз даврида тақиқланган кун – шанбада балиқ тутган қавм. Улар бу ишлари учун маймунга айлантирилган. Маймунга айлантиришларининг қай ҳолатда экани турлича талқин қилинади: айримлар қиёфалари маймунга айланган деб ҳисобласалар, бошқалар фаолиятлари шундай бўлиб қолган деган фикрни илгари сурадилар.

Санад – Ривоят қилувчилар силсиласи

Сарф ва наҳв – Араб тили грамматикасининг морфология ва синтаксис бўлимлари.

Саъй қилиш – Ҳаж ва умра амалларида Сафо ва Марва тепаликлари орасида етти марта у ёқдан бу ёққа бориб келиш.

Саҳиҳ – (араб. соғлом; ишончли). Ҳадис турларидан бири, ишончли ҳадисга нисбатан қўлланилади. Ҳадиснинг ишончли

бўлиши учун қуйидаги шартлар белгиланган: 1) санаднинг давомийлиги; 2) барча ровийларнинг одил бўлиши; 3) ровийлар ёзиш ва хабар қилиш жиҳатидан аниқ бера олиши; 4) ровий ривоятининг ўзидан ишончли бўлган одамларга хилоф бўлмаслиги; 5) турли иллатлардан холи бўлиши. Бухорий ва Муслим ҳадис тўпламлари саҳиҳ ҳадисларни жамлашга бағишланган.

Саҳобий – Муҳаммад (с.а.в.)нинг сафдошлари, у зот билан мусулмон бўлган ҳолатида мулоқотда бўлган, лоқал у кишини бир маротаба, гўдаклик чоғида бўлса ҳам кўрган ва мусулмонлигича вафот этган кишилар саҳобий деб аталади. Саҳобийнинг ислом тарихидаги алоҳида аҳамияти шундаки, Муҳаммад (с.а.в.) вафотларидан сўнг ислом таълимотлари (ҳадислар), шунингдек, шахсий ўрнаклари ва фикрлари бўлган ислом ахлоқий таълимоти – суннанинг энг муҳим таркибий қисмини кейинги авлодга етказган.

Сунан (араб. “сунна” нинг кўплиги) – Фақиҳлар ҳукмларни ҳадислардан чиқариб олишларига асос бўлиши учун фикҳ боблари асосида ёзилган ҳадис тўпламлари.

Суннат – Муҳаммад (с.а.в.) нинг тутган йўллари, қилган ишлари, феъллари. Суннат Қуръон билан чамбарчас боғлиқдир. Шунингдек, суннатнинг тарихи Қуръон ва ислом тарихи билан бирдир.

Суннийлик – Ислом динида 2 асосий йўналишлардан бири ва энг кенг тарқалгани. Суннийликда 4 та диний-ҳуқуқий мазҳаб мавжуд: ҳанафийлик, моликийлик, шофиъийлик, ҳанбалийлик.

Сура (араб. тизма, қатор, кўрғон, манзил ва шараф маъносида) – фақат Қуръонга хос тушунча, унинг бўлимлари сура дейилади, уни шартли равишда бобга қиёслаш мумкин. Уламолар истилоҳида эса, сура – Қуръон оятларининг бошланиш ва тугаши белгиланган мустақил тоифасидир. Қуръон суралардан иборат бўлиб, ҳар бир сура уч ёки ундан кўп оятни ўз ичига олади. Қуръон 114 сурадан таркиб топган.

Сухуф (араб. “саҳифа”нинг кўплиги) – Қуръонда нозил бўлган суралар ёзиладиган саҳифалар маъносида келган.

Сухуф бакрия– “Абу Бакр саҳифалари” ёки “Абу Бакр мусҳафи”. Илгариги даврда тери, тош, пўстлоқ каби турли ашёларга ёзилган Қуръон суралари Абу Бакр (р.а.) халифалик йилларида қоғоз саҳифаларига кўчирилган ва бир жойда жамланган ва мазкур ном билан аталган. Унинг Усмон мусҳафидан фарқли жиҳати етти лаҳжани ўз ичига олганидир. Кейинги Усмон мусҳафи эса, етти лаҳжадан фақат биттаси ва энг машҳури – Қурайш лаҳжасига кўра ёзилган эди. Абу Бакр мусҳафи аввал Абу Бакрда, унинг вафотидан сўнг Умар ибн Хаттобда, кейин эса, унинг қизи Ҳафсада сақланган. Мусҳаф Умавий халифа Марвон ибн Ҳакам буйруғи билан Ҳафса бинт Умар вафотидан сўнг унинг уйдан олиб ёқиб юборилган. Марвон ибн Ҳакам бу ишини “ундаги ёзувлар Усмон мусҳафига кўчириб сақланиб бўлиниган, бундан кейин кишилар шубҳаланиб, яна ихтилофлар чиқмаслиги” учун қилгани билан изоҳлаган.

Таассуб (мутаассиблик) – ўз эътиқоди тўғрилигига ўта қаттиқ ишониш, бошқа диний эътиқодларга нисбатан муросасиз муносабатда бўлиш. Ислом дини мутаассибликка хайрихоҳлик билдирмайди. Аксинча, теран ўйлашга, бошқаларга нисбатан муросали бўлишга чақиради. Қуръонда бу борада алоҳида муносабат билдирилган. Динда таассубга берилиш, чуқур кетиш масалалари Қуръонда ҳар томонлама муолажа қилинган. Таассуб ва ғулуга кетишга далил мавжуд бўлмай, аксинча инсонлар охират куни ҳақида огоҳлантирилар эканлар, дунёвий ҳаётдан, жамиятдан ажралмасликка даъват этиладилар. Шунга кўра, айрим ўринларда тўғридан-тўғри диний таассуб ва жиноятлар қораланса, айримларида мусулмон кишининг диний ҳаёти тартибга солинади. Биринчи қисмга одам ўлдириш, Ер юзида фасод-бузғунчилик ишларини қилиш қаттиқ қораланган оятларни мисол қилиб келтириш мумкин: “Кимки одамларни ноҳақ, ёки Ер юзида бузғунчилик билан ўлдирса, худди у барча инсонларни ўлдирган кабидир.

Агар ўлимдан сақласа, гўё барча одамларни ўлимдан сақлаган кабидир”. (Моида (5): 32).

Иккинчи қисмга эса, кишиларнинг дунёвий ҳаётларидаги юриш-туришлари белгиланган оятларни келтириш мумкин. Яъни кишиларнинг динни тор йўналишда тушунмасдан, ҳаётлик чоғларида кенг имкониятларга эга эканликлари белгиланган кўрсатмалардан оғиб кетмасликлари, ўзларича ҳалол нарсалардан тийилишлари мумкин эмасликлари, кийинишда ҳам ўзларича чегара қилиб, чиройли кийимлардан ўзларини ман этишлари мумкин эмаслиги кўрсатилган: “Эй имон келтирганлар, Аллоҳ ҳалол қилган яхши нарсаларни ҳаром қилиб олманг. Ҳамда тажовуз қилманг”. (Моида (5): 87). Аъроф сурасида кийинишда ортиқча тийилиш ва ейиш-ичишдан ортиқча қайтиш ва чегаралашдан қайтарилади: “Эй одам боласи, масжид олдида чиққанингизда зеб-зийнатиңизни олинг, енглар, ичинглар, исроф қилманглар. Аллоҳ исрофгарларни севмайди” (Аъроф (7): 31); “Айтинг, ким Аллоҳ бандаларига чиқарган зийнатлар ва покиза ризқларни ҳаром қилди... (Аъроф (7): 32); “Аллоҳ сизларга енгилликни истар ва қийинликни истамас” (Бақара (2): 185); бошқа дин вакиллари билан бағрикенглик билан муносабатда бўлиш ҳам Қуръонда зикр этилган: “Агар роббингиз хоҳласа эди, Ер юзидаги барча инсонлар ёппасига имон келтирган бўлур эдилар. Сиз улар мўмин бўлмагунларича ёмон кўрасизми” (Юнус (10): 99); “Агар Аллоҳ одамларнинг баъзиларини баъзилари билан даф этиб турмас экан, албатта, Аллоҳ номи кўп зикр қилинадиган (роҳибларда) узлатгоҳлар, (насронийларда) бутхоналар, (яхудийларда) ибодатхоналар ва (мусулмонларда) масжидлар вайрон қилинган бўлур эди. Албатта, Аллоҳ ўзига (диниға) ёрдам берадиганларға ёрдам берур. Шубҳасиз, Аллоҳ кучли ва қудратлидир” (Ҳаж (22): 40); “Дин тўғрисида сизлар билан урушмаган ва сизларни ўз юртингиздан (ҳайдаб) чиқармаган кимсаларға нисбатан яхшилик қилишингиз ва уларға адолатли бўлишингиздан Аллоҳ сизларни қайтармас. Албатта, Аллоҳ адолатли

кишиларни севар” (Мумтаҳана (60): 8.). Ушбу оятларда гайридинларнинг ибодатхоналарига ҳам худди масжидлар каби эътибор қилиниб, эҳтиром қилиниши, яхшилик қилиш Қуръондаги бағрикенгликни кўрсатиб беради.

Табаъа тобийй (араб. тобиййнинг тобиййлари) – тобиййлардан кейинги мусулмон олимлари.

Тавотурлик даражасидаги нақл – мутавотир ривоят. Ёлгонга чиқариб бўлмайдиган даражада кўп сондаги кишилар томонидан нақл қилиниши.

Тавҳид (араб. – якка санаш) – Аллоҳга ширк келтиришнинг турли кўринишларидан воз кечиш ва Аллоҳ таолонинг зотида ҳам, сифатларида ҳам, ишларида ҳам, исмларида ҳам, ҳукмларида ҳам шериги йўқ деб эътиқод қилишдир.

Талйин – ҳарфни юмшоқлик билан тилга бирор машаққатсиз чиқариш. Лийн ҳарфлари иккита: ўзидан олдинги ҳарфлари фатҳали бўлган сукунли و ва ى ҳарфлари: بيت، خوف каби.

Тарқиқ – Қироатда ҳарфларни ингичка талаффуз қилиш ва оғиз унинг садоси билан тўлмайди. Истифола ҳарфи касралик бўлганда тарқиқ қилинади, истифола ҳарфларининг эса барчаси тарқиқ қилинади, уларни тафҳим қилиш жоиз эмас (фақат муайян ҳолатларда ,ва ى ҳарфлари тафҳим қилинади).

Тасаввуфий шарҳ – Тасаввуфий йўналиш, яъни Қуръоннинг зоҳирий ва ботиний маънолари бор деб ҳисобловчи йўналиш. Тафсир илмида тасаввуфий тафсирлар алоҳида турни ташкил этади. Дастлабки даврда айрим оятлар тасаввуфий олимлар томонидан шарҳланган бўлса, кейинчалик тўлиқ тасаввуфий тафсирлар яратилган. Тасаввуфий тафсир йўналиши олимлари сифатида Ҳаким Термизий, Қушайрий каби олимларни зикр этиш мумкин.

Тафсир – (араб. баён қилиш, шарҳлаш ва равшан қилиш) – араб тилини мукаммал билган ҳолда Қуръон, ҳадис, саҳобий ва тобиййлар ривоятидан истифода этиб, инсон имконияти доирасида Қуръон оятларини шарҳлаш, изоҳлашдир. Арабларда илмий, фалсафий асарларга ёзилган

шарҳлар ҳам тафсирлар деб аталган. Қуръонда ҳам “тафсир” – “шарҳ” мазмунида қўлланилган. *Маъсур тафсир* – тафсир турларидан бири бўлиб, унга кўра муфассир асосан, нақлга таяниб Қуръонни шарҳлайди. *Раъй билан қилинган тафсир* – муфассирнинг Қуръонни шарҳлашда ўз фикр ва қарашларини ишлатиши. У икки турга бўлинади, *жоиз раъй*, яъни муфассирнинг нақл билан бирга унга хилоф бўлмаган ҳолда Қуръонни шарҳлаши. *Ножоиз раъй* эса, фирқа ва оқимларнинг Қуръонни шарҳлашларини қамраб олади.

Тафсир илми – Қуръондаги Аллоҳнинг муродини инсон қудрати етган даражада ўрганадиган илм. Бу илм Пайғамбар (с.а.в.) даврларида юзага келган. Саҳобийлар ва тобийлар даврида эса тафсир қамрови кенгайди. Бу даврда ёзма тўлиқ тафсирга оид асарлар яратилмади. Х асрга келиб тўлиқ тафсирга оид асарлар ёзилган.

Тафҳим – (араб. “тўйдириш”, “тўлдириш”). Атама сифатидаги маъноси, муайян ундош товушлар талаффузида иштирок этадиган йўғон, тўла оҳангдир. Яъни йўғонликдан иборат бўлиб, ҳарфнинг овозига киради ва оғиз унинг садоси билан тўлади. Истиъола ҳарфлари *ف ط ظ* тафҳим билан, яъни йўғон ўқиладиган ҳарфлардир.

Ташдид – ҳарфни иккилантириш.

Таъвил – “Таъвил” сўзи “авл” сўзидан олинган бўлиб, луғатда қайтиш маъносини ҳамда тафсир, шарҳлаш маъноларини билдиради.

Тақводорлик – Қуръон ва ҳадисларда Аллоҳдан қўрқиш, дўзахдан сақланиш, парҳезкорлик каби мазмунларда қўлланилган.

Тақдим ва таъхир – Қуръонда кетма-кет келган икки сўзнинг қайси бири аввал, қайси бири кейин келиш масаласи. Қуръон жамланиш даврида бу борада ихтилофлар юзага келган. Бундай фарқларнинг келиб-чиқиш сабаблари соҳа олимлари томонидан Қуръон лаҳжаларидаги фарқлар билан боғлиқ деб эътироф этилган.

Тақдир – инсон ҳаёти ва фаолияти ҳамда оламдаги барча ҳодисаларнинг Аллоҳ иродасига боғлиқлиги. Тақдирга ишониб исломда имон шартларидан биридир. Қуръонда тақдир бўйича турлича қарашлар бир-бири билан боғланмаган ҳолда келган. Айрим оятлардан барча нарса Аллоҳнинг хоҳиши билан бўлиши, инсонда ихтиёр йўқлиги мазмуни чиқиб келса, айримларига кўра инсон ўз ихтиёрига эга ва ўз ишларида масъулдир. Мотуридий барча ишлар Аллоҳнинг азалий илмида ва хоҳиш иродаси билан бўлишини эътироф этган ҳолда кишиларнинг ўз ихтиёрлари бўлиши ва қилган ишларида масъул эканликларини таъкидлаган.

Таҳорат – намоз ўқиш, ибодат олдидан ювиниш, покланиш. Қуръон оятларида таҳоратнинг юз, қўлнинг тирсаккача қисми, бош, оёқларни ювиш зикр этилган бўлиб, оғиз, бурунни чайиш, аъзоларни уч маротаба ювиш каби қоидалар ҳадислар асосида ўрнатилган. Фақиҳлар уни ҳукм оятларининг тўғридан-тўғри ҳукм зикр этилган оятлар турига нисбат берганлар.

Тиловат – Қуръонни ўқиш. Қироат билан тиловатнинг фарқи шундаки, араб тилида қироат илоҳий оятлар, ваҳийни ўқишга ҳам, инсон томонидан битилган ёзув ва шеърларни ўқишга ҳам ишлатилиши мумкин. Тиловат эса, асосан ваҳий этилган оятларни ўқишга ишлатилади.

Тобий (араб. қарам, издош) – саҳобалардан кейин улар билан кўришган ва суҳбатлашган олимлар.

Умра – Қуръон оятлари ва ҳадислар асосида ўрнатилган амал. Ҳаж каби фарз амаллар доирасига кирмайди. Умра амали эҳром кийилган ҳолда Каъбани тавоф этиш ва Сафо ва Марва тепаликлари орасида етти марта юриш ҳамда сочни қирқиб, эҳромдан чиқишдан иборат. Ҳаждан фарқли равишда исталган мавсумда бажариш мумкин.

Усмон мусҳафи – Қуръоннинг халифа Усмон ибн Аффон (р.а.) даврларида кўчирилган нусхалари. Абу Бакр ва Умар вафотларидан кейин ҳокимият Усмонга ўтгандан сўнг илгариги жамланишдан 19 йил ўтиб, 651 йилда Қуръон жамланди. Ривоятга кўра, саҳобий Ҳузайфа ибн Ямон

Озарбайжон ва Армания билан урушда иштирок этиб, мусулмонлар ўртасида ўша даврдаги бир нечта мусҳафлар бўйича ихтилофнинг жиддийлашиб бораётганидан халифа Усмонни хабардор қилади. Усмон Зайд ибн Собит, Абдуллоҳ ибн Зубайр, Саъийд ибн Ос, Абдурахмон ибн Ҳорисларни чақиради. Ҳафсада сақланаётган саҳифалар асосида китоб шаклидаги, бир хил лаҳжадаги, яъни Қурайш лаҳжасидаги ўқиш услубини китоб шаклига келтириш вазифасини юклайди. Усмон уларга “агар сизлар Зайд ибн Собит билан ўқишда ихтилоф қилсангиз, унда Қурайш лаҳжасида ёзинг, Қуръон Қурайш лаҳжасида нозил бўлган”, дейди. Расмий мусҳаф тайёрлангандан сўнг уларни тўрт нусхага кўчиртирилиб, ушбу давргача бўлган мусҳафларни ёқиб юборишни буюради. Зайд ибн Собит Мадина мусҳафини ўқитишга масъул қилинган бўлса, Абдуллоҳ ибн Соиб Маккага, Муғийра ибн Шихоб Шомга, Абу Абдурахмон Суллабий Куфага, Омир ибн Абдулқайс Басрага мусҳафлар билан ўқитиш учун масъул қилиб юборилганлар. Улар эса ўз минтақалари бўйича кишиларга Қуръонни ўргатиб, шогирдлар етиштира бошлаганлар. Ибн Касир (ваф. 774/1373) ўз давридаги Усмон мусҳафи ҳақида маълумот беради: “Усмон мусҳафлари орасида энг машҳури Дамашқдаги жомеъ масжидда шарқий рукнида сақланаётганидир. Ушбу мусҳаф илгари Табарияда бўлган, сўнг 518/1124 йил Дамашққа олиб келинган. У жуда буюк, улкан, чиройли хатда, тушунарли, сиёҳ билан ёзилган. Фикримча, туя терисига ёзилган бўлса керак”. Бу ҳақда яна Абу Абдуллоҳ Зинжоний Шом мусҳафини Ибн Фазлуллоҳ Умрий VIII аср ўрталарида кўрганини зикр этиб, ушбу мусҳаф Санкт-Петербургдаги Қўлёмалар фондида бирмунча вақт сақланиб, кейин Британия музейига кўчирилганини тахмин қилади”.

Усмон мусҳафи шаклангунга қадар Али ибн Абу Толиб, Абдуллоҳ ибн Масъуд, Убай ибн Каъб, Абдуллоҳ ибн Аббосларга тегишли нусхалардаги сура ва оятлар тартиби бир-биридан фарқ қилади.

Фарз – Шариатда адо этиш жазм билан ҳамда шубҳасиз ва қатъий талаб қилинган амал. Ислом ақидасига кўра, фарз амални фарз эмас деб жиддий инкор қилган киши куфр келтирган бўлади.

Фаришталар – Ҳар хил шаклларга кира оладиган нуроний латиф жисм. Аллоҳнинг амрини бажарувчи мавжудотлар. Фаришта тушунчаси исломдан ташқари, яҳудийлик, насронийлик динларида ҳам мавжуд. Улар ейиш-ичиш, ухлаш каби инсоний фаолиятларни бажармайдилар.

Фатво (араб. тушунтириш, изоҳ, ҳукм, қарор) – муфтий ёки уламолар кенгаши томонидан диний, ҳуқуқий, сиёсий ҳамда ижтимоий масалаларда бериладиган қарор, ҳукм ёки изоҳ. Исломнинг дастлабки даврида Муҳаммад (с.а.в.) сафдошлари, айниқса, дастлабки тўрт халифа (чорёрлар)нинг турли ҳуқуқий масалалар юзасидан берган изоҳлари, шунингдек, уларнинг фикҳга доир чиқарган қарорлари фатво деб айтилган. Фатво барча диний-ҳуқуқий мазҳаб асосчилари томонидан фикҳга оид қўшимча манба сифатида қаралган. Ҳуқуқий масалаларда берилган фатво диний жамоалар, муассасалар ва мусулмонлар томонидан бажарилиши мажбурий ҳисобланади. Фатво Қуръон, ҳадислар ва шариатга ёки илгари берилган фатволарга асосланиб чиқарилади.

Фатҳ – Қуръон қироатида фатҳ ва алифни қандай бўлса шундайлигича талаффуз қилиш. Яъни имола қилмаслик.

Фақиҳ – шариат қонун-қоидаларини ишлаб чиқиш билан шуғулланувчи олим.

Фил аҳли – Муҳаммад (с.а.в.) дунёга келмасларидан бурун Каъбани вайрон этиш учун филлардан қўшин тузиб келган ҳабаший қавм. Аллоҳ таоло уларни яксон қилиш учун Абобил қушларини юборган. Қушлар қўшинни майда тошчалар билан тошбўрон қилиб ҳалок этишган. Қуръоннинг 105-сураси Фил номи иблан аталади.

Фикҳий масалалар – шариат қонун-қоидалари билан боғлиқ амалий (эътиқод ва ахлоққа оид бўлмаган) масалалар.

Фикҳий ҳукмлар – шариатда бирор амални бажариш ёки бажармаслик тўғрисидаги ҳукм.

Хат турлари – Қуръонни ёзиб жамлашда қўлланилган арабий хатлар турлари. Улардан куфий, девоний, сулс, насх, настаълик, риқъа кабилар кенгроқ тарқалган. Улар бири-биридан тафовут қилади. Дастлабки даврда куфий хати асосий ўрин тутган, кейинчалик араб хати такомиллашиб насх хати вужудга келган. Сўнг ушбу хат бошқаларидан устун бўла бошлаган. Ҳозирги кунда ҳам ушбу хат тури араб давлатларида асосий хат тури сифатида қўлланилади.

Христиан (насоний) – жаҳонда энг кенг тарқалган христианлик дини вакиллари. Инжил – уларнинг муқаддас китоби, Исо (а.с.) – пайгамбарлари. Қуръонда уларнинг Исо (а.с.)ни “Аллоҳнинг ўғли” деб даъво қилганлари ва Инжилга ўз ихтиёрларига кўра ўзгартиришлар киритганлари учун танқид қилинган ва залолатга кетган қавм саналган.

Шариат – 1) Қуръон ва сунна асосида келган амалий ҳукмлар мажмуаси, шу маънода шариат фикҳ маъносида ҳам тушунилади. Самовий динларнинг барчасидаги амалий қисм шариат деб аталади. Ислом шариати ҳукмлари Қуръон, суннат, ижмоъ ва қиёсдан олинади. 2) Қуръон, суннат, ижмоъ ва қиёс асосида собит бўлган фикҳий, ақидавий ва ахлоқий ҳукмлар.

Шаръий ҳукмлар – 1) фикҳий ҳукмлар; 2) фикҳий, ақидавий ва ахлоқий ҳукмлар.

Шиалик – исломда 2 асосий йўналишдан бири. Тарқалиши ва тарафдорлари миқдори жиҳатдан суннийликдан кейин туради. Ақидавий ва фикҳий масалалардаги қарашларида ислом дини таълимотларга тўғри келмайдиган жиҳатлар мавжуд.

Ширк – Аллоҳга шерик нисбат бериш ва Ундан ўзгага сиғиниш. Қуръонда ширк кечирилмайдиган гуноҳ сифатида эътироф этилган.

Шозз – “ҳақиқий бўлмаган”, “жамоатдан ажралган”, “яккаланган” маъноларини беради. 1) Қироатда “саҳиҳ бўлсада, якка тартибда ривоят қилинган қироат” деб тушунилади.

Шу каби “шозз қироат” атамасига бир нечта шарҳлар берилган бўлиб, асосан, араб тилига мос келадиган, аммо Усмон мусҳафига мос келмайдиган қироат тушунилади ва унга “тафсирий қироат” деган ном ҳам берилган. Мутавотир қироатнинг акси. 2) Ҳадис ривоятида ровий ривоятининг ўзидан ишончли бўлган одамлар айтган ҳадис маъносига хилоф тарздаги ривоят.

Эъжозул-Қуръон – Бу борада ёзилган асарларнинг умумий номи. У Қуръон услубиятининг инсонларни ожиз қолдириши бўйича соҳага бағишланади ҳамда шу ном билан Қуръон илмлари доирасида қайд этилади.

Эъжом белгилари (эъжом нуқталари, забт нуқталари) – араб ҳарфлари усти ва остидаги нуқталар. Дастлабки араб ёзувида жумладан, мусҳафларда бўлмаган. Бу нуқталар Қуръонни ўқишда турли ихтилофлар ва қарама-қаршилиқлар чиқиши натижасида янглишишларга чек қўйиш мақсадида ёзувга киритилган. Шу асосда ҳозирга қадар араб ёзувида нуқталар билан ҳарфлар ажратилиши қўлланилади.

Эъроб ҳаракатлари – сўзнинг гапдаги грамматик ўрнига кўра келишикларининг ҳаракат (қисқа унлилар)даги ифодаси. Диакретик белгилар.

Эътиқод – “ақида” сўзи билан синоним, боғлаш маъносини билдиради. Яъни “ишониш” маъносида қўлланилади.

Эҳсон – Яхшилик қилиш.

Яъжуж ва Маъжуж – Қуръонда номи зикр этилган қавм. Унда Зулқарнайн томонидан улар ва бошқа қавмлар ўртасида ўтиб бўлмас девор қурилгани зикр этилган.

Қасам сўзлари – Қуръонда қасамни ифодалаш учун қўлланилган сўзлар. Ислом таълимотига кўра, истаган нарсаси билан қасам ичиш Аллоҳ таолонинг ихтиёридир. Бандаси эса, Ундан бошқанинг номи билан қасам ичишга ҳақли эмас.

Қибла – Мусулмонларда намоз ўқиётганда юзланиб турадиган томон. Исломнинг илк даврларида намоз Қуддус томонга қараб ўқилган. Ҳижратнинг 2-йилида Каъба мусулмонлар қибласи деб белгиланган.

Қиёмат – Ислом таълимотида қайта тирилиш куни. Унда барча ўлганларга қайтадан жон ато этилади, сўнг улар қилган амаллари, эътиқодларига кўра *Жаннат* ёки *Дўзахга* юборилдилар.

Қироат – (араб. ўқиш) – ислом анъанасида Қуръон оятларини ҳар бир қироат соҳиби ва қабул қилинган тажвид қоидаларига риоя қилган ҳолда ўзига хос ўқиш. Қироатлар ичида ҳозирги кунда ислом оламида энг кўп тарқалгани – Ҳафс (ваф. 805 й.) ривояти билан нақл қилинган Осим (ваф. 744 й.) қироатидир. Қуръоннинг барча мамлакатларда қайта-қайта нашр этилаётган Миср нашри (1919, 1923, 1924), Саудия Арабистонида 1984 йил ташкил этилган “Қирол Фахд номидаги мусҳаф нашри бўйича мажмуа” асосан шу қироатга асосланган мусҳафни нашр этади.

Қироат турлари – Қуръоннинг турлича қоидалар асосида ўқилиши. Қироат турларининг юзага келиш сабаблари Қуръоннинг етти лаҳжада нозил бўлганидаги турлиликка бориб тақалади. Қироатлар ўртасидаги фарқлар асосан икки йўналишда бўлади: бири, сўзнинг маъноси ўзгариши, бунда умумий маънога таъсир қилмайди ёки умумий Қуръон таълимотларига қарама-қарши бўлмайди. Иккинчиси, сўз ва ҳарфларни талаффуз этишдаги шевалар ўртасидаги турлиликдир, бу ҳолда маъно ўзгармайди.

Қироатларни етти мутавотирга чегаралаш – Усмон мусҳафи бўйича ўқишни бир хилликка келтириш учун қироатлардан еттита энг машҳурини қолдириб, булардан бошқа ўқиш услубларига чек қўйиш. Бу иш Қуръонни ўқиш бўйича юзага келаётган ихтилофларга нуқта қўйиш мақсадида Абу Бакр ибн Мужоҳид (ваф. 324/935) томонидан амалга оширилган.

Қиртос (араб. қоғоз) – Қуръонда нозил бўлган суралар ёзиладиган қоғозлар маъносида келган.

Қори – (араб. ўқувчи) – 1) Исломда алоҳида ўқиш услуби ва қоидалар асосида Қуръонни ўқувчиси ва ўргатувчиси. 2)

Қуръоннинг барча сураларини ёд олган ва қироат билан ўқийдиган киши.

Қорун – Қуръонда номи келган шахс. Мусо (а.с.)нинг замондоши. У жуда бой, бадавлат бўлган, бироқ кибрга кетиб, Аллоҳга куфр келтиргани учун унинг барча бойлигини ер ютган.

Қуръон – (араб. ўқимоқ, қироат қилмоқ) – мусулмонларнинг асосий муқаддас китоби. Қуръон Аллоҳ таоло томонидан Жаброил орқали Муҳаммад (с.а.в.)га нозил бўлган. Қуръон нозил бўлиш жараёни Маккада ўн уч йил, Мадинада ўн йил, қарийб йигирма уч йил давом этган. Муҳаммад (с.а.в.) ҳаётлик чоғларида яна ваҳий тушиб қолиш эҳтимоли назарда тутилган ҳолда китоб ҳолига келтирилмаган. Вафотларидан сўнг Усмон ибн Аффон даврларида Қуръонни жамлаш иши амалга оширилган. Қуръон ислом динига оид барча ҳукмларнинг асоси ва биринчи манбаи ҳисобланади.

Қуръон илмлари – Қуръон лаҳжалари, қироатлар, сабабун-нузул, носих ва мансух, омм ва хос, муҳкам ва муташобих, муносабат илми каби кўплаб илмларни қамраб олади. Қуръон маъноларини тушуниш ва талқин этишда муҳим ўрин тутди. Қуръон илмлари яхлит тарзда ўрганилган асарлар орасида Суютийнинг “Итқон фи улумил-Қуръон” асари мукамал бўлиб, 80 та илмга таъриф берилган.

Қуръон лаҳжалари – Қуръонни турли лаҳжалар бўйича ўқишдаги хилма-хиллик бўлиб, дастлабки даврда амалда бўлган, сўнг Усмон мусҳафи бирхилликка келтирган. Ушбу турлилик Қуръон таълимотлари, ақидага таъсир этмаган ҳолда бўлган, “Қуръоннинг етти ҳарфда нозил бўлганлиги” ҳақидаги ҳадислар мазмунидан кўпчилик олимларнинг фикрига кўра, унинг “етти лаҳжа (шева)да нозил бўлгани” тушунилади. Бу борада ривоят қилган саҳобийлар сони 20дан ортиқ бўлиб, кўпчилиги ишончли ва мутавотир саналади.

Қуръоннинг жамланиши – Қуръоннинг жамланиши илк даврда уч босқичда амалга ошган. Биринчи босқичда Муҳаммад (с.а.в.) ҳаётлик чоғларида тери, хурмо дарахти

пўстлоғи, тош, суяк каби нарсаларга ёзилган. Иккинчи босқичда Ямома жангидан кейин Умар ибн Хаттобнинг таклифига кўра Абу Бакр буйруғи билан Зайд ибн Собит саҳифаларга ёзиб жамлайди. Учинчи босқичда Ҳузайфа ибн Ямоннинг Усмон ибн Аффонга Қуръоннинг турлича ўқилиши кишилар орасида адоватни кучайтираётгани ҳақидаги хабаридан сўнг Усмон яна Зайд ибн Собит ва бир нечта саҳобийларга Қуръонни жамлаш ишини топширади.

Қуръоншунослик – бу фан ўрта асрларда юзага келган Қуръон илмлари, тафсир илми каби фанларни қамраб олади. Қуръоншунослик атамаси XIX асрда ғарбда Қуръоннинг ўрганилиши натижасида юзага келган. Ушбу тадқиқотларда асосан Қуръон тарихи, услубияти ўрганилган.

Қуръон эъроби – Қуръондаги сўзлар охиридаги ҳаракат ва ҳарфларни сўзнинг грамматик ўрнига кўра ифодалаш. Ўзбек тилида келишикларга тўғри келади.

Қуръон қиссалари – Қуръон қиссалари асосан қуйидаги турларга бўлинади: 1) Пайғамбарлар фаолияти, унга эргашувчилар билан кечган воқеа-ҳодисалар, мўъжизалар, уларга эргашмаганларнинг оқибатлари кабилар баён этилган қиссалар. Масалан, Нух, Иброҳим, Мусо, Юсуф, Исо ва ҳ.к.; 2) Бўлиб ўтган воқеалар баён этилган бўлиб, Қуръонда шахслари аниқ тарзда ўрнатилмаган кишилар ва қавмлар ҳақидаги қиссалар. Масалан: Асҳобул ухдуд, Асҳобул Каҳф, Зулқарнайн ва ҳ.к.; 3) Муҳаммад пайғамбар даврларидаги бўлиб ўтган воқеа-ҳодисалар баёни. Масалан: Исро воқеаси, ҳижрат, Бадр ва Уҳуд жангидаги бўлган воқеалар ва ҳ.к. Биринчи турга барча Қуръонда зикри келган 25 пайғамбар ҳаёти ва фаолияти ҳақидаги хабарлар киради. Улар: Одам, Идрис, Нух, Худ, Солиҳ, Иброҳим, Исмоил, Исҳоқ, Лут, Шуъайб, Яъқуб, Юсуф, Айюб, Зул Кифл, Юнус, Мусо, Ҳорун, Илёс, Довуд, Сулаймон, ал-Ясаъ, Закариё, Яҳё, Исо, Муҳаммад. Иккинчи турга кирувчи илгари бўлиб ўтган воқеа-ҳодисалар ҳақидаги хабарлар ва пайғамбарликлари аниқ ўрнатилмаган кишилар ва қавмлар ҳақидаги қиссаларга Толут ва Жолут, Одам (а.с.)нинг икки

боласи орасида кечган воқеа, Каҳф аҳли, Зулқарнайн, Луқмон, Қорун, Сабт аҳли, Марям, Уҳдуд аҳли, Туббаъ аҳли, Фил аҳли ҳақидаги хабарларни мисол келтириш мумкин. Учинчи турга кирувчи қиссалар Муҳаммад (с.а.в.) даврларидаги айрим воқеа ва ҳодисаларни баён этиб беради. Масалан, ҳижрат билан боғлиқ хабарлар, Исро кечасидаги воқеалар, Бадрда мушриклар билан кечган уруш ва шу кабиларни зикр этиш мумкин.

Ғарибул-Қуръон. Қуръондаги тушуниш қийин сўзларга шарҳ беришга бағишланган асарларнинг умумий номи. Қуръон илмларидан бири сифатида саналади.

Ҳадислар – Муҳаммад (с.а.в.) нинг айтган сўзлари, қилган ишлари, кўрсатмалари тўғрисидаги ривоятлар. Ислом шариатининг Қуръондан кейин турувчи асоси. Дастлабки даврда Қуръон нозил бўлиш чоғида ҳадислар билан аралашиб кетиш хавфи туфайли ҳадисларни ёзиб боришга рухсат берилмаган. Кейинчалик ҳадисларни нақл қилиш одат тусига кирди. Шу муносабат билан бир гуруҳ мусулмонлар ҳадисларга бегона сўзлар аралашиб кетиши ҳамда саҳобийлар вафот этишлари билан ҳадислар зое бўлиши ҳолати юз бермаслиги учун уни ёзма шаклда тўплай бошладилар. 7-аср ўрталаридан бошлаб ҳадисларни ёзиб бориш кенг тарқалган. Кейинчалик ҳадисларга мусулмонлар ҳаётида сиёсий, ижтимоий ҳолатлар таъсирида тўқима ривоятлар аралашиб кетди. Фақат 9-асрга келиб Бухорий ва Муслим саъй-ҳаракатлари билан уларнинг ишончлилари ажратилиб, алоҳида тўпламлар яратилди.

Ҳаж – Ислом дини 5 рукнининг бешинчиси. Эс-ҳуши бут, соғлом, балоғат ёшига етган ва оиласи нафақасидан ташқари сафар харажатларига кифоя қилгудек маблағи бўлган ҳар бир мусулмонга умрида бир марта ҳаж қилиш фарздир. Қуръоннинг 22-сураси Ҳаж номи билан аталади.

Ҳазф – ёзувда ёки талаффузда қулайлик учун бирор ҳарфнинг тушириб қолдирилиши.

Ҳалол ва ҳаром – рухсат этилган хатти-ҳаракатлар, ейиш мумкин таомлар (ҳалол) ва қилиш ман этилган хатти-ҳаракатлар, ейиш ман этилган таомлар (ҳаром).

Ҳижрат – (араб. “кўчиш”). Муҳаммад (с.а.в.) тарафдорларининг Маккадан Мадинага 622 милодий йил юз берган кўчиши. 638 йилдан эътиборан ҳижрий йил ҳисоби амалга киритилган. 622 йил бу йилнинг боши деб белгиланган.

Ҳукм – “шаръий ечим”. Масала юзага келган ҳолда Қуръон нозил бўлиши ёки Муҳаммад (с.а.в.) суннатлари орқали ечилган. Қуръон шариатнинг асосий манбаси бўлиб, ислом динининг асосий қоидалари, амаллар йўсини унда келган. Мусулмон олимларининг айтишича, Қуръонда 500 га яқин шаръий ҳукмларга тегишли оятлар мавжуд. Фақиҳлар наздида ҳукм оятлари икки хил турда бўлади: 1) Тўғридан-тўғри ҳукм зикр этилган оятлар; 2) Бирор масалани ечишда истинбот қилишда, бошқа оят билан қўшиб масалани ечиладиган оятлар. Биринчи турдаги ҳукмларга таҳорат, намоз, рўза, закот, ҳаж билан бирга, никоҳ, талоқ, васият, қасам ва унинг каффоратлари, савдо-сотик, эмикдошлик, мерос, жиноят жазолари каби масалалар ҳақида ҳукм ва қоидалар баён этилгани киради. Буларнинг доирасидаги жузъий масалаларда тортишув кечган бўлиб, ўз фикрларини исботлашда иккинчи турдаги оятлар фақиҳлар томонидан истифода этилган.

ҚУРЪОНШУНОСЛИК

(Ўқув қўлланма)

Тузувчи:

тарих фанлари номзоди А. Ғ. Абдуллаев

Муҳаррир: С. Очилов

Саҳифаловчи: И. Караджаев

Босишга 2011 йил 26 апрелда рухсат этилди.
Бичими 84×108 1/32. Шартли б.т. 10,08. Нашр т.10,04.
Адади 50 дона. Буюртма № 69.
Баҳоси шартнома асосида.

“Тошкент ислом университети” нашриёт-матбаа
бирлашмаси босмахонасида чоп этилди.
100011. Тошкент ш. А.Қодирий, 11.

